

Trần Thị Bảo Châu

Lời hát cho anh

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Dồ...! Đồ...!

Thanh Lam hét to rồi nhảy cẫng lên khi CanTáo sút tung lưới đối phương bằng một cú sút điệu nghệ. Cô còn đang ngất ngây vì chiến thắng của thần tượng thì đã nghe tiếng bà Thư gắt:

- Ôn ào quá!

Giật mình nhìn ra cửa phòng khách, Lam đỏ mặt ấp úng:

- Xin lỗi... cháu quên!

Bà Thư nhỏ nhẹ nhưng đầy quyền uy:

- Tắt tivi đi. Nhà này không ai xem bóng đá ngoài cái thằng mất dạy ấy ra. Dì sợ phải nghe người ta bảo con giống nó lắm!

Lam sững người một chút rồi lặng lẽ đến gần tivi. Cô tiếc nuối nhìn lại cảnh chiếu chậm bàn thắng của CanTáo trước khi bấm nút tắt.

Bà Thư ngọt ngào:

- Con gái ai lại mê đá banh. Ra đây nghe chị Trâm Anh đàn phải hay hơn không.

Suýt nữa Lam đã buột miệng bảo: "Con không thích", nhưng may sao cô kiềm lại được khi nhớ đây là nhà của dì Thư, chị ruột mẹ mình. Ở đây cô phải nghe lời như mẹ đã dặn và không được tùy tiện làm theo sở thích, như ở nhà.

Chán chường bước đến phòng khách, ngồi phịch xuống salon. Lam vờ như đang say sưa theo tiếng đàn của Trâm Anh. Cô nghiêng nghiêng đầu nhìn chị bà con của mình lắc lư theo tiếng piano, và không hiểu gì về bài nhạc Trâm Anh đàn hết.

Dì Thư có hai người con là anh Phi và chị Trâm Anh. Trong mắt dì ấy con mình là tất cả, là trên hết. Do đó, dì Thư luôn miệng khen và bảo Lam phải noi theo gương của anh chị. Lam phải học cái dịu dàng, đằm thắm của chị Anh. Cái trầm tĩnh, khôn ngoan trong giao tiếp của anh Phi, phải tập bỏ dần cái gốc tính lễ của mình để mau chóng hòa nhập với phong cách văn minh của dân thành phố, mà tiêu biểu là hai người con cưng của dì.

Nếu thật sự đại diện cho dân thành phố là ông anh, bà chị này thì đúng là chán chết. Lam chưa tìm được điểm nào ở hai người để noi theo hay học hỏi. Cô không thích tuýp người như anh Phi và chị Anh, dù với Lam họ đều tỏ vẻ thương mến, lo lắng. Cả hai chỉ là người thân của Lam chứ không thể nào là thần tượng hoặc là một mẫu mực để cô phải sống theo như họ. Lam đâu thể dịu dàng, ngọt ngào như Trâm Anh, càng không thể đạo mạo như anh Phi. Cô là một con bé vừa rời trường cấp ba để vào đại học, cô làm sao người lớn như ông anh, bà chị họ được.

Thế nhưng vào học ở thành phố, ở trong nhà dì Thư, Lam phải ép xác theo mọi nề nếp của dì đưa ra. Mới một tuần tại đây, mà cô tưởng như "thiên thu tại ngoại". Sao cô dễ bị mắng thế chứ. Dù biết dì Thư thương mình thật lòng, dì mắng vì muốn cô tốt như con gái dì, nhưng Lam vẫn thấy tủi thân khi nhớ tới mẹ. Tại bà khi đưa Lam vào đây đã tuyên bố dì Thư được toàn quyền thay mặt bà dạy dỗ Lam, và cô không được cãi. Lời tuyên bố này đã hại Lam nhiều thứ, trong đó điều làm cô đau lòng nhất là không được coi đá banh.

Thanh Lam thở dài. Tất cả tại cái mồm có độ nhạy cao của mình.

Nếu lúc nãy cô đừng la làng lên, thì đâu đến nỗi phải ngồi nghe nhạc cổ điển như bây giờ.

- Sao? Chị đàn được không Lam?

Giật mình vì giọng hỏi trong veo của Trâm Anh, Lam đáp bừa:

- Dạ... Rất tuyệt!

- Vậy chị sẽ đàn cho em nghe bản Xô-nát dưới ánh trăng. Anh Thắng cũng thích nghe bản này lắm đó!

Lam cười méo xẹo:

- Vâng! Chị đàn đi! Nhưng rất tiếc em không phải là anh Thắng để hiểu hết những gì chị muốn gởi qua từng nốt nhạc.

Trâm Anh cười thật tươi:

- Có sao đâu!

Dứt lời tay Trâm Anh đã thoăn thoắt lướt trên những phím đàn. Với mái tóc dài hờ hững buông lơ lửng và cái váy trắng mềm mại, trông Trâm Anh thật đẹp. Cái đẹp ẻo lả đầy nữ tính mà Lam không có được. Từ bé đến lớn, mọi người quen xem cô là con trai với những trò nghịch ngợm, phá phách. Lam biết mình khó lòng trở nên thùy mị đoan trang như chị Trâm Anh. Nhưng biết làm sao hơn khi trời đã sinh ra cô như thế.

Kín đáo đưa tay che miệng ngáp, Lam vái trời cho cái bản Xô-nát, thau nát gì gì đó mau hết. Nếu không chắc cô sẽ gục tại chỗ mất. Nhưng dường như Trâm Anh đang phấn khởi nhớ tới người yêu nên cứ đàn mãi, đàn mãi mà vẫn chưa hết. Mắt Lam dúi lại, cô vừa gục xuống thì giọng bà Thư vang lên làm cô bừng tỉnh:

- Đi ăn cơm các con ơi...

Lam đứng dậy nhắc lại lời bà Thư:

- Ăn cơm chị Anh ơi!

Rồi cô hí hửng bước xuống bếp với tâm trạng của một kẻ thoát nạn. Con gái phải biết giữ ý tứ. Đó là một trong những lời mẹ khuyên. Lam

đang đi tới bếp bồng khựng lại. Cô vội vàng rời phòng khách vì chịu không nổi thứ âm nhạc sang trọng của chị Anh, nhưng coi chừng bị đánh giá là ham ăn đấy! Tới cửa dẫn ra hàng hiên, Lam rẽ ra sân rồi ngồi phịch xuống ghế đá. Ngôi nhà rộng lớn này có khu vườn rất to, nhưng đáng tiếc là chẳng ai chăm sóc nên cỏ mọc um tùm trông hiu quạnh làm sao.

Lam đảo mắt một vòng rồi nghĩ mãi vẫn chưa hiểu vì lý do gì, dì Thu bỏ không ngôi nhà ba tầng sang trọng của mình để về ở chung với gia đình chồng trong ngôi biệt thự đã tro màu rêu phong cũ kỹ này. Mẹ vẫn bảo dì Thu là người khôn ngoan, tính toán, việc làm nào của dì cũng có mục đích, chắc chắn việc này cũng không ngoại lệ.

Hôm đưa Lam vào Sài Gòn, mẹ và dì Thu đã thức trắng đêm để tâm sự. Chuyện gì hai chị em mẹ cũng không giấu nhau, nhưng vì mẹ cho cô là con nít ranh nên đâu kể lại cho cô nghe.

Bứt cái lá bông giấy đặt lên tay, Lam đập một cái và thích thú vì tiếng lá vỡ ra khá to. Lam vẫn bị mắng về tội không bao giờ ngồi yên một chỗ, may là lúc này khu vườn không có ai. Nếu có mẹ hay dì Thu, chắc cô đã bị dũa vì đã làm một người yếu tim ấy giật mình rồi.

Tự dưng Lam tủm tỉm cười. Cô thanh thản đi trên lối cỏ mọc đầy, lòng thầm mong mau tới ngày khai giảng để được tự do, bay nhảy. Bị nhốt trong cái lồng rong rêu này suốt tuần qua, Lam đã oải lắm rồi. Cô đang mong được vỗ cánh bay tìm bạn mới, hoặc gặp lại những đứa bạn Nha Trang của mình ghé thăm. Chỉ với bạn, Lam mới chuyện trò thoải mái. Còn với ông anh, bà chị, ông dượng, bà dì, rồi ông bác bố chồng của dì Thu, Lam toàn phải vâng, dạ, chán muốn chết. Cô đang thèm nhảy loi choi trên biển, nằm dài trên cát hát vu vơ với trời nước mênh mông ghê đi.

Tiếng chị Mai giúp việc ới ới vang ra tận vườn làm Lam phải quay lại.

Cô bước vào bàn ăn khi mọi người đã đầy đủ.

Ông Trường, ba chồng dì Thư mỉm cười hỏi cô:

- Cháu đã đi hết thành phố chưa?

Lam lắc đầu:

- Dạ chưa ạ! Sài Gòn rộng quá, cháu sợ lạc.

Ông Trường lại cười:

- Đường nào chả về La Mã. Phải mạnh dạn lên, đi cho biết đó biết đây chứ, sợ gì mà sợ.

Lam chưa kịp lên tiếng, dì Thư đã nói:

- Con không cho nó đi lung tung, con gái tỉnh ra dễ bị gạt lắm.

Ông Trường nói:

- Thật ra ba không đồng ý cách dạy con theo kiểu cấm cung của vợ chồng bây. Tối ngày cứ áp con trong lòng chưa phải là hay đâu.

Đang cầm cúi ăn, ông Lộc chợt góp vào:

- Thời buổi bây giờ người tốt thì ít, kẻ xấu lại... lênh khênh ngoài đường. Con làm sao an tâm khi để các cháu tự do trong quan hệ giao tiếp chứ.

Ông Trường nhấn mạnh:

- Nhưng con phải nhớ mình không sống đời để theo canh giữ chúng nó mãi.

Ông Lộc thản nhiên đáp:

- Nhưng ít ra khi còn sống, mình cũng an tâm nhìn con cháu thành công đi theo con đường mình đã vạch sẵn, chứ không phải khổ sở nhìn hậu quả của việc đã thả lỏng chúng.

Ông Trường chưa kịp nói gì, ông Lộc đã nhếch môi cười đầy mỉa mai:

- Ba thấy đấy, thằng quý tử của ba đã đi cả tháng trời, nhưng không hề một lời cho biết đã đi đâu, làm gì. Nó mặc cho ba đứng ngồi không yên, ăn ngủ không được vì phương pháp thả nổi con của ba. Ông Trường xụ mặt xuống rồi sau đó nói ngay:

- Nó lớn rồi, muốn đi đâu thì đi, làm gì tao phải đứng ngồi không yên chứ!

Lam tròn mắt nhìn hai người. Dầu mới ở đây chưa lâu, nhưng cô vẫn dễ dàng nhận ra dưỡng Lộc và ông nội của Trâm Anh không hợp nhau. Từ chuyện lớn đến chuyện bé, hai người luôn có tư tưởng đối chọi. Thường anh Phi sẽ đứng ra giải hoà, nhưng chiều nay anh ấy vẫn thản nhiên ăn cơm, như không nghe không thấy gì hết. Lam sợ hai người đàn ông có tuổi này sẽ găng hơn nữa, may thay họ đã kèm chế được mình bằng cách cầm cúi với chén cơm.

Không khí trong phòng bỗng nặng nề vô cùng. Người đầu tiên đứng dậy là anh Phi, kế tiếp là chị Anh. Lam đang ngần ngừ với cái chén đã vơi hơn phân nửa, thì bà Thư đã dằng lấy và bới thêm cơm vào. Vừa bới bà vừa nói:

- Ăn nhiều để có sức mà học.

Lam lí nhí:

- Vâng.

Cuối cùng trong bàn ăn chỉ còn Lam và bà Thư. Thấy cô uể oải nhai cơm, bà nói:

- Rồi con sẽ quen, cha con họ đã như vậy từ mấy chục năm nay.

Lam nhỏ nhẹ:

- Như vậy chắc dì khổ tâm lắm?

Bà Thư nhún vai:

- Quen rồi, dì coi như không.

Lam thắc mắc:

- Sao dì về đây chi vậy? Ở nhà riêng, không phải làm dâu vẫn sướng hơn mà.

Bà Thư chép miệng:

- Có nhiều chuyện dì nói chưa chắc con đã hiểu. Là đàn bà trách nhiệm với chồng con rất nặng. Dì cũng như mẹ con, luôn luôn sống vì gia đình mình.

Lam gật đầu như đồng ý với của bà Thư, trong khi đầu óc cô lại lan man nghĩ tới những chuyện khác. Lam rất tò mò về ông chú cùng cha khác mẹ của chị Trâm Anh và anh Phi, nhưng tiếc là cô chưa được diện kiến dung nhan xem chú ấy thế nào, mà luôn là đề tài tranh cãi của những người trong nhà.

Hôm trước khi về, mẹ có dặn cô (Ồi chao là những lời dặn dò của mẹ). Bà nói:

- Không nên trò chuyện nhiều với chú Kiên, chú ấy là người xấu, phải tránh xa ra.

Lam đã buột miệng hỏi:

- Sao mẹ biết?

Mẹ đã cau mặt phán một câu sấm sét:

- Hừm! Con của người làm bé thiên hạ thì làm sao tốt được. Mà là em của thằng Phi, con Anh, chả lẽ lại nghĩ kẻ từng phá hạnh phúc của ba mẹ dượng Lộc là tốt?

Lam chả hiểu sao mẹ lại nghĩ kỳ vậy. Suy cho cùng chuyện gia đình của ông bà nội anh Phi đâu liên quan đến mẹ và cô. Sao bà lại lo xa thế nhỉ?

Buông đũa xuống. Lam định dọn chén bát phụ chị Mai, nhưng bà Thư đã ra lệnh:

- Đây không phải việc của con. Ra ngoài trước ngồi chơi với Trâm Anh thì hay hơn.

Lam lại dạ một cách máy móc. Cô rề rề rửa mặt, đánh răng rồi định rút về phòng thì bà Thư đã gọi. Rầu rĩ trong lòng, Lam chậm chạp bước ra phòng khách.

Trên bộ salon màu đen sang trọng, Lam thấy chị Trâm Anh ngồi đối diện với Thắng, kế bên Trâm Anh, dì Thư đang huyền Thuyên nói. Dù chưa biết dì ấy nói gì, Lam cũng thừa hiểu Trâm Anh và Thắng đang rầu thúi ruột vì bị lệnh mẫu cản địa. Tự nhiên cô buồn cười và thấy tội nghiệp đôi trẻ. Rõ ràng dì Thư và dượng Lộc quá mức quan tâm đến con, nhất là chị Trâm Anh. Lam có cảm giác chị Anh luôn tuân thủ mọi mệnh lệnh của dì Thư. Rất nhiều lúc, Lam thấy Trâm Anh riu rít nghe lời mẹ mà đôi mắt buồn thiu muốn khóc vì một chuyện nhỏ nhặt như không được ra phố khi trời sắp mưa, hay sắp tới giờ cơm rồi không được ăn chè.

Năm nay Trâm Anh đã hai hai tuổi, chị ấy đâu còn bé bỏng gì nhưng dường như chị Anh không có chút độc lập với bản thân. Chị luôn làm theo lệnh của ba mẹ. Đúng là khốn khổ. Lam chột giật mình khi nhận ra mình, sắp rơi vào cái vòng bánh xe đang đưa Trâm Anh đi. Nếu cô tiếp tục nói, dạ với dì Thư thì chẳng bao lâu cô sẽ thành một người thụ động, mất hết mọi tự do cá nhân. Mà với cô không được hành động theo ý mình, thì chết sướng hơn.

Thấy Lam cứ đứng tần ngần, bà Thư bảo:

- Ngồi xuống đi con.

Lam cười rất vô tư:

- Xin phép dì cho con về phòng viết thư cho mẹ.

Cau đôi mày đã nhỏ sạch, chỉ còn lại một đười vẽ bằng chì nâu, bà

Thư có vẻ không hài lòng:

- Mẹ con mới điện thoại hồi sáng mà. Thơ từ làm chi cho mất công.

Lam vẫn cười:

- Dạ, nhưng có những chuyện con chỉ viết chứ không nói được. Rồi con còn viết cho bạn bè nữa.

Bà Thư giận dỗi phẩy tay:

- Làm gì thì làm đi.

Lam khoái chí vì biết mình đã thắng một bước. Cô nhe răng với Trâm Anh và Thắng rồi nhảy tót lên lầu. Ngang căn phòng đóng im ỉm của chú Kiên, người Lam chưa biết mặt lùn, cao thấp ra sao, cô vui tay động vào cửa cái rầm, rồi chui vào phòng mình khoá trái lại. Cẩn tắc vô áy náy. Mẹ đã dặn thế. Trường hợp đề phòng dì Thư bất ngờ đột nhập, Lam khóa cửa là đúng.

Cô hí hửng mở cái Cassette cũ kỹ đem từ Nha Trang vào ra nghe nhạc. Thật ra Lam đâu phải ghét nhạc, nhưng sao cô nghe không được những bài nhạc chị Trâm Anh đánh dương cầm. Chẳng biết tại chị ấy chơi dở, hay tại lỗi tai Lam có vấn đề. Nhưng hạnh phúc nhất vẫn là được nghe loại nhạc mình ưa, dầu có phải nghe bằng cái máy đã mòn đầu từ, giãn dây cô-roa như thế này.

Đang lắng lư nhịp theo. Oh. Carol! I am but a phool, Lam bỗng nghe ngoài hành lang có nhiều tiếng ồn ào như đang gây lộn. Cô vội tắt máy và mở cửa ló đầu ra nhìn. Lam hết sức ngạc nhiên khi thấy, ông Lộc, bà Thư, ông Trường đều có mặt. Riêng anh Phi thì đang ịch kè một người vào phòng chú Kiên. Mùi rượu nồng nặc bốc lên làm Lam muốn ọe, cô muốn ngó xem chú Kiên mặt vuông, mày rậm, miệng rộng ra sao, nhưng không được vì đầu ông ta nghèo hằn vào vai anh Phi làm ảnh nhẵn nhó trông phát tội.

Ông Lộc chì chiết như đàn bà:

- Nhà này có thêm một bọm nhậu. Thật chả ra thể thống gì hết.

Giọng ông Trường tỉnh bơ:

- Nam vô tửu như kỳ vô phong. Là đàn ông phải biết một chút phong lưu.

Ông Lộc nghiêng rằng:

- Phải! Nhờ phong lưu nên ba mới có nó, để hưởng phước lúc về già.

Từ phòng Kiên bước ra, Phi nhìn mọi người rồi cầu nhàu:

- Thế nào ổng cũng cho chó ăn chè.

Ông Trường nói:

- Tụi con cứ đi nghĩ đi, để Kiên cho ba.

Ông Lộc có vẻ bức bối:

- Con không muốn ba phải cực khổ vì nó.

- Cha mẹ nào không cực khổ vì con cái.

- Nhưng mà...

Ông Trường khoát tay:

- Khỏi phải nói gì hết. Ai về phòng nấy.

Dứt lời ông bước vào phòng Kiên. Bà Thư hơi bĩu môi và hất hàm hỏi Phi:

- Đưa thằng giời đánh ấy vào nhà làm chi? Cứ để nó chết bờ chết bụi cho rồi.

Phi hất mái tóc bầy ba lên:

- Mẹ nói thế chứ, dầu sao ổng cũng là chú con mà.

Bà Thư đay nghiến:

- Chú gì cái ngữ ấy!

Quay lại nhìn Lam, bà dặn:

- Tối ngủ nhớ khóa trái cửa đấy!

Lam rụt rè:

- Vâng ạ!

Mọi người đã rút về cõng riêng của mình rồi nhưng Lam vẫn còn tần ngần ở cửa. Cô bỗng thấy tội nghiệp ông Trường khi ngần ấy tuổi đời còn phải nhọc lòng vì thằng con hăn cũng đã già của mình.

Bước tới phòng Kiên, Lam gõ cửa nhẹ nhẹ. Ông Trường thò đầu ra, giọng đầy ngạc nhiên:

- Chuyện gì hả Lam?

Lam ấp úng:

- Cháu giúp ông chăm sóc chú Kiên...

Ông Trường bật cười:

- Không cần đâu cháu, chú ấy ngủ rồi và chẳng làm phiền ai đâu.

- Vậy sao ông chưa về phòng nghỉ?

- Ông về ngay đây. Cảm ơn lòng tốt của cháu.

Lam chớp mắt:

- Có chuyện gì ông cứ gọi, ba cháu cũng hay uống rượu, nên cháu không ngại đâu.

Cô trở về phòng mình, lòng nhẹ nhõm khi nhớ lại những lời đã nói với ông Trường.

Ở nhà người khác phải cùng ăn, cùng ở cùng làm. Mẹ đã dặn thế.

Mình sẽ tránh xa chú Kiên cho vừa lòng mẹ, nhưng nếu không giúp ông bác, mình thấy áy náy thế nào ấy. Với tay mở cassette, Lam lim dim mắt. Lại một đêm nữa sắp trôi qua trên thành phố lạ này. Ước gì sáng mai dì Thư cho mình được đi dạo khắp nơi suốt một ngày nhỉ?

Lời hát cho anh

Chương 2

Thanh Lam vừa lau mặt vừa bối rối hỏi Mai:

- Mọi người đi hết rồi sao?

Mai gật đầu:

- Đi lâu rồi!

Lam nhăn nhó:

- Sao chị không gọi em dậy?

Mai nói:

- Cô Thư bảo cứ để cho em ngủ thoải mái, phần ăn sáng đã có sẵn trên bàn.

Lam xụ mặt buồn xo:

- Em chả thấy đói. Chị Mai nè, em muốn ra ngoài cho biết, chị đừng nói lại với dì Thư nghe?

Mai vội vã lắc đầu:

- Ý không được đâu. Lỡ có gì tội gánh hồng nổi. Lúc này cô Thư có dặn không để em đi khỏi nhà.

Lam bướng bỉnh:

- Em đi vòng vòng gần đây thôi mà. Nhà này kín cổng cao tường, cách biệt với bên ngoài. Bị nhốt cả tuần nay, em có cảm giác như đang ở tù. Chị không chịu, em cũng đi đại.

Mai xuống nước:

- Tội nghiệp chị mà Lam. Cô Thư khó lắm, trước chị đã có mấy người bị thôi việc rồi. Lẽ nào em nỡ để chị mất chỗ làm vì mình?

- Nhưng ở nhà buồn quá hà!

Mai dụ dỗ:

- Buồn thì mở tivi coi. Giờ này phát lại cải lương hay lắm!

Lam chấp tay:

- Cho em nghiêng mình trước cái tuồng cải lương của chị đi. Có ca nhạc họa may em còn giải sầu chút chút.

Mai gãi đầu:

- Ca nhạc hả! Cậu Kiên có nhiều lắm! Toàn là nhạc giật hông hà.

Mượn vài băng coi đỡ buồn liền chứ gì.

Lam sáng mắt lên:

- Chị mượn giùm em đi.

Mai lắc đầu nguầy nguậy:

- Hồng dám đâu! Em ngon thì tới gõ cửa phòng. Cậu ấy còn ngủ ở trống đấy.

Lam chặc lưỡi:

- Em không quen với chú Kiên làm sao dám gõ cửa.

Rồi cô hạ giọng tò mò:

- Ông là người như thế nào nhỉ?

Nhún vai như Tây, Mai nói lảng đi:

- Lam ăn sáng nha. Có bánh ướt nhân tôm thịt đó.

Lam phụng phịu:

- Chị vẫn chưa trả lời em mà...

Mai chép miệng:

- Chậc! Cậu ấy cũng bình thường như mọi người.

Lam nói gọn lỏn:

- Em không tin.

- Sao vậy?

Định nói tại dì Thư và mẹ luôn có những lời không hay về Kiên, nhưng Lam đã kịp thời stop. Ngập ngừng một chút, cô trớ đi:

- Tại em thấy ai cũng quan tâm tới chú Kiên, nên em nghĩ chú phải có điểm khác những người trong nhà.

Mai nhếch môi:

- Thấy vậy nhưng không phải vậy đâu. Trong nhà này ngoài ông cụ Trường ra, chả ai là người thật lòng quan tâm lo lắng tới cậu Kiên hết.

Rồi như cảm thấy mình nói nhiều, Mai kêu lên:

- Í quên nữa, chị phải đi giặt quần áo đây.

Còn lại một mình, Lam ngao ngán nhìn phần điểm tâm buổi sáng, ước gì cô được ra phố, tấp vào một quán cóc nào đó ăn cơm bụi nhỉ?

Uể oải bưng đĩa bánh ướt lên, Lam nuốt từng miếng bánh lạnh ngắt vào bụng và không thấy chút nào ngon lành. Ước gì cô được xoi một tô phở tái nóng hổi nhỉ? Chỉ là những điều đơn giản mà cô làm không được, thì sau này dì Thư còn bắt cô tuân thủ những điều phiền toái nào nữa đây?

Lam mon men đến bên máy giặt, giọng nhỏ nhẹ:

- Để em phụ chị.

Mai xua tay:

- Không cần, em lên nhà chơi đi.

Lam cầu nhàu:

- Có gì đâu để chơi. À! Chị đi chợ chưa cho em theo với.

Mai nói:

- Chị đi lúc em còn ngủ. Nói chung dưới bếp không có việc của em.

Lam chống tay dưới cằm, giọng tự lự:

- Dì Thư khó tánh lắm phải không?

Mai ậm ừ:

- Với chị, bà chủ nào cũng khó, nhưng mỗi người khó mỗi cách.

Muốn làm việc lâu dài phải biết nhẫn nhục.

Lam hỏi gặng:

- Theo chị, dì Thư khó cách nào?

Mai lắc đầu:

- Chị không nói được đâu.

Lam hiểu Mai không muốn góp chuyện, nên cô bỏ ra vườn. Cô đi vòng vòng và nhận ra trong những bồn hoa bỏ phế lâu ngày bị cỏ dại lấn át, vẫn còn những cây đồng thảo, cúc tứ quý, tường vi, trâm ỏi.

Nhưng chúng trông còi cọc, xơ xác thật tội.

Vốn là người yêu hoa lá, cỏ cây, Lam thấy xót xa trước cảnh hoang phế này. Bước vào bếp, cô hỏi:

- Chị Mai ơi, nhà mình có cái gì để làm cỏ không?

Tròn mắt lên, Mai nhắc lại:

- Làm cỏ hả? Có cái cuốc nhỏ, nhưng em làm cỏ ở đâu?

- Ngoài mấy bồn hoa, để chúng xơ xác trông tội quá!

Mai lẳng lặng lôi từ hộc cầu thang ra cuốc, xẻng, kềm, bay rồi đưa cho Lam kèm theo một bịch phân u rê trắng tinh:

- Cô Thư bảo chị vứt những thứ này đi. Nhưng chị nghĩ thế nào cũng có người cần đến, nên mới cất vào xó này. Trước đây trong vườn có nhiều cây kiểng lắm. Lần hồi nó chết đâu hết, chị chả biết nữa.

Lam buột miệng:

- Dì Thư và chị Trâm Anh không thích trồng hoa sao?

Mai trả lời:

- Chắc vậy, vì chị thấy hai người chưa bao giờ để ý đến hoa lá, khu vườn này hai người cũng chưa dạo hết. Dường như nơi đây chỉ là chỗ ở tạm bợ.

- Sao chị lại nói vậy?

Giọng Mai rành rọt:

- Vì từ hồi về đây ở tới nay, cô Thư chưa bao giờ sắm sửa gì cho ngôi nhà này hết. Trái lại cô còn muốn nó sập cho rồi, để bán hất đi.

Lam còn đang ngạc nhiên vì những lời của Mai, thì chị ta đã trầm giọng:

- Chị không muốn nhiều chuyện, nhưng tại em hỏi ở lâu ngày sẽ hiểu chớ đừng bắt chị nói nữa.

Lam ị ạch mang những thứ Mai đưa ra sân. Cô cột nhổng tóc lên rồi

bắt tay vào việc. Trong vườn ngoài hoa kiểng còn có cây ăn trái, chúng rậm rạp vườn mình che mát cho Lam. Cô vừa nhổ cỏ vừa thầm thì hát. Dần dà những cây hoa cũng ló ra với những các bông đèo đẹt nhỏ xíu. Lam chợt thấy vui dù đôi tay ít lao động của cô bắt đầu rât.

Cô nghiêng đầu nâng niu những nụ đồng thảo tím tím, cắt bớt những nhánh trâm ôi già, vun lại gốc cúc tứ quý và tìm cây chống, cho giàn tường vi èo uột gần như nằm rạp dưới đất. Ngồi lên bệ bồn hoa đã được dọn sạch, Lam phóng tầm mắt về cuối vườn. Sát chân tường, hướng dương đại vàng rực. Những hoa giả rụng hết cánh còn trơ cái nhụy nâu sậm đông đưa theo gió, trông buồn buồn.

Đang bâng khuâng vì hoa lá, Lam bỗng có cảm giác bị nhìn trộm, cô quay phắt lại và giật mình khi thấy trên ghế đá gần đó có một người đàn ông đang ngồi phì phà thuốc lá. Nói cho đúng thì đó là một thanh niên. Anh ta ngồi gác chân chữ ngũ, người tựa hẳn vào ghế, một tay chống cằm, một tay cầm thuốc lá, mắt thản nhiên nhìn như đang đánh giá Thanh Lam.

Tư thế ngồi và cách nhìn như muốn bóc trần người khác của anh ta cho Lam biết, anh ta đã có mặt ngoài khu vườn này lâu rồi. Thế mà nãy giờ cô không hề hay mới quê chứ! Nhưng anh ta là ai vậy kìa? Cái vóc dáng to khỏe này làm Lam nhớ tới người anh Phi kè vào phòng đêm hôm qua, chẳng lẽ đây là chú Kiên? Sao chú ấy còn trẻ đến thế?

Khi Lam còn giương mắt tò mò quan sát thì gã thanh niên lên tiếng:

- Ê! Ai bảo cô em làm việc này vậy?

Lam khó chịu. Hừ! Vừa mở mồm đã thấy ghét. Cô hếch mũi trả lời:

- Chẳng ai bảo hết. Tại... thấy hoa cỏ xác xơ nên tội nghiệp.

Gã thanh niên rít một hơi thuốc rồi gật gù phán:

- Trông cô em không có vẻ gì giống mẹ con chị Thư.

Lam hỏi thẳng thừng:

- Chú là chú Kiên, đúng không?

Gã thanh niên nheo nheo mắt:

- Đúng thì sao?

Lam khịt mũi:

- Trông chú cũng chẳng có nét nào giống dượng Lộc và ông bác.

Lam nghe chú Kiên cười:

- Đối đáp khá lắm! Cô bé tên gì nhỉ?

- Thanh Lam.

Kiên khen với cái giọng kéo dài đầy hài hước:

- Cái tên hay đấy.

Lam trả đũa:

- Cảm ơn lời khen có vẻ trịch thượng đó của chú. Nhưng cũng xin kèm theo một chút thật tình. Cháu đây ghét ai khen tên mình lắm. Không chút nao núng trước câu móc ngoéo của Lam. Kiên hỏi ngược lại:

- Tại sao vậy?

Lam cong môi lên:

- Vì tự tên Thanh Lam đã đẹp rồi.

Kiên buột miệng:

- Đúng là hợm hĩnh.

Nhớ tới những lời mẹ dặn khi nói đến chú Kiên. Lam nhún vai:

- Đôi khi cần phải như vậy với một vài người.

Kiên lừ đôi mắt rất sáng:

- Thái độ và cách nói này thì giống chị Thư y như đúc. Này cháu còn bé xiu thế kia không nên chua ngoa, đánh đá như những bà đã bước vào tuổi đá buồn. Xấu lắm!

Lam hơi đỏ mặt. Cô thấy mình lố bịch khi vừa gặp mặt lần đầu đã gây sự với chú Kiên. Dì Thư và chú ấy đã có mâu thuẫn chị dâu, em chồng. Lam chỉ là cháu dì Thư, cô chả có bà con thân thuộc gì với Kiên hết, cô không nên tham gia vào cuộc chiến này, dù cô thương dì Thư tới mức nào đi chăng nữa. Dĩ hòa vi quý. Ở thế trung lập vẫn là tốt nhất. Mình không thân, nhưng cũng chả nên gây thù chuốc oán với gã bợm nhậu này làm gì cho phiền phức.

Tròn mắt rất ngây thơ, Lam vờ sợ sệt:

- Cháu xin lỗi, nếu câu nói vừa rồi làm chú giận.

Kiên lắc đầu không hài lòng:

- Thái độ và cách nói này lại giống Trâm Anh mỗi khi bị mẹ mắng.

Nè! Em không cần phải gọi tôi là chú, cũng chả cần vờ vĩnh ngọt ngào mặt nhưng trong bụng cứ vãi “Xe tông hấn chết cho rồi”.

Lam thấy buồn cười, nhưng vẫn hỏi:

- Vậy phải đối xử thế nào cho vừa ý một người khó chịu như chú?

Kiên gõ gõ tay lên lưng ghế đá:

- Cứ vô tư như bạn bè là được rồi.

Săm soi một bó đồng thảo vừa mới cắt trong tay, Lam nói:

- Vô tư như bạn thì được thôi, nhưng vô tình không gọi chú, chắc cháu bị dì Thư lừa te. Cháu hổng dám đâu!

Kiên xua tay:

- Tôi thật sự sợ có những đứa cháu như Phi, Trâm Anh hay cô em đây.

- Nhưng dầu sao anh Phi và chị Anh cũng là cháu chú mà!

Kiên nhếch môi:

- Trong mắt họ, tôi chả là gì hết.
- Sao chú lại nói vậy?

Kiên lắc đầu:

- Đừng nên hỏi tôi, mà nên về sao lại mất mình, bản thân em sẽ trả lời được đó.

Lam chưa kịp nói tiếp đã nghe tiếng Mai gọi:

- Cậu Kiên có điện thoại.

Ném về phía Lam một nụ cười hơi khinh mạn, Kiên vút điều thuốc rồi đi vội vào nhà.

Thanh Lam nhìn theo cái dáng nghênh ngang ấy, rồi ngồi xuống vun đất vào gốc mai chiếu thủy còi cọc, bị rụng gần hết lá, nhưng tâm trí lại nghĩ ngợi lung tung.

Không ngờ chú Kiên lại là một gã oắt con trạc bằng tuổi anh Phi.

Thảo nào dì Thư không ngứa mắt khó chịu sao được. Rồi dựng Lộc nữa, ông chì chiết ông bác Trường cũng đúng thôi. Dù chưa nắm được thực chất con người chú Kiên ra sao, nhưng chừng bản chất chú ta khá gai góc, Kiên không dễ đùa đâu, dầu có vẻ thích trò chuyện hơn anh Phi. Có lẽ Lam nên tránh xa Kiên như mẹ dặn, sẽ an toàn hơn... “cứ vô tư như bạn bè với chú ấy.

Lam vươn vai đứng dậy đúng lúc Kiên dắt chiếc spacy hỏa tiễn ra sân. Mai lon ton chạy theo hỏi:

- Chừng nào cậu về để tôi thưa lại với ông?

Kiên đội nón bảo hộ vào và nói:

- Chừng nào tôi còn chưa biết, làm sao nói với chị được. Điều chắc chắn là bữa nay tôi không ăn cơm nhà.

Mai dặn dò:

- Cậu nhớ điện thoại về cho ông khỏi lo.

Kiên hơi nghiêng người, giọng riếu cợt:

- Thưa công nương, tôi sẽ cố nhớ. Chậc! Đàn bà đúng là rắc rối! Tôi sợ tất cả phụ nữ trong ngôi nhà này. Tổng chào nhé!

Vừa đóng cổng, Mai vừa làm bầm:

- Đúng là chịu đời hồng thấu với ông tướng này.

Lam tò mò:

- Chú ấy đi đâu vậy?

Mai lắc đầu:

- Có trời biết. Mới về lại biến nữa, chỉ tội ông lão dài cổ trông cậu út quý tử.

- Chú Kiên không đi học à?

- Cậu ta đã tốt nghiệp đại học nhưng chả chịu đi làm mà cứ rong ruổi

hết chỗ này, tới chỗ khác với cái máy chụp hình trên tay. Tiền bạc đổ vào máy ảnh ấy biết bao nhiêu mà kể. Chính vì điều này mà cô Thư và cậu Lộc không ưa cậu Kiên.

Lam góp vào:

- Ai ưa nổi người chỉ chơi mà không làm. Nhưng chú Kiên lớn hơn anh Phi nhiều không?

Mai nói:

- Hai chú cháu bằng tuổi nhau mới trớ trêu chứ.

Lam đoán già đoán non:

- Đồng trang lứa chắc hai chú cháu thân nhau lắm!

Mai lắc đầu:

- Trái lại hai người như mặt trời với mặt trăng. Tính Phi lạnh lẽo ít nói, còn cậu Kiên thì thích quây. Họ chưa khi nào đi chung với nhau hay có cùng bất cứ một sở thích nào.

Lam trầm tư:

- Vậy thì buồn quá! Toàn là người trong nhà cả mà.

Mai chép miệng:

- Nhưng họ mới ở chung với nhau chưa tới một năm. Người lớn khó làm quen nhau hơn con nít.

Lam tròn mắt:

- Nhưng trước đó? Không lẽ họ không biết nhau?

- Đương nhiên là không.

Nhìn Lam ngờ ngác, Mai hỏi:

- Dường như em cũng không biết gì mấy về gia đình của dì mình?

Lam gượng gạo:

- Tại em ở xa, năm xưa em có gặp dì dưỡng và anh chị một lần, nhưng lúc đó em là con nít. Đã là con nít thì làm sao nắm được chuyện người lớn chứ.

Mai cười cười:

- Em ráng tìm hiểu để biết thêm về người lớn, chị không lắm điều nữa đâu.

Dứt lời Mai nhong nhảnh bỏ vô trong, Thanh Lam lại tiếp tục công việc của mình. Cô mong sao mau đến ngày đi học để có thêm bạn bè, để được giải phóng khỏi ngôi nhà tù hãm này.

Lời hát cho anh

Chương 3

Tiếng ông Lộc gắt vang lên phá tan bầu không khí yên lặng ở bàn cơm:

- Bữa nay em phải trả lời dứt khoát việc đi làm của mình. Công ty không thể chờ lâu hơn nữa.

Mặc bao nhiêu ánh mắt hướng về mình, Kiên thản nhiên nhai nhóp nhép. Ông Trường nhăn mặt:

- Trời đánh tránh bữa ăn. Chuyện đó để lúc khác hãy nói.

Ông Lộc cương quyết:

- Con không chờ được nữa.

Kiên buông đũa xuống:

- Vậy thì em trả lời. Anh cứ thử người khác đi, em không làm việc đó đâu.

Ông Lộc cười nhạt:

- Ba nghe rõ rồi đấy. Sau này đừng trách con không nhận em mình vào làm.

Giọng bà Thư ngọt ngào:

- Chú ấy còn trẻ, cứ để chú ấy chơi cho thoải mái một thời gian, rồi làm việc cũng đâu có muộn.

Ông Lộc cau có:

- Hèm! Nó chơi đã mấy năm chưa đã sao?

Lúc này Kiên mới có phản ứng:

- Ai bảo với anh chị là tôi chơi? Hừ! Dưới mắt của các người, phải ngồi vào một cái ghế ở công ty hay cơ quan nào đó mới là làm việc. Còn trái lại là thất nghiệp là vô công rồi nghề.

Bà Thư nhỏ nhẹ:

- Vậy lâu nay em đã làm những việc gì? Em không nói gia đình làm sao hiểu.

Kiên nhún vai:

- Có nói rành rẽ gia đình cũng không hiểu. Miễn sao em tự nuôi bản thân, không vói tiền ba, không làm phiền anh chị là được rồi.

Dứt lời Kiên bỏ lên phòng trên mở tivi coi đá banh. Tiếng người tường thuật hào hứng vang lên làm Lam nôn nao. Nhưng nếu bây giờ buông chén, chạy lên coi tivi thì dì Thư sẽ bực, nên cô ráng nén cơn ghiền bóng đá xuống bằng cách uống cạn một chén canh y như trong phim Hồng Kông cho giải nhiệt.

Dù không muốn nghe, giọng ông Lộc cũng vọng vào tai Lam:

- Đàn ông con trai gì mà không có chí lập thân, tối ngày cứ theo đuôi đàn bà. Con chả hiểu sao ba cứ dung túng cho nó.

Ông Trường bênh vực cậu quý tử:

- Con nói thế chưa hẳn đúng. Kiên có con đường đi riêng khác con.

Ba tin tưởng nó.

Ông Lộc cười nhạt:

- Dựa trên cơ sở nào ba tin nó chớ?

Ông Trường nghiêm mặt:

- Vậy dựa trên cơ sở nào con giao chức trưởng phòng kế hoạch cho một đứa nít ranh mới tốt nghiệp đại học như thằng Phi?

Ông Lộc liếc vội cậu quý tử đang đưa mặt ra vì bị ông nội nhắc tới tên, rồi thông thả đáp:

- Vì thằng Phi có năng lực.

Ông Trường gật gù:

- Câu trả lời của ba cũng vậy. Thằng Kiên không những có năng lực mà còn có bản lĩnh nữa. Nó không muốn dựa vào cha, vào anh để đi lên đâu.

Bà Thư có vẻ không hài lòng:

- Ba nói vậy chả lẽ có cha làm giám đốc là một cái tội cho thằng Phi?

Ông Trường lắc đầu:

- Ý ba không phải thế, mà chỉ muốn nhắc chồng bây nghĩ cho kỹ khi đánh giá em trai mình.

Nói dứt lời ông dẫn cái chén còn lưng cơm xuống bàn rồi giận dữ bước lên nhà trên.

Ông Lộc hát hàm nhìn Trâm Anh:

- Rót trà cho ông đi.

Nãy giờ vẫn ngồi im im, Trâm Anh vội lên tiếng:

- Lại là con. Nội có ư gì con đâu mà cứ trà với lá.

Lam mau mắn đứng dậy:

- Để cho con.

Rồi không cần biết bà Thư đồng ý không, cô đến bàn rót trà vào tách và bưng lên nhà trên nơi tivi đang tường thuật lại trận M.United thua đau trên thánh địa Old Traphphord của mình.

Để tách trà xuống bàn salon, Lam mỉm cười:

- Mời ông uống trà.

Ông Trường cau mày ái ngại:

- Chà! Mất công cháu quá! Trâm Anh đâu? Mai mốt cháu đừng làm việc này nữa.

Xoa hai tay vào nhau, mắt không rời tivi, Lam vui vẻ nói:

- Ở ngoài nhà, cháu vẫn pha trà, pha cà phê cho nội cháu mỗi ngày mà. Vào đây không được làm, cháu thấy buồn vì hết uống ké cà phê của nội.

Ông Trường mỉm cười:

- Nội cháu ghen cà phê à!

- Dạ! Thế ông bác không thích cà phê sao?
 - Có chứ! Nhưng ông lười pha lắm!
 - Bắt đầu ngày mai trước khi đi học, cháu sẽ pha cà phê cho ông.
- Đang ngồi khoanh tay xem đá banh, Kiên bỗng chen vào.
- Coi chừng bà dì của em trách ba tôi đó.

Lam đáp lại ngay:

- Chú làm như dì Thư nhỏ mọn lắm không bằng.

Kiên thần nhiên:

- Đánh tiếng trước vẫn tốt hơn mà.

Dứt lời Kiên châm thuốc hút, mắt vẫn dán chặt trên tivi. Lam cũng tự nhiên ngồi xuống theo dõi trận bóng đang hồi gay cấn. Tiếc rằng đã tới phút chót, nên cô xem chẳng được lâu đành tiếc nuối đứng dậy. Thay vì trở về phòng, Lam bước ra vườn. Cô muốn thăm đám hoa mà cô chăm sóc lâu nay. Dạo này trời mưa nhiều nên những cây hoa như sung sức hẳn lên. Cạnh dàn tường vi trĩu nụ, cây trâm ổi đơm đầy đặc hoa trông thật sặc sỡ làm bồn bông đẹp hẳn lên. Lam chợt thấy vui, cô nhìn vạt đồng thảo tím nhạt, rồi thích thú hái một bó. Lam sẽ có một lọ hoa đồng thảo và dã quỳ trên bàn học. Nhìn chúng cô sẽ bớt lẻ loi hơn.

Bước về cuối vườn, Lam nhón chân hái những hoa hướng dương rừng vút trên cao. Mùa mưa hướng dương ít hoa, cô tìm mãi mới được vài cái. Nhưng bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Lam ngắm nghía chúng trong tay với vẻ hài lòng. Ngay lúc ấy cô thấy Kiên ngồi trên lan can. Vẫn với điệu thuốc trên tay, anh duỗi chân, dựa cột, phì phà khói và mắt mơ màng như đang chìm vào cõi riêng.

Sau lần đầu gặp Kiên cũng ở ngoài vườn này, Lam chưa bao giờ trò chuyện với anh vì Kiên rất ít ở nhà. Nếu có, anh cũng nằm lì trong phòng riêng và mở nhạc suốt. Dù chưa khi nào ghé mắt nhìn vào giang sơn của Kiên, Lam cũng mơ hồ đoán được trong đó có gì, qua cái mép luôn bảo mình không nhiều chuyện của Mai.

Theo chị ấy, ông Trường rất cưng Kiên nên không tiếc tiền mua cho anh đủ mọi thứ. Tivi đầu máy, dàn compac, máy vi tính hiện đại nhất để có thể nối mạng đi khắp nơi. Nhưng những thứ ấy hình như không trói được cái chân đi của cậu lãng tử.

Ở nhà vài ba hôm, Kiên lại biến tới vài ba tuần mới về, Lam đôi lúc quên rằng trong nhà này còn có ông chú Kiên ấy.

Phót lờ như không thấy ai, Lam vờ sẫm soi bó hoa trong tay và đi phót ngang chỗ Kiên ngồi với điệu bộ hết sức lý lắc. Tưởng Kiên không thèm để ý tới mình, ai ngờ cô nghe anh gọi:

- Nè cô bé.

Lam quay lại cười thật tươi:

- Chú Kiên gọi cháu à?

Không trả lời cô, Kiên nghiêng đầu gật gù:

- Chờ ở đây một chút nhé

Nói xong Kiên nhảy khỏi lan can đi như chạy vào nhà.

Lam ngồi xuống bật thêm đá, nơi có những bông cỏ li ti vươn cao đang lắt lay theo gió với một dấu hỏi to tướng trong đầu. Chẳng biết chú ấy bảo mình chờ làm chi đâu nữa. Nhưng vốn là con nhỏ tò mò, Lam đâu dễ bỏ qua dịp, tiếp cận người cô đang muốn tìm hiểu.

Lam không phải thắc mắc lâu vì Kiên đã trở ra với một cái máy ảnh.

Giọng anh hồ hởi:

- Lần đầu thấy Lam, tôi đã nghĩ tới việc chụp hình. Nhưng mãi tới hôm nay mới có dịp đề nghị. Cô bé sẽ là người mẫu cho tôi, chịu không?

Lam tròn mắt chỉ vào mình:

- Người mẫu hả? Hồng dám đâu!

Kiên bật cười:

- Sao lại không dám? Chỉ làm mẫu để chụp hình thôi mà!

- Nhưng... nhưng cháu xấu hoắc hà.

Kiên tủm tỉm:

- Xấu hay đẹp nên để người khác nhận xét.

Chỉ vào máy ảnh, Kiên nháy mắt:

- Mà người nhận xét khách quan nhất là nói đó. Lam để chú chụp thử vài pô xem. Biết đâu sau này em sẽ trở thành người mẫu thật.

Lam ngờ vực nhìn máy ảnh trên tay Kiên. Là con gái đứa nào không khoái chụp hình. Năm rồi, Lam đã nhịn ăn mấy tháng trời để có tiền vào các Studio chụp hình chân dung. Mấy ông thợ vẫn khen cô ăn ảnh, nên lần nào Lam đến chụp họ cũng kỷ niệm thêm cho cô một pô để làm mẫu trưng bày ở tiệm mình. Điều này khiến Lam hình thù với bạn bè, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình là người mẫu hết. Bây giờ nghe Kiên gợi ý, Lam bỗng dè dặt khi nhớ tới những lời mẹ đã dặn hơn là phấn khởi với ảo tưởng người mẫu.

Vừa lúc đó, Lam nghe tiếng lách cách rất nhỏ của máy ảnh. Cô ngược lên nhìn và thấy Kiên đang chĩa máy về phía mình. Có lẽ anh đã bấm ít nhất ba pô.

Với điều thuốc xề xề dính trên môi, Kiên vừa bập bập vừa nói:

- Xin lỗi! Chưa được em đồng ý mà tôi đã chụp. Nhưng vừa rồi trông em rất xuất thần không chụp uống lắm!

Lam chớp mắt. Cô hoàn toàn bị cái từ “Xuất thần” của Kiên chinh phục. Ngập ngừng mãi, Lam mới hạ giọng:

- Chỉ sợ hình chụp ra làm chú thất vọng.

Rít một hơi thuốc nữa, Kiên đẩy đưa:

- Nói vậy là Lam không tin tưởng vào tay nghề của chú Kiên này rồi. Là bà con trong nhà cả, chả lẽ tôi nói dối em sao.

Lam yết ợt:

- Mặc quần áo này được à?

Kiên cười toe:

- Được quá nữa là khác. Màu áo đỏ rất tươi rồi thiên hạ sẽ nổ đom đóm mắt khi nhìn thấy ảnh của em. Nào ra đây bé con.

Lam ngượng ngùng đứng dậy. Kiên ra lệnh:

- Em tới bụi hướng dương rồi đi ngược về phía tôi với điệu bộ như lúc này em đã đi. Bí quyết để có được ảnh đẹp là tự nhiên. Cứ vừa đi vừa nâng niu những bông hoa trong tay. Nào ta bắt đầu nhé!

Lam làm theo yêu cầu của Kiên. Cô vẫn đi như cũ, nhưng lần này Lam có cảm giác bước chân mình nhẹ tênh như bay. Chắc tại hồn cô đang hưng phấn ấy mà!

Bỗng dưng Lam cười. Cô nhẹ nhàng từ tốn tung đóa hoa lên rồi ngồi xuống nhặt từng cánh rơi tung tóe trên mặt đất.

Cô nghe Kiên bảo:

- Ngược lên từ từ và nhìn vào ống kính.

Khi Lam nhặt hết những đóa hoa trên sân thì Kiên đã đến bên cô, giọng hài lòng:

- Khá lắm! Cái ngẫu hứng tung hoa của em sẽ cho những ảnh lạ. Tôi hy vọng là như vậy.

Lam xót xa:

- Chỉ tội nghiệp mấy bông dã quỳ. Nó dập hết rồi.

Kiên an ủi:

- Nhưng bù lại nó sẽ sống mãi trong những tấm ảnh. Còn những bông ở trên cây rồi sẽ héo tàn và không ai biết đến nó.

Anh đưa tay gỡ một cánh đồng thảo vương trên tóc Lam và nghe giọng bà Thư gầm lên the thé:

- Lam! Con làm gì ở đó vậy?

Lam giật bắn cả người vì hết hồn. Nhìn gương mặt đỏ ửng của dì Thư, cô có cảm giác mình vừa làm điều gì đó hết sức tội lỗi. Cô áp úng giơ cao bó đồng thảo lên:

- Con... con hái bông.

Liếc Kiên một cái bằng đôi mắt rất hình sự, bà Thư cau có:

- Hừ! Bông với hoa gì lúc giữa trưa như vậy? Nói ngay, hai chú cháu làm trò khỉ gì thế?

Bà chưa dứt lời, Kiên đã giơ máy lên bấm liên tục mấy pô rồi cười hi

hì:

- Thấy Lam có nét, em chụp con bé vài kiểu chơi cho vui mà. Sẵn đây em chụp cho chị thêm vài pô nữa nghe.

Đưa tay lên che mặt, bà Thư gắt:

- Thôi! Thôi! Tôi không đùa đâu.

Quay sang phía Lam đứng xớ rớ, bà nói như hét:

- Về phòng chưa đồ nhãi ranh nhí nhảnh?

Mặt Lam đỏ ửng lên rồi chuyển sang tái mét, cô ầm ức chạy vù về phòng riêng của mình và đóng sầm cửa lại với cảm giác hụt hẫng. Lam không ngờ dì Thư lại tỏ thái độ quá khích đến thế trước chuyện rất bình thường. Dì ấy không xem cô ra gì hết. Mà cô có làm chi sai đâu?

Nằm úp mặt vào gối, Lam nghe mũi cay cay, cô khóc vì tức hơn vì sợ. Dù mẹ đã bảo dì Thư sẽ thay mẹ quản lý Lam về mọi mặt, nhưng Lam không phải là con gái dì, cũng chẳng phải là cháu của chú Kiên. Dì Thư quát mắng cô trước mặt Kiên như thế đúng là quá đáng. Đã vậy dì ấy còn bảo Lam làm: “Đồ nhãi ranh nhí nhảnh” mới ê mặt chứ!

Nằm sục sùi, trấn trở một hồi, Lam nhìn đồng hồ rồi nhồm dậy. Chiều nay cô được nghỉ học, nhưng tội vạ gì phải giam mình trong căn phòng luôn u ám này, khi ngoài phố có muôn ngàn điều cô muốn khám phá. Mím môi thay quần áo, cô đeo ba lô, đội nón kết mở vệt vào rồi bước xuống nhà bằng những bước chân hăm hở, mạnh dạn. Tới phòng khách, cô đụng phải bà Thư đang chuẩn bị đi làm. Vừa đeo găng tay vào, bà vừa soi môi:

- Ủa! Đi đâu vậy?

Lam thản nhiên:

- Con đi học.

Bà Thư nhíu mày:

- Mấy tuần trước, con nghỉ vào chiều thứ ba và thứ bảy mà?

Giọng Lam nghiêm nghị:

- Nhưng kể từ tuần này, con hết được nghỉ rồi.

Bà Thư có vẻ nghi ngờ:

- Sao hôm rày dì không nghe con nói?

Lam xốc cái ba lô sau lưng:

- Chuyện không quan trọng, con sợ phiền dì.

Bà Thư làm thinh, Lam mỉm cười:

- Thưa dì con đi học.

- Khoan đã!

Lam hơi khựng lại khi nghĩ chắc bề mách rồi. Cô đang rầu rĩ kéo kéo cái nón thì bà Thư đã nói:

- Dì không thích con thân mật với chú Kiên. Con vào đây để học chứ không phải để đua đòi. Ở thành phố này khối đứa hư hỏng vì mê chụp hình, mê làm người mẫu đấy.

Lam thấy tự ái, cô hơi xẵng giọng:

- Con không mê chụp hình, cũng không thích làm người mẫu. Lúc nãy vì xã giao con phải chụp vài ba tấm, dù sao chú Kiên cũng là chú của anh Phi và chị Trâm Anh. Con muốn giữ mối quan hệ tốt với chú Kiên, cũng như với ông bác Trường.

Mặt bà Thư sầm xuống:

- Điều này không quan trọng. Chỉ cần con chăm chỉ học hành, đừng làm dì phải bận tâm lo lắng là tốt rồi. Trong nhà này ngoài dì dưỡng, anh chị ra, không ai thật lòng tốt với con đâu.

Định buột miệng hỏi: “Kể cả ông bác sao?” Nhưng Lam đã ngưng được. Cô gật đầu cho qua chuyện.

- Vâng! Con hiểu.

Dứt lời ra sân dắt chiếc xe đạp đi. Buổi trưa nắng chang chang, Lam chẳng biết sẽ đạp xe tới đâu, nhưng với cô lúc này thoát khỏi nhà là đã hạnh phúc lắm rồi.

Chạy vòng vòng dưới cái nắng trưa Sài Gòn, Lam bắt đầu thấy oải.

Cô tắt xe vào lề lục trong ba lô tìm địa chỉ của Ngọc Hương, con nhỏ nói nhà nó ở gần trường, nhưng Lam chẳng nhớ số mấy, đường gì.

Lầm nhẩm số nhà, tên đường, Lam bắt đầu cuộc truy tìm.

“Đường đi ở trong miệng mình.” Mẹ đã dặn thế để phòng khi Lam lạc đường. Bữa nay Lam không lạc, nhưng nếu mở miệng hỏi đường thì chưa lắm! Cô đâu muốn lòi đuôi dân quê ra tỉnh, nên dù phải đi loanh quanh, Lam cũng cố tận dụng đầu óc sinh viên của mình để tìm cho được nhà Ngọc Hương.

Cuối cùng cô cũng thành công, Lam hí hửng bấm chuông căn nhà có rào cao bao quanh, và nôn nóng chờ nhỏ Hương lộ đầu ra cười.

Nhưng cô chờ hơn một phút cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Lam mím môi bấm một hồi chuông nữa.

Lần này tín hiệu đã được đáp trả. Cánh cửa chưa mở hết, Lam đã lên giọng chị:

- Ê! Sao lâu dữ vậy nhóc?

Để rồi hết hồn khi thấy một cặp kính cận khác dày xuất hiện.

Lão cận sửa lại mục kính rồi nhìn Lam từ đầu tới đuôi. Lúc cô còn quê độ chưa từng có, thì lão đã ồm ồm hỏi:

- Vừa nói quái gì vậy hả?

Lam thăm rủa tạt bộp chộp của mình, cô khổ sở phân bua:

- Dạ, cho em hỏi thăm Ngọc Hương, sinh viên đại học Kinh Tế...

Lão cận nhếch mép cười ví cái chức vụ sinh viên Lam vừa lỡ buột miệng khoe.

- Hương người Nha Trang phải không?

Lam gật đầu:

- Dạ phải!

Mở rộng cánh cổng sắt ra, lão cận dịu dàng hơn một chút:

- Mời vào!

Nhìn khoảng sân rộng im ắng, Lam ớn ớn, cô lắc đầu thật nhanh:

- Dạ được rồi! Nhờ anh gọi Hương giúp em.

Lão cận nhún vai buông một câu chỉ một tiếng:

- Tùy!

Rồi bước vào trong với thái độ kẻ cả. Lão ta là ai vậy kia? Sao nhỏ Hương nói chỉ có nó ở với ông bà ngoại thôi? Hừm! Con nhỏ này làm cô lỡ bộ, tội nó đáng xử trăm lần!

Hương bước ra với nụ cười toe toét:

- Ủa! Sao không vào nhà?

Lam ngọt nhạt:

- Tao sợ ông 4 mắt đó quá, nên đâu dám vô... biệt thự của mày.

Hương tròn mắt:

- Xời! Ông hiền khô hà, sợ quái gì!

Lam bấu môi:

- Không dám hiền đâu! Nhưng ai vậy?

Hương nói:

- À! Anh Long, con dì Hai tao. Mấy bữa nay dì đi ra Hà Nội chơi, nên gửi ảnh qua đây ké cơm nước.

Lam dựng xe đạp, giọng chì chiết:

- Anh hèn chi oai ghê!

Hương gật đầu tán đồng:

- Ờ! Anh Long oai thật đó. Dầu gì cũng là sư huynh của mình mà!

Lam tò mò:

- Ông cũng là dân Kinh tế à?

- Đúng vậy! Hôm qua ông mới chuyển giao công nghệ cho tao bài vở, tài liệu ông đã học. Từ giờ trở đi vào giảng đường có thể nghe lơ mơ lời thầy mà không sợ mất bài, vì trong vở anh Long ghi chép đầy đủ lắm!

- Vậy thì mày ngon rồi!

Hương lại cười toe:

- Mày là bạn tao nên cũng ngon lây. Ờ! Sao bữa nay mày được xổng chuồng vậy?

Lam không thấy tự ái trước cái từ khá phô Hương dành hỏi mình. Cô

thần nhiên đáp:

- Tao nói dối là bây giờ ngày nào cũng phải học hai buổi, nên mới ra khỏi nhà được.

Hương kêu lên:

- Mà mà cũng dám nói láo, thật là động trời!

Lam ray rút:

- Tao đâu muốn vậy. Nhưng để được xổng chuồng như mà nói, láo một tý cũng chả sao. Tao không ngờ dì Thư khó quá. Dì muốn kiểm soát từ hành động đến suy nghĩ của con cái. Tao là cháu chớ nào phải con, mà dì ấy muốn tao phải răm rắp làm theo ý mình. Tao hoàn toàn thất vọng vì dì Thư khác xa mẹ. Khổ nỗi chị em xa cách lâu ngày, mẹ tao đâu biết dì Thư đã thay đổi. Bà vẫn nghĩ đơn giản là chị mình có hơi khó tính một tý. Thật ra dì Thư rất cố chấp và độc đoán.

Thở dài ngao ngán, Lam nói tiếp:

- Tao sợ ngày nào đó tao sẽ giống ông anh bà chị họ, chỉ biết riu riu nghe lời mà không làm chủ được bản thân, được cuộc đời của mình.

Hương ái ngại:

- Làm gì bi quan dữ vậy. Không thích ở đó thì tới đây ở với tao, nhà này rộng thênh thang.

Lam le lưỡi:

- Bỏ đó tới đây chắc cả ba mẹ tao cũng dì Thư mắng. Mà ông bà thì vô tội mà ạ!

Hương nhún vai:

- Vậy coi như huề.

Lam chép miệng:

- Thua chớ hề gì. Nhưng thầy kệ! Sinh viên mà! Ráng chịu khổ vì tương lai rục rở vậy!

Hương cười khúc khích:

- Nói nghe cảm động thật. Vào nhà tao bồi dưỡng cho chai sữa đậu nành.

Hai đứa nằm lăn ra nệm. Hương lên tiếng:

- Mà thấy chỗ này thế nào?

Lam khen:

- Bá cháy thật!

Hương hình mũi khoe:

- Ở đây tao là nhân vật số một, muốn gì được nấy, ngay cả anh Long còn phải nể nang mà.

Lam im lặng khi nghĩ tới mình. So với Hương, cô thua xa về mọi mặt.

Gia đình nó giàu có, dòng họ toàn những người tiếng tăm. Vào Sài Gòn con bé sống trong ngôi nhà đầy đủ tiện nghi là đương nhiên,

Lam không hề ganh tị với những vật chất nhỏ Hương có được, cô chỉ thấy tủi vì tinh thần mình bị o ép, tù túng. Thật không ngờ dì Thư là người Sài Gòn nhưng còn cổ lỗ hơn dân tỉnh lẻ như mẹ. Cô mong muốn mình được sống thoải mái như nhỏ Hương, thích làm gì thì làm, đi đâu thì đi, bạn bè giao thiệp rộng rãi, chớ không phải khổ như Lam mỗi lần nghe điện thoại cũng bị dì Thư dò hỏi: “Ai? Đứa nào? Bạn trai hay gái? Tên gì? Nhà ở đâu?”

Hương rủ rê:

- Ê! Lâu lâu xõng chuồng một lần, đi chơi chớ tội gì nằm nhà nhỏ?

Lam do dự:

- Nhưng đi đâu đây khi đường xá mình mù tịt.

Hương nháy mắt:

- Có anh Long hướng dẫn, đi đâu không được. Hê! Vào siêu thị cho biết. Mẹ tao mới gởi tiền, mình đi sắm sửa cho đã tay.

Lam nhăn mặt:

- Tao tha đồ về khác nào khoe với dì Thư là không có học.

Hương vỗ vào trán:

- Ờ há! Vậy mày đừng mua mà chỉ nhìn thôi.

Rồi chẳng đợi Lam ừ hử gì, Hương nhồm dậy:

- Để tao thay quần áo đã.

Lam đảo mắt nhìn căn phòng của Hương. Đúng là xinh xắn, gọn gàng và thơm nức mùi dầu xịt phòng, chả bù với căn phòng của cô. Nhưng thôi, so sánh làm gì. Đời vẫn có câu. “Nhìn lên không bằng ai, nhìn xuống không ai bằng mình “. An phận cũng là cách giúp người ta bớt sân si đấy Thanh Lam ạ!

Cô bước tới bàn và choáng ngợp với một chồng băng nhạc. Nhỏ Hương này giỏi thật, mới vào Sài Gòn chưa bao lâu mà đã có khối băng hay như vậy.

Cô hỏi ngay:

- Băng nhạc ở đâu mà chiến đấu vậy?

Hương vừa sẫm soi trước gương mặt vừa trả lời:

- Của anh Long. Dạo này anh chơi đĩa không hà, nên đã tống hết những thứ này cho tao. Mày thích thì đem về nghe đi.

Lam chọn ra một số băng ưng ý rồi nói:

- Lão 4 mắt này cũng biết nghe nhạc lắm!

Hương gật đầu:

- Nói chung mặt nào ông cũng trội hết. Thôi! Ta đi nhé!

Lam bật cười vì câu nói như trong quảng cáo Strepsils của Hương.

Con bé bước ra khỏi phòng mồm réo ầm ỹ:

- Anh Long! Anh Long ới!

Đang cầm quyển sách ngồi trên salon, Long lật đặt đứng dậy:

- Có chuyện gì thế?

Hương nhõng nhẽo hết biết:

- Dắt em đi siêu thị.

Long sửa lại giọng kính:

- Ngay bây giờ hả?

- Đúng vậy. Vì em chỉ rảnh chiều nay thôi.

- Nhưng anh lại không rảnh.

Hương cong môi lên:

- Vậy em đi một mình, lỡ lạc đường hay có chuyện gì xảy ra, anh ráng chịu tội với ngoại.

Long ném về phía Lam cái nhìn khó chịu rồi lầu bầu:

- Chắc không tự nhiên em đòi đi siêu thị đâu.

Hương đồng đành nói:

- Tại em muốn đưa nhỏ Lam đi chơi cho biết. Anh không galăng thì thôi!

Vừa kéo tay Lam ra sân, Hương vừa giậm chân như con nít:

- Làm người ta mất mặt với bạn bè. Anh gì thấy ghét.

Long nhăn nhó:

- Đi thì đi! Khổ quá!

Hương reo lên:

- Vậy mới đúng là đại ca chứ!

Rồi con nhỏ vui vẻ phán:

- Xe đạp cứ bỏ ở đây, tao sẽ chở mày, còn anh Long sẽ là hướng dẫn viên. Nếu lỡ cảnh sát giao thông có thổi, anh sẽ đóng tiền phạt.

Lam bỗng thấy ngại, cô rí tai Hương:

- Coi bộ anh mày đang hằm tao.

Hương phớt tỉnh:

- Điều đó đâu quan trọng, miễn sao mình đạt mục đích là được rồi.

Ngồi sau lưng Hương, Lam thấy lo nhiều hơn thích. Cô vừa lo nhỏ

Hương chạy xe bị công an thổi, lại vừa lo bị dì Thư trông thấy.

Dẫu biết Sài Gòn dân số bốn, năm triệu người nhưng biết đâu

chùng. Bất chợt Lam kéo vành nón kết thấp xuống che khuất nửa

mặt. Nón kiểu "Ace oph Base" này vậy mà tiện cho những người cần giấu mặt như Lam.

Xe ngừng ở Coop Mark, Long quay sang nhìn Hương và Lam, giọng thật ngọt:

- Anh không vào đâu, cứ dựng xe đây, anh trông cho. Nhưng đừng lâu quá đó!

Đẩy cửa kính bước vào trong siêu thị, Lam cười cười:

- Dường như ông cận này có cơn thì phải.

Hương nháy mắt:

- Ê! Ông còn sô lô, mày nghĩ sao?

Lam hét lên:

- Oh! N..o... N..o...

Hương cười ngặt nghẽo:

- Hơi mày dài hơn cả thằng cha trong quảng cáo. Nhưng chưa tìm hiểu kỹ ông mà! Đâu cần phải “No” sớm vậy!

Quay lưng lại nhưng vẫn đi thụt lùi như các cầu thủ bóng đá, Lam chấp tay:

- Cho tao xin hai chữ bình yên đi mày.

- Được thôi! Tao không ép.

Hai người lơ ngơ dán mắt vào những gian hàng đèn sáng trưng nằm san sát nhau. Ở đây đúng là sang trọng, đẹp mắt và có lẽ giá cả cũng đặc biệt.

Lam chép miệng:

- Mua hàng trong siêu thị thì ngon thật, nhưng tao sợ bị chém quá!

Hương có vẻ tự phụ:

- Sợ thì nhìn tao mua mày đừng âm ỉ nữa, lòi đuôi nhà quê ra bây giờ.

Hương kéo Lam vào một gian hàng bán quần áo. Nhìn những dãy quần áo treo dài dài kèm theo bảng giá từ vài trăm ngàn đến vài triệu. Lam lè lưỡi khi nghĩ tới tiền lương giáo viên của mẹ.

Trái lại Hương có vẻ thích thú với rừng quần áo model dáng từ trên cao xuống dưới đất như thiên la địa võng.

Đang len lỏi giữa những giá treo quần Jean, Lam bỗng nghe giọng một phụ nữ nháo nhột:

- A! Em mua cái Jupe này.

Rồi giọng một người đàn ông phụ họa:

- Em mua hết tiệm cũng được mà!

Cái giọng lạnh lạnh đều đều rất quen của ông ta làm Lam chú ý. Cô nhìn sang phía đối diện và thấy ông dựng Lộc. Đúng là dựng Lộc rồi. Ông ta đang đứng sát một cô gái trẻ tuổi chị Trâm Anh với điệu bộ hết sức tình tứ.

Tự nhiên Lam quay ngoắt đi, cả người lạnh ngắt như trúng gió, mồ hôi rịn ra ướt trán dù gian hàng có máy điều hòa mát rượi.

Trời ơi! Dựng Lộc là người rất mẫu mực nghiêm khắc. Có lẽ nào...

Trái tim Lam thất lại vì thương dì Thư. Cô len lén nhìn nữa và cố hy vọng lúc này mình đã lầm. Nhưng cô không làm chút nào khi nhỏ bả nhí của ông dựng ỏn ẻn:

- Lộc ơi! Em mua cái Jupe Jean này, cái váy đỏ kia và cái sắc tay bằng da cá sấu nha!

Giọng ông Lộc ngọt như kẹo mạch nha:

- Anh đã bảo cưng mua gì cũng được mà!

Hương bấu môi:

- Trông bản mặt thiệt! Ê! Mình qua bên đó phá họ chơi.

Lam lắc đầu:

- Thôi thôi! Đây không phải Nha Trang đâu mà quây.

Thấy Hương xăm xăm đi về phía ông Lộc, Lam hoảng hồn, cô vội thụt lùi lại và tót ra cửa bên phải, bỏ mặc Hương làm gì thì làm.

Người vẫn còn lâng lâng như vừa trên tàu hỏa bước xuống, Lam thần thờ rảo sang gian hàng nữ trang cao cấp kế bên. Ở đây tất cả mọi thứ đều hào nhoáng, kể cả những người đang say sưa mua sắm. Nhưng phía sau cái hào nhoáng ấy là gì?

Lam chợt nhớ đến gương mặt nghiêm nghị, đạo đức của ông Lộc khi cao giọng phê phán chú Kiên. Ông từng bảo chú ấy không có chí lập thân, tối ngày cứ theo đuổi đàn bà. Còn bản thân ông thì sao? Thật là giả dối, đáng khinh đến mức xấu hổ. Chỉ tội dì Thư, người luôn đề cao, tin tưởng chồng mình.

Tính ngang ngược, bướng bỉnh bỗng trỗi dậy trong Lam, cô trở lại gian hàng bán quần áo để đối mặt với ông Lộc. Người phải lo sợ, phải xấu hổ là ông ấy chứ đâu phải là cô. Hừ! Cứ ngậy thơ cụ bước tới thừa dựng, thử xem thái độ ông ra sao.

Chân Lam chợt chùng lại. Mẹ từng dặn lớn rồi, trước khi làm việc gì phải suy nghĩ chín chắn. Làm bĩ mặt dựng Lộc thì quá dễ nhưng sao đó? Liệu trong nhà còn được yên không? Dì Thư sẽ chịu nổi cú sốc này không, khi dì ấy bị yếu tim?

Lam xui xuống như bóng xì hơi. Cô chả còn hứng thú dán mắt vào những cái vòng cẩm thạch xanh biếc, những cái nhẫn, cái lắc đủ kiểu bày đầy trong tủ kiếng. Lòng cô bỗng nặng nề, khổ sở, vì một trách nhiệm vô hình. Nếu đừng so sánh với dì Thư, mà so với chị Trâm Anh, cô gái đó vẫn trẻ đẹp hơn nhiều. Đáng vốc y như người mẫu, bảo sao dựng Lộc không mê chứ! Lam phải làm sao cho dì Thư biết mà giữ vững hạnh phúc gia đình đây? Có lẽ phải điện thoại hỏi ý kiến mẹ trước quá.

Hương bước tới, giọng cần năn:

- Sao tự nhiên bò ra đây?

- Không mua, ở trống làm gì cho bản mặt.

Hương lên giọng:

- Cuộc đời mà! Hơi đâu bắt bình chứ! Cái lão già ấy đúng là tham

lam, lúc mây bỏ đi ra, lão nhìn theo đến mức muốn té mím mắt. Con bồ nhí không níu lại chắc lão đã chạy theo mây rồi.

Lam sửng sờ:

- Th... ật hả?

- Tao lão làm gì.

- Thôi chết rồi! Mình về ngay đi!

Hương cười chế riếu:

- Sao lại cuống lên vậy? Cứ ở đây xem lão làm gì được mây.

Lam lắc đầu:

- Mây không hiểu đâu. Mình biến ngay thôi.

Vừa nói Lam vừa lôi Hương ra cổng. Cô thoáng thấy bóng ông Lộc và cô bồ nhí ở phía sau. Ông ta không phải là bậc chánh nhân quân tử kiểu như trong các phim võ hiệp hay đề cao. Từ giờ trở đi chắc chắn Lam khó sống yên ổn dưới mái nhà của ông ta rồi.

Lời hát cho anh

Chương 4

Ngần ngừ mãi rồi Lam cũng phải ngồi vào bàn ăn. Bụng phập phồng, cô thấy ngại khi sắp đối mặt ông Lộc. Chẳng biết ông ấy sẽ nhìn cô bằng ánh mắt nào đây nữa.

Khác hẳn với thường ngày, hôm nay ông Lộc trông rất vui. Ông ban cho vợ và đám con cháu một nụ cười cởi mở rồi tự tay bới cơm cho ông Trường, chớ không để dì Thư làm việc đó như mọi khi.

Kiên tủm tỉm:

- Chà! Hôm nay anh hai có hiếu ghê. Coi chừng trời mưa đó!

Giọng ông Lộc đều đều:

- Anh lúc nào cũng hiếu thảo với cha, thủy chung với vợ, gương mẫu với con, hết lòng với em út. Bới cơm cho ba chỉ là việc nhỏ, nhưng anh muốn làm cho mây thấy và suy nghĩ.

Kiên gật gù:

- Một hành động cực kỳ nhỏ nhưng thâm ý cao siêu quá. Tôi hiểu không nổi rồi. Có lẽ anh nên để Phi và Trâm Anh suy nghĩ thì phù hợp hơn tôi.

Ông Trường lên tiếng:

- Ăn đi! Bới có chén cơm cũng ồn ào.

Ông Lộc nói:

- Đây là sự ồn ào cần thiết mà ba.

Ông Trường gắt:

- Ngày nào vào bàn ăn cũng có chuyện, con bé Lam làm sao ăn vô chứ?

Nghe nhắc tới mình, Lam hiền từ nói:

- Con vẫn ăn tự nhiên đây mà!

Gấp cho cô một miếng sườn nướng, Kiên bảo:

- Trong chén chả có miếng thịt nào mà tự nhiên cái gì.

Lam thoáng bối rối, cô nhìn vội ông Lộc rồi rùng mình khi nhận ra cặp mắt của ông có vẻ gian xảo và độc ác làm sao.

Ông ta làm như vô tình, nhưng Lam vẫn cảm nhận được sự cố ý khi nghe hỏi:

- Sao! Hồi chiều đi siêu thị, cháu đã mua được những món gì?

Lam như mắc nghẹn trước cái nhìn ngạc nhiên đến mức trợn trừng của bà Thư. Nuốt vội miếng cơm trong miệng, cô chối biến.

- Chiều nay cháu đi học, chứ đâu có đi siêu thị.

Ông Lộc nhếch môi:

- Vậy sao! Hồi chiều dựng thấy một con bé đội nón kết, đeo ba lô giống y như cháu ở trong Coop Mark. Dựng vừa định gọi thì con nhóc ấy đã quay lưng chạy mất.

Nhìn thẳng vào ông dựng với vẻ thách thức, Lam bình tĩnh chối lần nữa:

- Chắc chắn là không phải cháu rồi.

Bà Thư vội nói vào:

- Đúng vậy! Chiều nay nó đi học, vả lại mới vào Sài Gòn, nó có biết Coop Mark ở đâu mà đi chứ!

Lừ mắt đầy sát khí, bà Thư hỏi chồng:

- Ủa! Anh đi siêu thị chi vậy?

Ông Lộc nói:

- Có người rủ anh hùn hạp mở siêu thị, hôm nay anh rảo hết các siêu thị ở Sài Gòn xem thế nào.

Giọng bà Thư nghi ngờ:

- Sao không nghe anh nói nhỉ?

- Chậc! Chưa có gì cả, nói làm chi.

Bà Thư soi mói:

- Hay ông không tin tưởng vợ mình nên không cần bàn chuyện làm ăn?

- Sao em lại nói vậy? Đồng vợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn.

Đó là kim chỉ nam của vợ chồng mình. Em quên rồi sao?

Lam ớn lạnh vì miệng lưỡi của ông Lộc. Ngọt như thế, Lam có kể lại những điều mình chứng kiến chưa chắc dì Thư đã tin. Tốt nhất phải biết giữ mồm và giữ thân phận. Nhưng nếu im lặng thì tức lắm. Nhất định cô sẽ tìm cách nào đó.

Anh Phi bỗng lên tiếng:

- Con nghe nói công ty của nhà Thắng sắp bị thanh tra toàn diện, không biết có không.

Ông Lộc cười nhạt:

- Sao lại không. Phên này lão Thịnh có mà húp cháo.

Trâm Anh lo lắng:

- Chả lẽ công ty của bác ấy có vấn đề?

- Hừ! Đúng vậy! Con tự lo liệu lấy!

Trâm Anh áp úng:

- Con đâu biết lo thế nào.

Cắn một miếng sườn, ông Lộc nhai thật ngon lành. Lam thấy mặt chị Anh tái hẳn đi khi ông phán:

- Chim khôn chọn nhành mà đậu. Tốt nhất nên quên thằng Thắng và các công ty của gia đình nó đi, việc này con thừa sức làm được mà.

Phi tỏ vẻ bất bình:

- Việc chưa ngã ngũ ra đâu. Sao ba lại...

Ông Lộc quát mắt lên:

- Im ngay! Đợi chuyện ngã ngũ ra rồi thì còn thể thống gì nữa.

Ông Trường buông đũa đứng dậy:

- Cứ tưởng mày thấy bạn bè hoạn nạn sẽ giúp đỡ. Ai ngờ mày xúi con gái phụ bạc chỉ vì gia đình người yêu nó sa sút.

Giọng ông Lộc lạnh Tánh:

- Thời buổi này hồn ai nấy giữ. Đừng nói bạn bè, anh em ruột cũng chưa chắc giúp nhau khi hoạn nạn. Vì vậy tại sao nỡ để con mình tiến tới với một thằng sa cơ thất thế chứ?

Trâm Anh vụt bỏ chạy vào phòng, Lam dợm chân định chạy theo an ủi nhưng bà Thư đã cản:

- Kệ nó! Từ từ rồi sẽ quen và quên thôi.

Lam sửng sò, cô không ngờ dì Thư cũng đồng quan niệm với ông.

Đúng là đồng vợ đồng chồng, nhưng mĩa mai sao dì Thư lại là người bị tác động. Dì ấy hòa theo dư luận Lộc và hình như chẳng mấy may quan tâm đến tình cảm của chị Trâm Anh.

Ông Lộc bỗng nhấn mạnh từng chữ:

- Ở trong thành phố sôi động này phải khôn ngoan, phải biết sống. Im lặng, không xía vào chuyện người khác cũng là biết sống đấy.

Kiên riều cợt:

- Anh đang lên lớp hay đang hăm dọa người khác vậy?
- Toàn người trong nhà, sao anh lại hăm dọa chứ? Bày cho em cháu, con cái cách sống với đời cũng là trách nhiệm mà.

Kiên bật cười thành tiếng, anh ngang nhiên gõ chén rồi ê a hát:

- "Hãy yêu ngày tới dù quá mệt kiếp người còn cuộc đời ta cứ vui..."

Bà Thư nhú mày khó chịu:

- Hừ! Gõ chén nữa không có cơm mà ăn đó!

Kiên lơ lửng:

- Chậc! Chẳng biết câu này là lên lớp hay hăm dọa nữa đây?

Lúc bà Thư còn tức tối liếc Kiên thì anh đã lên tới phòng khách. Lam nghe tiếng nhạc từ đàn AKai cũ kỹ đặt trong góc vang lên inh ỏi.

Trong gia đình này, tính Kiên khác hẳn ông Lộc và anh Phi, bởi vậy anh bị lạc lõng là phải.

Bà Thư ra lệnh cho Phi:

- Ăn xong chở mẹ đi công chuyện.

Phi nhăn nhó:

- Mẹ tự đi được không? Con lỡ hẹn với bạn rồi.

Bà Thư cương quyết:

- Không được! Nhất định tối nay con phải tới nhà bác Thuận với mẹ.

Phi kêu lên:

- Chuyện gì đây? Mẹ bắt con coi mắt ai nữa?

Giọng bà Thư tỉnh queo:

- Cứ đi rồi sẽ biết.

Ông Lộc nói:

- Mày là con trai duy nhất, lấy vợ phải lựa chọn kỹ càng. Đến coi mắt, không thích thì thôi có chết đâu nào?

Phi bỗng phản ứng:

- Con không muốn bị đặt đẽ như Trâm Anh. Mẹ đừng bắt con coi mắt coi mũi ai hết.

Nói xong Phi xô ghế đứng dậy đi một nước ra sân. Bà Thư giận đến mức lắp bắp:

- Đồ... đồ mất dạy. Rõ ràng nó học thói cãi lời từ thằng khốn con hoang kia. Anh tính sao thì tính đi. Tôi chương mắt lắm rồi.

Bà vật vã rên rỉ nghe thật dễ sợ:

- Ôi trời ơi là con với cái. Muốn chúng sung sướng tấm thân, nó lại đi trách móc người làm cha mẹ. Ôi con ơi là con...

Đáp lại tiếng la, ăn vạ của bà Thư là tiếng xe rồ hết ga của Phị Anh đã vọt xe khỏi nhà để khỏi phải nghe mẹ mình tru tréo.

Hành động bộc phát của anh làm bà Thư bị xóc. Không biết làm sao,

bà quay sang cự chồng:

- Nó chả coi cha mẹ ra gì hết? Anh thấy chưa?

Ông Lộc cau mặt:

- Cũng tại em. Nó lớn rồi, đâu thể nói theo kiểu ra lệnh được.

Bà Thư cãi lại:

- Từ bé đến giờ nó vẫn nghe lời tôi. Chính thằng em trời đánh của ông đã khiến nó có thái độ vừa rồi. Tôi còn tư cách gì để dạy bảo Lam chứ?

Ông Lộc ngọt ngào:

- Em cứ để thằng Phi cho anh. Cha con vẫn dễ nói chuyện hơn.

Phần em cứ lo cho Trâm Anh. Con gái nhẹ dạ lắm! Phải theo sát nó đấy!

Bà Thư thở dài sườn sượt:

- Biết thế rồi. Nhưng tối nay em phải tới nhà bà Thuận.

- Anh sẽ đưa em đi. Bao giờ về, anh lại tới đón.

Đang xụ mặt, bà Thư bỗng tươi rói:

- Được đó! Mình đi ngay đi!

Ông Lộc có vẻ âu yếm:

- Coi kìa! Em chả khác nào con nít. Thật buồn cười!

Ra về rất hài lòng khi được chồng ví mình giống con nít. Bà Thư vui vẻ đứng dậy theo ông Lộc, như trước đó chưa xảy ra chuyện gì.

Nhìn bàn ăn lạnh ngắt, Lam ngao ngán buông đũa đứng lên. Cô có cảm giác vừa xem một màn bi hài kịch mà kết thúc còn bỏ lửng.

Thay vì về phòng, Lam lang thang ngoài vườn. Có lẽ dì Thư và dượng Lộc đã đi rồi. Nhớ lại toàn bộ những chuyện vừa xảy ra, Lam thấy chán nản.

Ngồi xuống ghế đá, cô buồn tay ngắt những bông cỏ nhỏ li ti dưới chân rồi tự nhiên buột miệng hát những lời lúc nãy Kiên vừa hát:

- "Hãy yêu ngày tới dù quá mệt kiếp người. Còn cuộc đời ta cứ vui.

Dù vắng bóng ai..."

Cô nghe tiếng Kiên cười nhẹ, ngược lên Lam đã thấy anh đứng trước mặt mình với điệu thuốc trên tay. Anh có vẻ châm biếm:

- Mới vào đây ở vài tháng mà đã "quá mệt kiếp người" rồi sao?

Không trả lời, Lam tự lự:

- Bây giờ cháu đã hiểu vì sao chú Kiên thích đi hơn ở trong nhà này.

Kiên nói:

- Những gì em thấy chỉ là bề nổi của tảng băng thôi.

- Vậy phần chìm của nó là gì?

- Từ từ em sẽ khám phá ra. Tôi không nói đâu.

Tự nhiên ngồi xuống kế bên Lam, Kiên hỏi:

- Em không ngại trò chuyện với tôi chứ?

Lam lắc đầu, Kiên nói tiếp:

- Trong nhà này, tôi được mệnh danh là “Thằng mất dạy”, dì em không thích cháu mình trò chuyện với tôi đâu.

- Tại sao chú lại có cái hỗn danh đó?

Kiên rít một hơi thuốc:

- Vì tôi là kẻ cứng đầu, không thích làm theo những chỉ đạo của người khác. Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa, lẽ nào em chưa nghe dì Thư kể tội tôi?

Lam cười cười:

- Dì Thư chỉ bảo phải tránh xa chú ra nhưng không nói tại sao, làm cháu cứ nghĩ chắc chú phải có thành tích gì ghê gớm lắm với phụ nữ.

Kiên lừ lừ mắt:

- Muốn ám chỉ gì đây bé con?

Lam nghiêm nghị:

- Đâu có! Cháu đâu dám hỗn với người lớn, tại chú hỏi mà...

Nghiêng đầu nhìn Lam, Kiên hỏi:

- Mồm mép lắm! Nhưng em hãy nói thật đi Hồi chiều em có vào Coop Mark phải không?

Ngần ngừ một nửa giây, Lam chối:

- Không. Cháu chả biết Coop Mark là cái gì hết.

Giọng Kiên lơ lửng:

- Phải không? Không ai hiểu bản chất anh Lộc bằng tôi. Nếu con bé đội kết, đeo ba lô kia không phải là em, anh ấy đâu lớn lối rao giảng: “Im lặng, không xía vào chuyện người là biết cách sống”. Em đã nhìn thấy gì đó mà anh Lộc muốn giấu nên anh đã lựa lời để hăm dọa đấy!

Lam ngớ ngàng:

- Sao chú biết?

Kiên nhếch môi chua chát:

- Vì tôi từng nghe câu răn đe ấy rồi.

Kiên xoa cằm:

- Một người đàn bà. Chính xác hơn là một cô gái trẻ tuổi Trâm Anh, rất đẹp.

Lam buột miệng:

- Đúng rồi!

Trân trối nhìn Kiên, cô hỏi:

- Chú có nói với dì Thư không?

- Nói làm chi. Chị Thư tin chồng chứ không tin những lời mà chị ấy

gọi là đơm đặt đâu. Với lại tôi cũng chẳng thích xen vào chuyện người khác, dù với tôi im lặng không phải là cách sống hay ho gì.

Lam bồn chồn vò những bông cỏ trong tay. Cô nói:

- Dì Thư có thể không tin vì dì ấy chẳng ưa chú. Nhưng với cháu thì khác. Cháu đơm đặt để làm gì cơ chứ? Nhất định phải cho dì Thư biết chuyện, không thôi lòng cháu nặng nề lắm!

Kiên búng tàn thuốc vào cô:

- Không nên! Vì chắc chắn anh Lộc sẽ chối. Lúc ấy vợ chồng anh sẽ nhìn em bằng đôi mắt khác. Nói thật ông anh tôi không phải là bậc chánh nhân quân tử. Ông ta sẽ làm em khốn đốn.

Lam chủ quan:

- Cháu không cho là dưỡng Lộc lại tệ đến mức đối phó với cháu.

Kiên thách thức:

- Vậy thì em cứ thử. Nhưng trước khi thử, hãy suy nghĩ tới hậu quả.

Lam chống tay dưới cằm:

- Cháu chẳng biết phải làm sao đây?

Kiên trầm giọng:

- Chuyện không đến nỗi quan trọng như em tưởng tượng. Bằng chứng là anh Lộc vẫn còn rất lo cho vợ con. Đây chỉ là chơi qua đường thôi mà!

Lam gằn từng tiếng:

- Chơi qua đường! Hình như chú im lặng vì đồng cảm với dưỡng Lộc nhiều hơn là ngại dì Thư không tin mình?

Rồi cô mĩa mai:

- Dù sao dưỡng Lộc cũng là anh chú, ít nhiều vẫn có chung ghen di truyền, đúng không?

Kiên tỉnh queo:

- Em muốn nghĩ sao tùy ý, tôi chẳng ngại gì khi mang thêm một chút tai tiếng. Nhưng tại sao chúng ta không nói những chuyện khác vui hơn nhi?

Lam thở dài:

- Trong nhà này làm gì có chuyện vui hờ chú? Nếu cháu biết ở đây rắc rối như vậy, cháu đã xin ở ký túc xá rồi.

Kiên phì cười:

- Sao lại bi quan dữ vậy. Thiếu gì chuyện để làm vui lòng nhau chứ!

Lấy trong túi áo ra một phong bì, Kiên nói:

- Ví dụ những tấm ảnh chưa khô nước nữa này, có thể làm em cười.

Thế là vui rồi.

Lam ngạc nhiên nhìn anh rồi vội vàng giở xấp ảnh ra coi. Cô thích thú ngắm hình mình trong khi Kiên tiếp tục nói:

- Bạn tôi rất mê những tấm ảnh này. Nó bảo em và chị Thư là sự đối lập toàn diện.

Lam tủm tỉm cười khi thấy tấm hình dì Thư đang chống nạnh, trợn mắt, mồm đang quát to. Cô nói:

- Dì Thư mà thấy hình này thì chú mệt đó!

Kiên hóm hỉnh:

- Đây mới là trạng thái giận mà trông như vậy. Chả biết lúc ghen, chị Thư sẽ thế nào nhỉ Chắc là không đơn giản đâu.

Lam tiếp tục ngắm hình mình. Cô hài lòng vì tấm nào trông cũng đẹp, tự nhiên sống động, khác hẳn những kiểu cô từng chụp hồi ở nhà.

Cô ríu rít:

- Không ngờ chú rửa nhanh dữ vậy.

- Đẹp không?

Lam khiêm tốn:

- Đẹp! Nhưng nhờ kỹ thuật chụp của chú chứ bản thân cháu chỉ là lọ lem.

Kiên khoanh tay:

- Lọ lem cũng là công chúa mà. Lam nè, tôi có đề nghị này.

Đợi Lam nôn nóng lắng nghe, Kiên mới từ tốn vào đề:

- Tôi muốn nhờ em chụp mẫu một số kiểu để trưng bày trong Studio của mình. Em thấy sao?

Lam lắc đầu thật nhanh:

- Không được đâu!

Kiên hơi nheo mắt:

- Sợ chị Thư mắng à?

Lam mím môi:

- Cháu sợ chú thì có.

Kiên xoa cằm.

- Em thật thà đến mức làm tôi đau tim. Nè! Tôi có gì đáng sợ chứ?

Lam nói đại:

- Cái đáng sợ nhiều lắm, cháu không kể đâu!

- Muốn đánh giá một người, không nên chỉ nghe một phía. Thật ra tôi rất đáng yêu chứ chả có gì đáng sợ đâu.

Lam lơ lửng:

- Đôi khi cái đáng yêu mới đáng sợ đấy!

Kiên búng tay đánh tróc:

- Tôi thích tính cách của em. Thẳng thắn và cũng rất chì. Sợ, chỉ là cái cớ mà tôi không thể mở mồm năn nỉ được. Tiếc thật!

Lam tò mò:

- Chú có tiệm chụp hình à?

Đốt điều thuốc thứ hai, Kiên nói:

- Không hẳn như vậy. Tôi thiếu vốn, nên phải hùn hạp với bạn bè.

Nhìn lại tấm ảnh của dì Thư lần nữa, Lam hỏi nhỏ:

- Ông bác và dì dưỡng không giúp cho chú sao?

Rít một hơi dài, Kiên trầm giọng:

- Tôi thích tự lập hơn, em là người duy nhất trong nhà biết tôi mở tiệm chụp hình đó!

Lam chớp mắt xúc động:

- Thật hả?

Kiên gật đầu:

- Tự nhiên tôi có cảm giác em hiểu tôi hơn những người thân, dù chúng ta mới trò chuyện đây thôi.

Lam nhận xét:

- Chú và ông bác là hai người cởi mở nhất nhà. Cháu những tưởng mình sẽ mau chóng thân thiết với anh Phi, chị Anh, nào ngờ anh chị ấy khó gần quá.

Kiên nói:

- Đó là cách sống mà anh chị tôi đã dạy cho con mình. Hồi mới về ở chung, tôi hay rủ Phi đi chơi, nhưng cậu ta luôn từ chối. Lúc đó tôi cứ tưởng Phi là đứa cao ngạo, khinh người. Dần dà mới hiểu ra không phải thế. Muốn đi đâu Phi phải xin phép, mà xin phép đi với ông chú như tôi, chắc chắn là không được rồi.

Lam nhú mày:

- Tại sao dì dưỡng lại có ấn tượng về chú dữ vậy?

- Một câu hỏi đơn giản nhưng không dễ trả lời chút nào. Có lẽ vì tôi là con ngoại hôn chăng? Hay tại cách sống của tôi tự do phóng khoáng quá?

Lam ngập ngừng:

- Có lẽ cả hai. Lúc này anh Phi bỏ đi, dì Thư cho rằng anh ấy bị ảnh hưởng tính chống đối của chú nên mới dám cãi lời.

Kiên cao giọng:

- Thật buồn cười! Dù sống chung, nhưng trong nhà này tôi vẫn là người lạ, làm sao tôi đủ sức gây ảnh hưởng đến Phi chứ? Lúc này Phi phản ứng như thế là tự nhiên thôi. Đàn ông thời buổi này mà để cha mẹ định đoạt chuyện vợ con thì...

Thấy Kiên bỏ lửng câu đang nói, Lam hỏi:

- Thì sao hả chú?

- Thì thiếu bản lĩnh chứ sao!

Hơi riều cọt một chút, Lam hỏi:

- Bản lĩnh trong tình trường hả chú?

Làm như không hiểu ý muốn trêu chọc của Lam, Kiên đáp:

- Bản lĩnh trong mọi mặt của cuộc đời.

Che miệng bằng xấp hình, Lam cười:

- Chắc chú là người rất bản lĩnh?

Kiên thần nhiên:

- Đôi khi phải thế, nếu muốn tồn tại. Im lặng và nhịn nhục không phải cách sống của tôi có lẽ em cũng vậy. Đúng không?

Lam so vai. Cô chưa kịp trả lời thì điện thoại lại reo. Kiên đứng lên:

- Chắc là của tôi.

Nhìn anh vội vã vào nhà, Lam cảm thấy buồn, thế là hết ai để đầu lảo. Có điện thoại, chắc chắn chú ấy sẽ đi nữa. Lam định trở về phòng thì Mai bước ra.

Cô ngồi xuống kế Lam, giọng chán chường:

- Giờ lại thêm nghề gác cổng, chán chết được.

Lam ngạc nhiên:

- Gác cổng để làm gì?

Mai bĩu môi:

- Để chờ nếu Thắng có tới tìm Trâm Anh thì mời anh ta về. Cô Thư bảo nếu hai người đó gặp được nhau sẽ đuổi tôi. Nghĩ có phi lý không?

Nhìn Lam, Mai thẳng thừng hỏi:

- Em có bồ chưa?

- Chưa. Chị hỏi chi vậy?

Mai cười:

- Thế nào cô Thư cũng kiếm cho em một người. Xinh đẹp như vậy không trưởng phòng, cũng phó giám đốc một công ty nào đó đang phát.

Lam phản ứng:

- Em vào đây học chứ đâu phải để kiếm chồng. Chị nói bậy không hà!

Giọng Mai như bà cụ non:

- Con gái học chi cho nhiều rồi cũng làm vợ người ta.

Lam nhún mày:

- Chị lồi ở đâu ra cái ý xưa như trái đất vậy?

- Cậu Lộc vẫn nói thế mà. Bởi vậy Trâm Anh đâu được học Đại học. Con bé ở nhà học đàn, học nấu ăn, cắm hoa, làm bánh như cô tiểu thư thời xưa để dễ kiếm chồng.

- Ủa! Không phải tại chị Anh thì rớt sao?

Mai nhún vai:

- Có thi đâu mà rớt. Nói thật, cậu Lộc nhà này trọng nam khinh nữ

lắm! Em vào đây đi học, cậu ấy không ưa đâu. Bởi vậy đừng bao giờ nói về chuyện học hành trước mặt cậu ấy.

Lam sững sờ. Cô hoàn toàn bất ngờ vì những lời của chị Mai. Nếu biết vậy chắc ba mẹ đã không gởi cô ở đây. Nhưng tại sao dượng Lộc lại hẹp hòi thế nhỉ? Con gái có ăn học ra đời, hoặc về nhà chồng vẫn tốt hơn mà! Là người đi làm việc, lẽ nào dì Thư cũng đồng ý với chồng?

Lam chợt nhận ra dì Thư chỉ có cái miệng hay nói, hay la khiến người khác tưởng dì ấy khó khăn nghiêm khắc, nắm mọi quyền hành trong nhà. Thật ra ông Lộc mới thật sự đáng sợ, có phải dượng ấy là phần chìm của tảng băng mà chú Kiên muốn ám chỉ không?

Lam còn ngớ ra vì phát hiện của mình thì Mai lại nói:

- Trước khi em vào đây, cô cậu đã gây nhau một trận với đầy đủ người trong nhà. Cuối cùng ông chủ phải lên tiếng mới yên đó.

Lam thấy nóng mặt. Thì ra cô không phải là khách quý như cô vẫn tưởng. Nhớ tới thái độ thân mật vồn vã của ông Lộc hôm cô và mẹ từ Nha Trang vào, Lam thấy ớn.

Hôm ấy ông nói nhiều câu tình nghĩa cảm động đến mức mẹ rưng rưng nước mắt. Nào ngờ chỉ là lời đầu môi chót lưỡi, khác với những điều ông nghĩ trong lòng.

Cô ấp úng hỏi:

- Lần đó ông bác đã nói gì vậy?

- Ông cụ bảo đây là nhà ông, ông đồng ý cho em ở vì mẹ em đã xin phép ông rồi. Ai không chịu thì biến khỏi nơi này.

Lam thở dài:

- Thật không ngờ việc em ở đây lại phiền dữ vậy.

- Chỉ mỗi mình cậu Lộc phiền thôi. Chứ hình như ai cũng vui. Lẽ ra chị không nói chuyện này đâu. Tại thấy em dễ thương nên mới xì ra cho em hiểu mà ứng xử với mọi người cho đúng mực.

Lam rầu rĩ:

- Cám ơn chị. Nhưng thú thật em buồn lắm!

- Chị hiểu, buồn cũng chả giải quyết được gì. Quan trọng là em phải làm sao để cậu Lộc cảm thấy hài lòng khi em ở đây.

Kiên dắt xe ra, giọng hí hửng:

- Tối nay chị chịu khó chờ cửa, tôi sẽ về đó. Một giờ rưỡi khuya có trực tiếp Cup C3. Bỏ qua đâu được.

Khác với thường ngày, Lam không thấy nôn nóng khi nghe tới đá banh. Lòng cô đang nặng nề, bức nóng vô cùng nên chẳng hứng thú gì với trận đấu khuya nay.

Đóng cửa xong, Mai trở vào và tiếp tục nói:

- Nghe điện thoại là chạy tới nhà bồ ngay. Giọng con nhỏ đó chẳng chọc nghe dễ ghét thấy mờ, sao cậu ấy lại chết mê chết mệt mới tội chứ.

Đang rầu trong bụng, nghe Mai nói thế, Lam cũng phải xía vào:

- Khi yêu trái ầu cũng tròn, hưởng hồ chi giọng nói. Người ta yêu mà chị lại tội nghiệp. Buồn cười thật!

Mai gân cổ lên:

- Nhưng hai người không có xứng, dù con nhỏ đó rất đẹp.

Lam nói:

- Người ta yêu nhau và không bị ngăn trở là tốt rồi. Mình ngoài cuộc biết thế nào là xứng hay không chứ!

Ngoài cổng có tiếng xe ngừng, Mai vội đứng dậy:

- Chắc anh chàng Thắng! Tôi phải ra ngay mới được.

Lam thở dài. Cô lặng lẽ về phòng mình. Đêm nay trong ngôi nhà xưa cũ này ai là người buồn nhất, và ai là người hạnh phúc nhất? Lam chợt liên tưởng tới Trâm Anh rồi tới Kiên. Nếu chọn cách sống cho mình cô sẽ chọn cách của chú Kiên. Cô sẽ không gục đầu khóc mà chấp nhận số phận người khác mà đã vạch sẵn cho mình như chị Trâm Anh. Muốn thế Lam phải là người bản lĩnh trong mọi mặt của cuộc đời. Điều đó không dễ. Lam chưa biết mình sẽ bắt đầu từ đâu nhưng chắc chắn dù khó khăn cỡ nào cô cũng phải bắt đầu.

Lời hát cho anh

Chương 5

Vừa dắt xe ra khỏi cổng trường, Lam vừa lo lắng nhìn mây đen kéo về đầy đặc. Phen này có đạp xe cong đuôi cũng chạy trời không khỏi mưa. Mà mắc mưa ắt hẳn sẽ bị nghe dì Thư mắng tội lười mang áo theo. Dù tội ấy chả lớn lao gì, Lam cũng không muốn bị nêu lên trên bàn ăn. Hừ, mọi chuyện tranh cãi huyên thuyên ở nhà dì Thư đều xảy ra ở bàn ăn mới khổ chứ!

Từ khi biết ông Lộc chả ưa việc mình ở trọ để đi học, Lam cố gắng không gây chuyện phiền cho bất cứ ai. Đi học về cô rút vào phòng chẳng khác nào con ốc rúc vào vỏ, và chui xuống tận đáy đại dương. Chả biết đáy đại dương lạnh ấm ra sao chớ ở ngôi nhà ấy, Lam luôn luôn cảm thấy sự lạnh lẽo tỏa ra khắp nơi. Ngoài Mai là người thích trò chuyện ra, Lam chả còn ai để chơi.

Trâm Anh đã lặng lẽ, giờ càng lặng lẽ hơn bên cây đàn của mình.

Lâu rồi, Thắng không tới chơi nữa, dường như Trâm Anh cũng không buồn như Lam đã tưởng, chị ấy cam chịu và đã quên như di Thư từng nói rồi. Còn anh Phi thì thay đổi khá nhiều. Anh ấy đã có những buổi bỏ cơm đi tới khuya mới về. Khác với Trâm Anh, Phi trông yêu đời hơn. Anh mua cho Lam những băng nhạc mới, những hộp kẹo chocolate và cho cả những nụ cười trước khi anh đi làm. Mai thì thầm với Lam rằng Phi đang có bồ và điều này làm bà Thư khó chịu. Khi chưa biết bồ của anh ấy là con gái nhà ai, có môn đăng hộ đối với gia đình mình không?

Riêng chú Kiên vẫn thường vắng nhà. Chắc chú ấy bận rộn với tiệm chụp hình và cô người yêu sắc nước hương trời của chú, nên dù Lam rất mong gặp để thấu đáo, cô vẫn không có nhiều cơ hội... nghĩ cũng buồn buồn.

Mưa bắt đầu rơi. Những hạt to nặng làm rát cả mặt Lam, cô vội tấp vào lề và trú dưới hàng hiên của một cửa hàng bán băng nhạc. Dù đã nép sát vào cửa, bụi mưa vẫn làm cô lạnh run. Có lẽ đây là trận mưa lớn nhất từ khi cô vào Sài Gòn.

Nhìn màn nước trắng xóa trước mặt, Lam lo lắng. Chẳng biết chừng nào mới tạnh đây. Một mình trong mưa, Lam chợt nhận ra thành phố này vẫn còn rất xa lạ với cô.

Ngoài Hương là bạn nối khố từ nhỏ, vào đây cô chưa tìm được đứa bạn thân nào khác vì không khí đại học không giống thời trung học. Vậy mà lần nào điện thoại vào, mẹ cũng rào đón, hỏi ron hỏi ren xem Lam có... thằng bạn trai nào chưa?

Ồi! Sao mẹ lo xa chi cho khổ thân mẹ và tủi thân con thế này.

Vừa lúc đang... nhăn nhó với chính mình, Lam bỗng hết hồn nép vào sát tường khi từ ngoài đường một chiếc xe vọt lên lề, thắng cái két trước mặt cô. Người ngồi trên xe mặc áo mưa trùm kín đầu nhảy xuống, rồi bước tới đứng sát Lam.

Khi cô chưa biết đó là ai, thì anh ta đã lên tiếng gọi đích danh cô.

Lam ngỡ ngàng khi nhận ra đó là Kiên. Anh chàng lịch sự cởi áo mưa ra đưa cho cô, giọng nhiệt tình:

- Mặc vào đi, không thôi lạnh lắm!

Lam ngập ngừng:

- Vậy còn chú thì sao?

- Tôi không lạnh!

Lam gào lên cho át tiếng mưa:

- Cháu cũng vậy.

Trợn mắt lên, Kiên bảo:

- Không lạnh mà mặt mũi xanh lè, tím ngắt, trông thật là... là... xấu xí.

Anh chưa nói hết lời, Lam đã đưa hai tay ôm hai bên mặt. Thái độ của cô làm Kiên cười. Phụng phịu, Lam vòng tay ôm ngực, cô bối rối nhận ra cái áo đang mặc trở nên quá mỏng vì ướt sũng nước. Không có mẹ kế bên, Lam vẫn còn là con bé bê bối. Cô ngượng ngịu để mặc Kiên trùm áo mưa vào cho mình và hỏi bằng giọng đầy ngạc nhiên:

- Sao chú thấy cháu đứng đây hay vậy?

Không trả lời, Kiên quay mặt vào tường khum tay môi thuốc. Ánh lửa chập chờn thoáng qua gương mặt đàn ông nhìn nghiêng của Kiên thật lạ thường.

Đây là lần đầu Lam đứng gần và nhìn anh kỹ như vậy. Tim cô đập mạnh khi nhận ra Kiên là người đàn ông đẹp, nhưng lâu nay dường như Lam cố ý không thấy điều đó vì sợ...

Cúi xuống nhìn Lam, Kiên nheo nheo mắt sau làn khói, giọng anh nhỏ nhưng át cả tiếng mưa:

- Bộ tôi lạ lắm sao?

Lam nóng mặt:

- Không...

Kiên lại cười. Đóm lửa đỏ trên môi anh lại lóe sáng lên. Cô se sắt nhìn bụi mưa bám đầy lên tóc anh:

- Chú ướt hết rồi nè!

- Vẫn hơn để... cháu ướt. Nè! Bắt đầu từ ngày mai đi học phải mang theo áo mưa. Nhớ chưa? Con gái con lúta gì...

Lam gật đầu, cô le lưỡi nói:

- Chú giống mẹ cháu ghê. Lúc nào rầy xong bà cũng kèm theo... điệp khúc "con gái con lúta gì..." gì sao? Chú nói tiếp chứ!

- Câu nói tiếp của tôi và mẹ em là... hư quá! Đúng! Con gái con lúta gì hư quá. Nhưng cái... sự hư theo ý mỗi người mỗi khác nhau đấy. Với mẹ em, hư chỉ có nghĩa là cố ý quên vì muốn làm động lòng trắc ẩn của người khác.

Khi Lam chưa kịp hiểu Kiên muốn nói gì, thì anh đã cao giọng:

- Lúc này em hỏi sao tôi thấy em hay vậy à? Thật ra tôi chỉ thấy một cô gái trong chiếc áo trắng mỏng manh ướt đầm đang nép mình vào hàng hiên để trú mưa. Hình ảnh gợi cảm ấy đã làm tim tôi bồi hồi. Thế là... a lê hấp tấp xe vào. Nếu là cô gái khác, tôi vẫn ga lăng khoác áo mưa hộ mà.

Lam cứng người vì tức. Cô không ngờ chú Kiên lại mắng mỏ mình bằng những lời ngọt ngào đến thế. Cô đáp ứng:

- Chú... chú thật quá đáng.

Phốt tỉnh như không nghe Lam nói, Kiên tiếp tục chì chiết:

- Chị Thư chỉ biết buộc em tránh xa tôi ra, nhưng trong đời thiếu gì những gã thanh niên đáng sợ hơn tôi. Lẽ ra chị ấy nên dạy cháu mình cách đối xử với cuộc đời kia. Tôi đang nghĩ nếu người lạ đưa áo cho em, em có mặc không?

Lam cứng cổ đáp:

- Dĩ nhiên là không rồi.

Kiên cười toe:

- Vậy là em thích hắn ngấm mình trong chiếc áo mong manh dán sát vào người à?

Lam nổi cáu lên:

- Chú đừng nhiều chuyện nữa. Đâu phải ai cũng có ý nghĩ xấu như chú chứ!

Kiên rút thuốc:

- Lời nói thật bao giờ cũng khó nghe. Nói dối vẫn dễ lọt tai hơn. Hay là chúng ta chơi trò nói dối vậy?

Lam mím môi làm thinh, cô tức lắm nhưng không biết phải trả đũa

Kiên bằng cách nào. Mưa mỗi lúc một lớn, trời mỗi lúc một tối.

Đường phố vắng không một bóng người. Dù đã mặc áo mưa Lam vẫn thấy lạnh, cô co ro nép sát vào tường trong khi Kiên rút thuốc liên tục. Chắc chú ấy lạnh lắm. Cô lấy trong ba lô ra chai dầu đưa cho Kiên.

- Chú bôi vào cổ cho ấm.

Kiên lắc đầu:

- Tôi sợ nhất là mùi dầu này.

Lam khịt mũi:

- Cháu lại rất thích.

Vừa nói cô vừa xoa vào mũi, cổ, hai bên mang tai rồi ngêng mặt nhìn Kiên ngay lúc anh đang châm lửa cho điếu thuốc thứ hai.

Đốm lửa đỏ rực lên trên môi Kiên. Tự dưng Lam muốn chụm tay che đốm lửa bé xíu ấy. Khi những hạt mưa cứ hắt ướt cả mặt và tóc Kiên. Một lần nữa tim Lam xao động vì gương mặt anh. Cô rụt rè đề nghị:

- Hay là chú và cháu cùng che chung áo mưa cho đỡ ướt.

Kiên gõ nhẹ lên đầu Lam:

- Em đúng là ngốc. Những gã đàn ông lịch sự như tôi chỉ chờ cơ hội này mà thôi. Nếu được chung áo mưa, hắn ta sẽ có dịp được ôm, khi ông trời thương nổi lên vài tiếng sấm, tia chớp.

Lam giậm chân hét:

- Sao chú toàn nói bậy không vậy? Người ta sợ chú lạnh nên mới... mới...

Giọng Kiên nửa đùa nửa thật:

- Thiên hạ chết vì lòng thương hại đấy cháu ạ!

Giận dữ Lam quay mặt đi, Kiên vẫn đứng sát Lam. Khói thuốc như sương không Tấn vờn quanh hai người.

Cô lầu bầu:

- Hút thuốc liên tay kiểu này ảnh hưởng đến sức khỏe người khác.

Giọng Kiên khề khà:

- Người nào đâu?

- Chú nè! Khói hôi rình, thấy ghét!

Phất tay, Kiên nói:

- Ôi, nhầm gì! Tập cho quen, lỡ sau này yêu phải anh chàng nghiện thuốc, cháu sẽ thấy khói thơm và lãng mạn vô cùng.

- Chắc không có chuyện đó rồi. Gặp tên nào vàng tay vì khói thuốc là cháu đã né, làm sao yêu với đương được chứ!

Kiên tiếp tục phì phà:

- Đời còn dài, đừng nên nói chắc như đinh đóng cột chuyện gì đó, nhất là chuyện tình yêu.

Lam tò mò:

- Bỏ chú không bắt chú bỏ thuốc à?

Kiên nheo mắt nhìn cô, giọng kiêu căng:

- Không! Trái lại cô ấy còn mua cho tôi nữa là khác.

Lam buột miệng:

- Đúng là ngốc.

Kiên trợn mắt:

- Em nói gì nhóc?

Lam gào to:

- Cháu nói... Ông trời đang khóc.

Kiên phì cười:

- Em cũng biết sợ đấy!

Lam bĩu môi:

- Đầu đội trời chân đạp đất. Sợ gì cơ chứ!

Cô vừa dứt lời thì cây me bên kia đường bỗng lóe sáng đến chói mắt, tiếp theo là tiếng sấm nổ to buốt óc. Lam hoảng kinh hồn vía ôm đại Kiên. Anh đẩy cô vào tường rồi dang lưng che khi cây me bùng cháy lên và dây điện bị đứt nổ tung tóe trên đường. Đền cả dây phốt tắt ngấm, Lam sợ điếng người khi một nhánh me to còn đỏ lửa rót ầm xuống đất ngập nước. Dường như Kiên cũng hết hồn, anh ôm siết Lam và sững sờ trước mọi việc vừa xảy ra.

Cô líu lợì:

- Trời... ghê quá!

Kiên thì thảo đùa để trấn tĩnh lại:

- Trời đánh chớ gằm gì. Chắc trên cây me này có quỷ một giò. Nghe anh nói thế, Lam rùng mình. Cô vốn sợ ma và tin những chuyện hoang đường, nên thay vì đứng xích ra, cô lại nép sát vào Kiên hơn. Được dịp, anh càng chọc tới:

- Trời đánh kiểu này chắc nó chưa chết mà đang lảng vảng tìm chỗ núp đâu đây.

Giọng Lam nghẹn lại:

- Chú đừng nhát người ta nữa.

Đáp lại lời cô, ông trời lại gằm lên như giận dữ chớp lóe sáng cả một vùng trời. Lam úp đại mặt vào ngực Kiên, tim đập hỗn loạn, tay chân quíu lại. Từ bé cô đã sợ sấm chớp, nhưng phải nói cô chưa khi nào sợ như hôm nay. Nếu không có Kiên, chắc Lam đã hét và nhảy tung tung như điên lên rồi.

Anh dịu dàng vỗ về cô:

- Bình tĩnh đi nhóc. Đầu đội trời chân đạp đất, sao lại sợ nhỉ?

Lam dựa lưng vào tường. Thấy quê vì hành động vừa qua, cô tự bào chữa:

- Ma quỷ ở lưng lơ giữa trời và đất. Sợ nó là phải rồi.

Kiên im lặng. Anh nhìn cây me bị cụt ngọn và rùng mình. Lát sau Lam mới nghe anh nói:

- Thật kinh khủng. Đời người không phải ai cũng được chứng kiến sự nổi giận của thiên nhiên như vậy. Nghĩ lại ghê thật!

- Chú cũng sợ nữa à?

- Sợ chứ! Nếu không, tôi đâu ôm em.

Làm vờ như không nghe những lời Kiên vừa nói. Cô lo lắng nhìn con phố tối đen thăm mình dưới mưa và hỏi:

- Chú nghĩ có quỷ trên cây thật sao?

Kiên nghiêm giọng:

- Mẹ tôi nói vậy và dặn tôi không được trú mưa dưới cây.

Lam liếc trộm anh, trong bóng tối nhập nhòa, cô chỉ bắt gặp ánh mắt sáng rất lém của Kiên. Ánh mắt đó cho biết anh nói dối, nhưng chả hiểu sao Lam vẫn thích tin chuyện ma quỷ ấy là thật, để rồi sợ hãi co người lại.

Kiên lại tiếp tục ba hoa:

- Mẹ còn nói trời mưa ma quỷ thích núp dưới nón lá của người đi mưa để trốn trời.

Nghiêng nghiêng đầu nhìn Lam, anh nói:

- Chà! Cái nón kết mở vạt này dài đến mức một cặp vợ chồng quỷ có thể đeo tồn ten bên dưới.

Lam giật phắt cái nón xuống. Gió lùa vào tóc làm cô lạnh run, Lam hắt hơi liên tục khiến Kiên chắc lưỡi:

- Coi chừng bệnh đó, đội nón vào và xoa dầu đi.

Lam hít hít mũi:

- Nhưng mà...

Kiên quyền hành:

- Không nhưng gì hết. Có tôi, chả ma quỷ nào dám đeo vào em đâu.

Lam tiếp tục hắt hơi. Cô vừa lạnh vừa đói mới khổ. Mím môi chịu đựng, cô lặng lẽ nhìn Kiên hút thuốc mà lòng chột băng khuâng khi nghĩ, ở bên cạnh anh, cô không còn sợ mưa giông, bão tố gì cả. Cuối cùng mưa cũng tạnh, hai người cũng về tới nhà. Ra mở cửa là bà Thư.

Ném ánh mắt soi mói vào Lam, bà hỏi trống:

- Về một lúc à? Có chung đường không vậy?

Kiên nhấn mạnh:

- Không những về chung đường, chúng tôi còn trú mưa chung cả tiếng đồng hồ nữa. Chị còn thắc mắc gì hỏi luôn đi rồi sau này không nhắc chuyện này nữa.

Bà Thư nhăn mặt:

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi. Sau chú ồn ào vậy?

Nhìn Lam bà hạ giọng;

- Con biết Trâm Anh đi đâu không?

Lam lắc đầu:

- Dạ không.

Bà Thư khổ sở:

- Mưa gió thế này mà đi đâu cơ chứ!

Kiên nhếch môi bước lên lầu. Bà Thư gọi giật lại:

- Chú Kiên!

Không hề ngoái đầu lại, anh phát tay:

- Tôi không biết gì hết.

- Tôi đã hỏi đâu, sao chú vội vàng thế?

Giọng Kiên khô khan:

- Vì tôi đoán được điều chị muốn hỏi.

Mặc bà Thư tức tối, Kiên vào phòng đóng mạnh cửa lại. Đây là lần đầu Lam thấy anh có vẻ giận nhưng tại sao anh giận chứ!

Không dám đứng ngơ ra để thắc mắc, Lam cũng vội về phòng thay bộ quần áo ướt nhẹp bẩn thỉu ra. Lau sơ mái tóc dài rồi quấn đầu bằng cái khăn lông to, cô leo lên giường rúc vào mền tận hưởng cảm giác ấm áp mà suốt thời gian trú mưa cô đã mong muốn.

Dù bụng đang đói meo, Lam vẫn không dám xuống bếp lúc này. Chị

Trâm Anh đi khỏi nhà mà không xin phép là chuyện lạ. Xớ rớ gần di như thế nào chả bị văng miếng. Khôn hồn nên rúc vào cái vỏ ốc của mình là xong.

Kéo khăn lông xuống, Lam trải mái tóc dài ra gối, cô nghe trong tóc mình toàn mùi thuốc lá. Người Lam chột nóng bừng khi nhớ lúc ôm Kiên và úp hằm mặt mình vào ngực anh.

Lẽ ra lúc đấy không nên làm thế. Vì đó là cơ hội... những gã đàn ông lịch sự chờ đợi.

Đã nghe Kiên nói nhưng Lam vẫn không tránh được. Chắc hẳn trong bụng, chú ấy rất khinh thường cô. Chú Kiên là tay lọc lõi, lại đã có người yêu, sao chú không hiểu con nhóc như Lam nghĩ gì chứ!

Lam hốt hoảng cho rằng Kiên đã biết cô cảm thấy thích thích khi được chú ấy ôm trong tay... Trời ơi... Nếu thế thì... thì...

- Lam ơi!

Lam giật thót người thì nghe tiếng Kiên gọi. Cô trùm cái khăn lên đầu bước tới mở cửa.

Anh tròn mắt ngạc nhiên:

- Vẫn còn lạnh à?

Lam gật đầu. Kiên tự nhiên đưa tay sờ trán cô:

- Coi chừng bệnh đó.

Lam đáp ứng:

- Cháu không sao.

- Vậy mình xuống ăn cơm. Tôi đói muốn chết rồi.

- Nhưng chị Anh chưa về.

Kiên nhún vai:

- Chờ con bé về chắc tới khuya.

Lam buột miệng:

- Chú biết chị đi đâu sao?

Kiên lơ lửng:

- Có lẽ thế.

- Sao chú không nói để dì Thư yên tâm.

- Không biết Trâm Anh ở đâu, chị ấy sẽ yên tâm hơn.

Lam ngơ ngác:

- Cháu không hiểu gì hết.

- Tốt nhất là đừng nên hiểu, phiền lắm!

Hai người xuống nhà dưới và nghe Mai nói:

- Cô Thư bảo cậu và Lam cứ ăn cơm trước.

Kiên nhướn mày lên:

- Còn ba tôi thì sao?

- Ông cụ ăn rồi.

Kéo ghế ra, Kiên nói:

- Vậy thì... không khách sáo. Vừa đói vừa thoải mái thế này, chắc ăn rất ngon miệng.

Lam hỏi Mai:

- Anh Phi cũng chưa về à?

Gật đầu, Mai hạ giọng:

- Vậy mới có chuyện ồn ào từ chiều đến giờ.

Gấp cho Lam con tôm kho tàu đồ ăn, Kiên nháy mắt:

- Ăn đi và đừng tò mò nữa, xấu lắm!

Lam tự ái làm thinh suốt buổi, Kiên cũng thế dù thỉnh thoảng anh vẫn gấp thức ăn cho cô kèm theo một nụ cười tủm tỉm rất dễ ghét làm Lam thắc thỏm trong lòng. Với một con nhóc tỉnh lẻ như Lam mà chú Kiên còn thế, với người yêu chắc là hết ý.

Lời hát cho anh

Chương 6

Từ trong phòng đi ra, ông Lộc đảo mắt nhìn rồi cau có:

- Hừ! Vẫn chưa về! Thật là con với cái.

Chấp tay sau lưng ông bước tới đá vào cái thau hứng nước mưa bị dột ở góc nhà mồm rít lên:

- Đập ngôi nhà này để xây lại là vừa rồi.

Đang nhóp nhép nhai miếng cơm sau cùng, Lam bỗng nghe tiếng ông Trường vang lên:

- Nếu xây lại thì đây không còn là nhà của cha con tao nữa. Ai không ở được thì cắt.

Ông Lộc nhíu mày:

- Ba nói vậy là sao?

Ông Trường cao giọng:

- Cha con bây giờ có chuyện mãi, tao bực lắm nhưng vẫn ráng chịu đựng vì đó là nợ, tao phải gánh tới hết kiếp. Tao chỉ yêu cầu mày đừng nói động đến cái nhà tao đang ở, vì nó không thuộc về mày.

Ông Lộc chợt ngọt ngào:

- Con nói thế vì muốn ba ở ngôi nhà khang trang sáng sủa hơn, nhà này cũ kỹ, ẩm thấp đâu có tốt cho sức khỏe.

Ông Trường khoát tay:

- Cám ơn! Nếu nghĩ đến sức khỏe lão già này, vợ chồng bây mau mau dọn về nhà mình mà ở. Ồn ào quá tao chịu hết nổi rồi.

Lam rụt rè đứng dậy rồi len lén rút vô phòng lòng buồn bã khi nghĩ đến phận ở... ké của mình. Cô đang phân vân không biết nên cho ba mẹ biết tình trạng của gia đình dì Thụ không thì lại nghe Kiên gọi cửa:

- Lam ơi!

Cô làm thỉnh thoảng Kiên gọi đến lần thứ ba mới bước ra. Mắt Kiên nheo nheo:

- Đã ngủ rồi sao?

Cô lắc đầu. Anh nói:

- Đang suy nghĩ vấn đề vợ và buồn. Đúng không?

Lam im lặng. Cô nghe giọng Kiên bứt rứt:

- Em đừng để tâm những lời của ba tôi. Ông không ám chỉ em đâu.

Lam lí nhí:

- Cháu biết.

- Vậy thì tốt rồi, chúc ngủ ngon.

- Cám ơn chú.

Đóng cửa lại, Lam bỗng thấy mình khách sáo một cách ngớ ngẩn.

Cô mở cassette và vui mặt vào gối. Mùi thuốc lá từ trong tóc tỏa ra làm Lam xốn xang đến nghẹn thở.

Mẹ và dì Thụ luôn dặn đi dặn lại phải tránh xa chú Kiên, có phải vì chú ấy có đôi mắt rất đa tình không? Nếu phải thì mẹ đừng lo lắng làm gì. Chú ấy đã có người yêu và xem con của mẹ như một con nhóc, vừa cù lần vừa quên mùa nhất thành phố.

Trong đôi mắt nâu có đuôi ấy, con chả là cái đinh gì đâu. Ngược lại con gái mẹ cũng chả ưa gì người đốt thuốc liền tay, khi nói chuyện không biết lúc nào thật, lúc nào đùa ấy. Tóm lại mẹ hoàn toàn yên tâm về chú Kiên, và chuyển sự lo lắng sang dì Thụ là hợp lý nhất.

Lam chợt nghe dưới nhà có nhiều tiếng ồn ào, cô vội tắt cassette và lắng tai nghe.

Giọng ông Lộc và dì Thụ quát to nhất:

- Khốn nạn! Mày đi đâu từ chiều đến giờ.

- Có nói không? Tao giết chết đấy đồ hư thân mất nết.

Lam thót ruột vì những tiếng xô đẩy, đổ, ngã của bàn ghế rồi tiếng Trâm Anh gào lên:

- Con muốn chết. Ba mẹ thích giết thì giết đi. Sống trong ngôi nhà này chết còn sướng hơn.

Ông Lộc gầm lên:

- Mất dạy, mày uống rượu với thằng nào rồi về đây chống đối tao hở?

Lam vội chạy xuống nhà. Cô thấy ông Lộc đang nắm ghì đầu Trâm

Anh, Kiên lao vào đẩy ông ra, giọng anh gay gắt:

- Không được đánh nữa.
- Tao đang dạy con, mày đừng xía vào.
- Đây là cách trút giận, cách thể hiện quyền hành, chứ không phải cách dạy con.

Bà Thư nóng nảy:

- Chú chả có tư cách gì đến xen vào chuyện gia đình tôi hết.

Mặt Kiên lạnh Tánh:

- Thật vậy sao?

Dứt lời anh hung hăng khoanh tay đứng chen ở giữa với vẻ thánh thức. Thái độ này làm ông Lộc chùn chân. Thay vì đánh Trâm Anh, ông ta mắng xối xả như đàn bà rồi hầm hầm về phòng đóng rầm cửa lại.

Bà Thư quát:

- Mày đến nhà thằng đàn ông đó phải không?

Đứng dựa vào tường, Trâm Anh cười nhạt:

- Mẹ muốn hỏi thằng nào, cứ nói đại tên đi.

Bà Thư nghiêng răng:

- Đồ con gái mất nết.

Lam chơi với vì những từ nặng nề dì Thư vừa ném ra. Trong khi Trâm Anh tỉnh bơ trả lời:

- Cũng do cha mẹ dạy cả mà.

Bà Thư nhào tới định cho Trâm Anh một bạt tay thì bị Kiên ngăn lại.

Anh lớn tiếng bảo:

- Lam đưa chị Anh về phòng.

Gật đầu một cách máy móc, cô ráng sức lôi Trâm Anh đi và phát hiện người chị ấy đầy mùi rượu. Thật đáng kinh ngạc và khâm phục vì hôm nay chị Anh dám nổi loạn.

Để chị Anh nằm lăn ra giường, Lam nhỏ nhẹ:

- Em làm nước chanh cho chị uống nhé!

Cô bước xuống bếp nghe Mai thì thầm vào tai:

- Trâm Anh... gan thật. Nhưng rồi đâu lại vào đó thôi.

Lam tròn mắt:

- Bộ chị Anh đã từng như vậy à?
- Ờ. Ít nhất là hơn một lần.
- Nhưng vì lý do gì?

Mai khịt mũi:

- Thì cũng vì tình yêu.
- Anh Thắng hả?
- Không phải. Mà thôi, chị không nhiều chuyện nữa đâu.

Lam ầm ức bưng ly nước chanh vào phòng Trâm Anh. Cô thấy Kiên ngồi phì phà thuốc, kế bên chị Anh đang ủ rũ gục đầu. Chẳng biết chú Kiên đã nói gì mà chị Anh khóc.

Lam ngập ngừng:

- Chị uống nước đi.

Quệt nước mắt, Anh lắc đầu:

- Chị có say đâu.

Rồi cô lại khóc.

- Nếu say được thì đâu phải khổ như vậy.

Kiên dịu dàng khuyên:

- Anh không nên dằn vặt bản thân. Uống rượu chỉ là cách trốn tránh thực hiện. Đến khi tỉnh rồi buồn sẽ nhân lên gấp đôi, gấp ba đấy.

Trâm Anh lầm lì:

- Cháu sẽ uống nữa, nếu chú không cho cháu biết.

Kiên nghiêm giọng:

- Chú không có quyền đó. Anh muốn hiểu sao về chú thì tùy. Muốn say muốn tỉnh thì mặc.

Dứt lời, anh đứng dậy. Ngoắt Lam. Anh ra cửa, Kiên nói nhỏ:

- Tối nay em chịu khó ngủ với Trâm Anh.

Lam gật đầu:

- Dạ được. Chỉ sợ chị ấy không thích.

Kiên lại hơi nheo con mắt có đuôi:

- Em mồm mép lắm. Chẳng lẽ không có cách để Trâm Anh đồng ý?

Lam cắn môi ngó lơ chỗ khác. Cô có mồm mép cách mấy cũng thua miệng lưỡi của Kiên lúc này.

Trở về với Trâm Anh, Lam hỏi:

- Chị đói không em mua phở cho chị ăn?

Trâm Anh lắc đầu:

- Không. Em về phòng mình đi.

Lam phụng phịu:

- O', chị đuổi em hờ Trời mưa phòng em bị dột lạnh lắm, em thích ở đây với chị hà.

Trâm Anh cười gượng:

- Trò này chú Kiên bày ra phải không? Chị chẳng sao đâu, em về phòng mình đi.

Lam bước đến giường rồi ngồi xuống:

- Em đang muốn nói chuyện, chị cứ đuổi về hoài. Phải đối diện với mình mãi, em gần điên rồi.

Mặt cô xụ xuống buồn hiu:

- Đường như trong nhà này không ai thích em hết thì phải.

Trâm Anh kêu lên:

- Sao Lam lại nói vậy? Chị và anh Phi đều rất thương em.

Lam hếch mũi:

- Vậy tối nay em ngủ với chị nha!

Trâm Anh hất hàm:

- Em thích vì người khác lắm sao?

- Đâu có. Em thích người khác vì em hà. Chị có vì em không?

Không trả lời, Trâm Anh vờ tay lấy cái ví. Cô lôi từ trong ví ra một gói thuốc rồi châm lửa hút một cách điệu nghệ trước cái mồm há hốc vì ngạc nhiên của Lam

Cô cầm gói Thuốc lên:

- A, cho em hút với.

Giật gói thuốc lại, nhét vào gói, Trâm Anh hỏi:

- Em có bồ chưa?

Lam lắc đầu. Anh nói:

- Chừng nào có bồ, đau khổ vì hắn thì hãy hút. Còn bây giờ cứ ăn yaourt rồi lúng liếng mắt cho chết hết đàn ông con trai đa tình.

Thấy Anh có vẻ nguôi ngoai và chịu nói chuyện, Lam mơ màng hỏi:

- Làm cách nào để nhận ra một người đa tình hả chị Anh? Có phải từ đôi mắt của hắn không?

Trâm Anh lim dim mắt sau làn khói mỏng như sương:

- Chị không biết. Nhưng có lẽ do cái nhìn của hắn.

- Cái nhìn đó như thế nào?

- Bộ em định yêu một gã đa tình sao hỏi kỹ thế?

Lam xua tay:

- Oh, No! Chính vì sợ nên em mới tìm hiểu để tránh đó chứ.

Gạt tàn vào một hộp kem dưỡng da đã hết, Trâm Anh chép miệng:

- Một khi đã yêu, khó tránh lắm nhỏ à!

Lam cãi:

- Nhưng nếu mình đã ở thế thủ, em tin sẽ tránh được.

Trâm Anh bật cười:

- Thế thủ là thế bị động khi bị tấn công bộ em quên sao?

Lam ngơ ngác:

- Nghĩa là sao chứ?

- Nghĩ là khi đã yêu, gã đó đa tình hay vô tình em cũng yêu tuốt.

Thấy Lam thờ người ra, Trâm Anh hỏi:

- Đang nghĩ tới gã nào phải không?

Lam vội nói:

- Làm gì có. Em đang tìm xem anh Thắng có điểm gì đặc sắc đến mức làm chị khổ như vậy?

Anh nhếch môi:

- Thắng chả là cái gì trong tim chị hết. Chẳng qua ảnh chỉ là lớp vỏ, chị cố giữ lấy để bọc những điều không có và cố mong nó thành sự thật.

Lam hoang mang:

- Vậy chị buồn ai mà hút thuốc, uống rượu?

Trâm Anh cao giọng:

- Buồn ai à? Chị không trả lời, được chứ?

Lam ấp úng:

- Xin lỗi! Em đã quá tò mò.

- Tò mò là bản chất của phe ta. Chị sẽ buồn nếu em không hỏi câu vừa rồi.

Lam chăm chú nhìn Trâm Anh, xem chị ấy tỉnh hay say mà nói những lời khó hiểu quá. Thật ra chị Anh rất tỉnh và đang trầm giọng:

- Trong nhà này, người hiểu được chị họa may có mình chú Kiên, nhưng lúc này chú ấy cũng đã bỏ mặc chị say tỉnh gì cũng được.

Cuối cùng chú Kiên ác như ba mẹ thôi.

Lam dè dặt:

- Nhưng chú Kiên là người tốt không chị Anh?

- Sao em lại hỏi thế? Chú ấy đã làm gì em buồn à?

- Không có. Tại mẹ và dì Thư dặn em phải tránh xa chú ấy. Ở chung nhà mà cứ tránh né nhau thì kỳ quá!

Trâm Anh nhỏ nhẹ:

- Em thấy chú Kiên thế nào thì đối xử theo đấy. Quan niệm tốt xấu của người lớn không giống mình đâu.

Lam ôm gối nhìn Trâm Anh. Rõ ràng tồn tại trong chị ấy là hai con người. Bình thường thì hơi hợt, nhút nhát, lúc có tí rượu vào thì sâu lắng, trầm tự. Thật ra tính cách nào mới thật là của chị Trâm Anh? Chị ấy đau khổ vì ai? Những lời chị Anh nói với chú Kiên có nghĩa gì chứ?

Trâm Anh dụi đầu điều thuốc, rồi cẩn thận đậy nắp hộp mỹ phẩm lại. Chắc chị ấy rất thường hút thuốc trong phòng, nhưng ở nhà không ai biết. Dì Thư gắt gao kiểm soát giờ giấc việc đi đứng của chị Anh hẳn phải có lý do, chứ không đơn giản vì muốn nhốt con gái vào lồng son như Lam tưởng.

Thái độ việc làm của chị Anh bữa nay là sự cố ý nổi loạn vì dì dượng ngăn không cho chị ấy tiếp tục quen với anh Thắng hay vì lý do nào khác nhỉ? Lam không hiểu nổi bà chị của mình. Cả chú Kiên, anh Phi và dì dượng, cô cũng không hiểu nổi.

Giọng Trâm Anh chợt vang lên:

- Nè nhỏ! Em chưa có bồ thật hả?

- Thật mà!

- Hỏi bằng em, chị đã có mối tình đầu rồi đó!

Lam hỏi tới:

- Vậy người đó bây giờ đâu rồi?

Trâm Anh buồn bã:

- Chị đang muốn biết, nhưng ai cũng giấu hết. Thật ra yêu một người đâu có tội phải không?

Lam ngập ngừng:

- Em không biết

Trâm Anh nửa thật nửa đùa:

- Yêu đi để biết sướng biết khổ với người ta chứ

- Chị xúi bậy không hà. Mẹ dặn có quen ai phải lời cổ về cho dì Thư xem giò xem cẳng. Nghe vậy em rét quá hết dám quen.

- Tại chưa tới lúc đó thôi. Nhưng nếu đã quen ai, tốt nhất đừng cho mẹ chị biết vội. Sẽ không có gì tốt đâu, vì thế nào bà cũng tìm bằng được khuyết điểm của hấn để chê.

Lam cười tươi:

- Nhân vô thập toàn. Chê thì chê, em đâu có ngại.

Trâm Anh nhìn cô:

- Chà, qua cách nói này chắc em đã chắm ai rồi. Có cần chị giúp đỡ gì không?

Lam lắc đầu thật nhanh:

- Em không có.

- Làm gì chối dữ vậy, chị đùa mà. Hừ, chị tự giúp mình còn chưa xong, nói chi đến giúp ai.

Lam nhìn lên trần nhà, cô trầm giọng:

- Chắc mối tình đầu của chị đẹp lắm?

- Đối với chị là thế, nhưng mọi người lại cho đó là mối tình điên. Khi đam mê, mấy ai dám vỗ ngực khoe mình tỉnh chứ.

- Nhưng tại sao hai người lại chia tay?

Trâm Anh nhún vai:

- Đã bảo đó là mối tình điên mà! Tỉnh rồi thì đường ai nấy đi. Nhưng em quan tâm đến làm gì. Hãy kể về anh chàng của mình đi.

- Em có ai đâu mà kể

- Thì tưởng tượng ra

Lam chợt đỏ mặt khi chợt nhớ tới chú Kiên và đôi mắt nheo nheo dễ ghét. Cô buột miệng:

- Anh chàng của em nhất định không được ghiền thuốc lá

- Còn gì nữa?

- Ít nói. Ít cười.
- Em thích những tên máu lạnh à?
- Không phải. Em ghét dân ba hoa lắm!

Trâm Anh kêu lên:

- Nhưng suốt buổi chỉ ngồi như cục đất thì chán chết. Nhất định em phải chọn cho mình một người hoạt bát, năng nổ, tháo vát giỏi giang trong mọi việc.

Lam xụ mặt:

- Người như thế đâu thềm ngó tới em.

Vuốt tóc Lam, Trâm Anh nói:

- Đẹp như em mà lo gì. Nhan sắc là cái vốn trời ban cho phụ nữ, bởi vậy chị không thềm học cao, đợi ba mẹ kiếm cho một tấm chồng giàu thế là quá tốt rồi.

Lam liếm môi:

- Tốt sao chị lại mượn rượu giải sầu, hút thuốc tìm quên?

Trâm Anh nằm xoắn tay trên giường, giọng nghèn nghẹn:

- Tại chị không cam tâm khi cuộc đời toàn đưa tới cho chị những điều chị không mong đợi. Yêu một người, kết cuộc chả tới đâu. Phó mặc duyên số cho cha mẹ rồi cũng chẳng được gì. Sau Thắng sẽ là ai? Chị mệt mỏi rồi nên cảm thấy sợ khi tưởng tượng sẽ phải bắt đầu một mối tình giả dối với một người nào đó để được anh ta cưới làm vợ.

Lam ngỡ ngàng trước những lời của Trâm Anh. Chỉ vì một mối tình không trọn, chị ấy đã sống như thế nào? Thật khó tin được di dượng lại đồng ý kiểu tìm hạnh phúc của chị Trâm Anh.

- Em ngạc nhiên vì sự hèn yếu bi quan của chị trước cuộc sống phải không? Chị là như thế đó. Em không hiểu được chị đâu.

Trâm Anh xoay mặt vào vách, Lam hiểu chị không muốn nói chuyện nữa. Cô cũng nằm im nghe tiếng côn trùng nỉ non, và nghe trong tóc mình mùi khói thuốc như gần như xa.

Lời hát cho anh

Chương 7

Lam gác điện thoại và ngồi thừ ra trên ghế. Đây là cú điện thoại thường xuyên mỗi tuần một lần của ba mẹ gọi cho cô để thăm hỏi, dặn dò. Lần nào cô cũng trả lời: “Tốt, không có chi”. Hôm nay Lam

định buột miệng nhiều chuyện về dự định Lộc nhưng ngấm lại, Lam chẳng hiểu nói với mẹ, bà có giải quyết được gì cho hạnh phúc gia đình của dì Thư không, hay bà lại thêm lo lắng vì thương chị mình nên cô lại im lặng. Dù sao không lúng lúp vẫn hay hơn. Lam thờ dãi bước ra sân, khu vườn bé tẹo của cô hôm nay trông thật mát mắt. Mưa đã làm cây lá mượt mà xanh tốt. Lam ngắt một nụ hoàng cúc rồi xoay xoay đóa hoa trong tay.

Hôm nay cả nhà đều đi vắng, Lam cứ ra vào và mong ngóng mãi. Chị Trâm Anh sau buổi tối đáng nhớ ấy đã trở lại bình thường với sự trầm lặng cố hữu. Chị tiếp tục ngồi bên cây đàn, đi học cắm hoa và nấu ăn. Dạo này cả nhà vẫn được thưởng thức nhiều món ngon do chị nấu. Quả thật Lam không thể hiểu nhiều hơn nữa con người của Trâm Anh.

Quay người lại, Lam hơi bất ngờ khi thấy Kiên. Anh từ trong nhà đi ra với một nụ cười và hai tay chấp sau lưng khác với thường ngày lúc nào cũng phì phèo thuốc lá.

Lam nói như reo:

- Chú về hồi nào?

Kiên nói:

- Từ trưa và tôi ngủ tận bây giờ

- Vậy mà cháu không hề biết. Chú đi hay về đều xuất quỷ nhập thần hết.

- Nhưng em thích tôi đi hay về?

Bất ngờ vì câu hỏi của anh, Lam trả lời bằng cách hỏi lại:

- Thế chú thích đi hay về?

Kiên trầm giọng:

- Tôi thích ở một chỗ với một người hiểu và yêu mình. Nhưng khó quá, nên cứ phải đi về mãi mà chẳng được gì cho trái tim mình hết.

Lam kêu lên:

- Chẳng phải bồ chú rất yêu và chiều chú sao?

Kiên không trả lời. Anh đưa cô một nhánh thông khô với hai quả thông bé xíu.

- Tặng em, quà Đà Lạt đấy.

Lam nhận lấy với tất cả xúc động, mặt thoáng đỏ lên, cô ấp úng:

- Cảm ơn chú!

- Tôi đi hết mấy ngọn đồi mới thấy nó nằm dưới gốc. Cầm nhánh thông trên tay, tôi bỗng nghĩ chắc em sẽ rất thích.

Lam ríu rít:

- Sao chú biết cháu thích?

Kiên gắp điếu thuốc lên môi và bật lửa. Anh ríu một hơi dài rồi nói:

- Vì em là một con bé ngốc nghếch mơ mộng. Những cô gái như vậy, sẽ thích những món quà ngộ nghĩnh như vậy!

Lam xụ mặt, cô đưa nhánh thông ra:

- Cháu không thích nó chút nào. Trả chú nè.

Kiên tủm tủm:

- Đúng là ngốc nghếch. Nhưng cái ngốc nghếch này đủ làm đau tim một gã bướng bỉnh nào đó. Này, cất hai quả thông ấy đi, chúng đâu có tội tình gì mà em đùn đẩy.

Lam cong môi lên:

- Chú nên tìm cho nó một người chủ khôn ngoan, thực tế hơn cháu.

Kiên cao giọng:

- Để làm chi nhi?

- Để chú đừng tủi thân.

Kiên khoanh tay phán:

- Đúng là mơ mộng. Cái mơ mộng dễ thương đủ làm mềm lòng những ai khô khan nhất. Tôi nghĩ em rất xứng đáng để nhận món quà của tôi. Tuy nó không có giá trị nhưng là tất cả tình cảm của tôi đó.

Ngắm nghía nhánh thông, Lam lém lỉnh:

- Tình cảm của chú quắt queo thế này sao?

- Ôi, trái tim của người già mà

- Chú mà già!

Kiên cười cười:

- Nếu trẻ, tôi đâu bị người dưng nước lã gọi bằng chú?

Lam chớp mắt:

- Nhưng theo vai về cháu gọi vậy là đúng

Kiên vờ vọt:

- Vai nào? Về nào vậy?

Lam làm thinh. Cô không hiểu sao hôm nay chú Kiên lại đem vấn đề này ra nói. Có thật chú ấy ghét bị Lam gọi là chú không? Nhưng gọi anh hay chú thì có gì lạ, khi giữa hai người không thể tồn tại mối quan hệ nào khác hơn.

Kiên hơi mơ màng:

- Tôi vẫn thích có em gái hơn là cháu gái. Tiếc rằng mẹ tôi không thể sinh thêm được, dù bà cũng thích như tôi.

Lam gắn cái hoa cúc vào nhánh thông và nâng niu chúng trong tay. Cô có cảm giác cánh hoa mong manh ấy đang tựa vào nhánh thông khô cứng và trông chúng thật dễ yêu.

Ngước lên nhìn Kiên, cô nói:

- Cháu vẫn chưa biết gì về chú. Thật ra chú là người tốt hay xấu?

Kiên ngồi xuống bậc thềm cao, lưng tựa vào cột, tay kẹp điều thuốc, mắt hơi lim dim sau làn khói:

- Tôi cũng không biết nữa. Nhân chi sơ tính bản thiện. Tôi đã hai mươi mấy tuổi đầu, cái thiện ấy chắc rơi rớt gần hết rồi. Trong nhà này trừ ba tôi ra, ai cũng cho rằng tôi xấu. Em cũng có thể nghĩ như vậy được mà.

Lam bấu môi:

- Cháu không muốn nghĩ bằng ý của người khác.

- Vậy em nghĩ thế nào bằng ý của mình?

Lam khịt mũi:

- Tại sao mọi người cho rằng chú xấu?

Kiên búng tàn thuốc vào góc sân:

- Vì họ nghĩ mẹ tôi là người không đàng hoàng, tôi là một thằng con vô thừa nhận. Trong lý lịch, phần tên họ cha ghi là vô danh dù ngoài đời tôi vẫn có một ông bố rất phong độ

Lam hoài nghi:

- Có đúng vậy không?

- Đúng chứ! Trước đây mẹ tôi là một vũ nữ. Dưới mắt thế gian, vũ nữ không thể là người tốt. Nhưng trong tim tôi và ba, mẹ là người tuyệt vời nhất. Mẹ tôi không phá hạnh phúc của ai hết, trái lại bà đã hy sinh hạnh phúc của mình cho người khác.

Thấy Lam ngơ ngác không hiểu, Kiên thở dài nói tiếp:

- Ba tôi không hề yêu má lớn, cuộc hôn nhân đó do ông bà nội xếp đặt, lúc ba mới hai hai tuổi. Chính vì không có tình yêu, nên cuộc sống gia đình luôn lục đục, ba tôi lao vào những cuộc ăn chơi vô độ, bỏ mặc má lớn với anh Lộc vừa được hai, ba tuổi. Có thể nói ông dan díu với rất nhiều người, nhưng không hề yêu ai. Mãi tới năm 50 tuổi, ông mới gặp mẹ tôi.

Đốt điều thuốc thứ hai, Kiên trầm tư:

- Má lớn đã quen với tính bay bướm của chồng, bà cứ nghĩ đây cũng là một mối tình qua đường như những mối tình ông đã có, nên bà vẫn đứng đưng. Trái lại anh Lộc lại lờn lộn lên khi biết ba đã mua nhà cho mẹ tôi.

Gấp rút một hơi, Kiên cười nhạt:

- Năm đó anh Lộc vừa cưới vợ. Anh ấy bị sốc mạnh vì mẹ tôi chỉ bằng tuổi vợ anh. Anh đã quyết tâm phá cho bằng được tổ chim câu của ba mình.

Lam ngáp ngừng:

- Dượng ấy đã làm gì?

Kiên nóng nảy:

- Ảnh mượn người đến đánh mẹ tôi.

Lam trợn mắt:

- Thật vậy à?

Mắt Kiên long lên:

- Lúc ấy bà đã sắp đến ngày sinh nên bị động thai phải mổ. Thế là chưa đủ chín tháng mười ngày tôi đã bị rút ra khỏi lòng mẹ.

Lam rùng mình vì từ “rút” được Kiên nhấn mạnh một cách lạnh lùng.

Anh lăm lì nói:

- Sau lần mổ đó, mẹ tôi mất khả năng sinh nở. Bà sợ anh Lộc sẽ làm hại đến tôi, nên lặng lẽ bỏ đi.

- Bà bác và chú đã đi đâu?

Kiên trầm giọng:

- Mẹ tôi trở về quê ở Long Khánh. Bà bán số nữ trang ba tôi cho và mở một quán cà phê để nuôi con. Từ nhỏ tôi đã bị bè bạn chọc là con hoang, mãi đến năm mười hai tuổi, tôi mới gặp cha mình.

Môi hơi nhếch đầy chua chát, Kiên kể tiếp:

- Tôi hoảng hồn chạy trốn khi thấy ba mình là một ông già, chớ không trẻ như ba của đám bạn. Mẹ tôi phải dỗ mãi, tôi mới chịu đến gần cho ông ôm.

Lam chớp mi:

- Suốt mười hai năm bà bác đã tránh không gặp ông bác à?

Kiên nhẹ nhàng gạt đầu:

- Ba tôi tìm khắp nơi, tìm đến độ tóc đã bạc mới gặp lại người đàn bà duy nhất ông yêu. Từ đó cứ mỗi tuần một lần, ông đến thăm mẹ con tôi. Năm tôi học lớp 12 thì bà mất vì bệnh tim.

Lam ra vẻ hiểu biết:

- Thế là chú theo ông bác về đây phải không?

Kiên cười nhạt:

- Cô em đánh giá tôi thấp vậy sao? Dù rất thương ba mình, tôi cũng đâu thể sống với ông trong một gia đình không phải của mình. Mặc cho ông năn nỉ, tôi nhất định tự lập bằng số tiền của ít ỏi mẹ để lại. Xong lớp 12, lên đại học, tôi nuôi mình bằng cái máy ảnh, bằng nhiều việc vặt vãnh khác.

- Vậy chú về ở với ông bác từ hồi nào?

- Từ sau khi má lớn chết được một năm. Ngôi nhà này lúc ấy quanh quẽ lắm, tôi không nỡ để ba thui thủi một mình, dù trước kia khi còn má lớn, ông cũng vẫn cô đơn trong chính ngôi nhà của mình.

Tựa cằm lên đầu gối, Lam tư lự. Cô không ngờ cuộc đời của Kiên lại chìm nổi dữ vậy. Mẹ chưa biết gì, chỉ nghe từ dì Thư đã kết luận chú ấy là người xấu. Thật không đúng chút nào. Có lẽ cô phải nói để bà

hiều hơn mới được.

Nhìn Kiên, Lam nói:

- Cháu không biết tại sao dì Thư lại về ở nhà này, trong khi ngôi nhà của dì ấy to và đẹp hơn nhiều, lại bỏ trống.

- Điều này tôi cũng không biết, nhưng chắc nguyên nhân là từ tôi.

Giọng Lam yếu xìu:

- Chú muốn nói dưỡng Lộc sợ ngôi nhà này thuộc về chú hả?

- Em thông minh lắm. Nói thật, tôi tới đây vì muốn ba mình vui, chớ còn ngôi nhà này chả có nghĩa gì hết. Chính vì vậy tôi chưa bao giờ quan tâm đến nó. Hôm trước thấy em chăm sóc mấy cây kiểng, lòng tôi ray rứt thế nào ấy.

Lam nói:

- Tại chú bận suốt ngày, thời gian đâu nữa chứ! Cháu sẽ làm đẹp khoảng vườn này hộ chú, chắc ông cũng thích lắm.

- Ba tôi chỉ lo bận bịu với các câu lạc bộ thơ Đường, cờ tướng, dưỡng sinh, hình như ông không mê cây cảnh thì phải.

Lam buột miệng:

- Thế chú... mê cái gì?

Kiên mơ màng:

- Tôi mê chụp hình, mê những cái đẹp. Khổ nỗi cái đẹp nào cũng chóng phai.

Lam bật cười:

- Thì ra chú còn ngốc nghếch và mơ mộng hơn cả cháu nữa.

Kiên nhú mày trước tiếng cười giòn Tấn của Lam. Anh chưa kịp nói gì, cô bé đã lách chách:

- Chú toàn mê những cái ảo tưởng, bảo sao không chóng phai.

Kiên xoa cằm:

- Khá lắm nhóc! Coi như tôi thua em 1 - 0.

- A, dường như chú rất mê đá banh?

- Vậy thì sao?

- Thì giống cháu.

- Giống điểm này thì được. Ít ra trong nhà này tôi cũng đã có đồng minh.

Lam cười toe:

- Bao giờ có trực tiếp Cup tứ hùng, chú phải gọi cháu đó.

Kiên búng tay trông rất anh chị:

- Chuyện dễ mà. Chỉ sợ em thức không nổi.

- Cháu sẽ ngủ bù ngay bây giờ.

Kiên phì cười:

- Vậy thì hơi sớm đó nhóc. Tôi vẫn muốn có người nói chuyện với

mình.

- Chú không phiền vì cháu quá tò mò sao?

Kiên nhè nhẹ lắc đầu. Anh thấy thích thích cách nói chuyện hồn nhiên của Lam. Lúc nào cô bé cũng ríu rít khiến anh có cảm giác mình trẻ lại hàng mấy tuổi. Ở cái thời bằng Lam bây giờ, anh già giãn hơn cô nhiều.

Tới bây giờ Kiên vẫn chưa có thói quen thành thật khi nói chuyện với người khác. Anh luôn lấp lửng, vòng vo không muốn ai biết mình nghĩ gì, nhưng anh lại muốn đọc được những ý tưởng của họ. Kiên thích ăn miếng trả miếng, anh không thuộc tuýp người cao thượng, nhưng cũng không phải hạng tiểu nhân. Suy cho cùng anh là người tốt hay xấu nhỉ?

Đây là câu chưa ai hỏi anh ngoài con bé Lam, và anh cũng chưa bao giờ tự hỏi mình vì anh không quan tâm đến vấn đề đó. Từ hồi nào tới giờ Kiên chỉ chú trọng đến công việc, nổi đam mê săn lùng cái đẹp của mình.

Bạn bè gán cho Kiên cái danh lăng tử vì anh lang bạt khắp nơi. Với cái máy ảnh, anh có thể xa nhà hàng tháng, sống theo kiểu bụi đời, thậm chí anh đã trở thành một hướng dẫn viên du lịch cho khách nước ngoài nhờ cái chân hay đi, cái miệng hay nói và mớ kiến thức không đến nỗi tệ về văn hóa dân tộc, về danh lam thắng cảnh của mình.

Chính vì kiểu sống “tay làm hàm nhai”, không biết đến ngày mai này mà Kiên đã bị ông Lộc ghét sẵn, bây giờ càng ghét thậm tệ hơn nữa. Ông ta cho rằng anh là một thằng lười biếng vô lo, ham chơi, ăn bám vào ông bố tuổi gần đất xa trời. Là người tính toán ông Lộc vội vàng dọn về ở chung vì sợ bị mất phần. Ngôi nhà ba tầng đầy đủ tiện nghi của ông đem cho người nước ngoài thuê sướng chán. Thế nhưng vợ chồng ông Lộc dường như vẫn chưa vừa lòng. Trong mắt của hai người, Kiên là một cái gai xù xì, xấu xí làm đau tim họ. Nhất là sau chuyện tình cảm một thời ồn ào của Trâm Anh, họ càng ghét Kiên thậm tệ

Giọng Lam kéo dài ra nũng nịu:

- Chú Kiên ơi!

- Gì đó nhóc?

- Chú biết cái bí mật nào đó của chị Trâm Anh phải không?

Kiên hờ hững:

- Chắc là không. Vì bí mật mà để tôi biết sẽ không còn là bí mật nữa.

Lam cong môi lên:

- Chị Anh nói cuối cùng chú Kiên cũng ác như dì dượng. Thế là sao

nhi?

- Là con bé nói đúng chứ sao?

Quay lại kéo tay Kiên, Lam hỏi:

- Nhưng thật ra là bí mật gì vậy chú?

- Đừng làm phiền người lớn mà nhóc

Xụ mặt xuống, cô dối:

- Vậy thì thôi cháu đi ngủ đây

Lam vừa đứng dậy, Kiên đã nắm tay cô ghì lại. Bàn tay nhỏ xíu của cô lọt thỏm trong bàn tay lớn, mạnh mẽ và cũng rất ấm của Kiên, hốt hoảng cô giật tay mình ra nhưng không được.

Giọng Kiên thật trầm:

- Lại giận rồi. Xấu quá!

Lam phụng phịu:

- Chú vừa bảo không phiền, người ta mới hỏi một câu, đã nói ngược lại. Chả biết ai xấu đây!

Kiên nheo mắt:

- Tôi chỉ không phiền khi em tò mò chuyện của tôi thôi

Lam lẻo lự:

- Chị Trâm Anh là cháu chú, chuyện của chị không ảnh hưởng gì tới chú sao?

- Nếu tôi đã không muốn, khó ai gây ảnh hưởng tới tôi lắm.

Lam dài giọng:

- Ghê thật! Vậy thì cháu xin chào.

Bậm môi lại, Lam giật mạnh tay, nhưng Kiên không buông, anh túm tím nhìn cô bằng đôi mắt nâu quái quỷ.

Lam nóng cả người, cô kêu lên:

- Cháu không giống đâu.

- Tôi cũng vậy! Nào ngồi xuống đây!

Lam ra điều kiện:

- Nhưng chú phải nói thật đấy.

Kiên càu nhàu nhưng vẫn nắm tay Lam:

- Con gái là chúa phiền phức. Em muốn tôi nói cái gì?

- Ai da! Chú làm trật tay cháu rồi.

Hốt hoảng, Kiên buông tay cô ra:

- Trật chỗ nào?

Lam che miệng cười, Kiên lắc đầu:

- Hừm! Giỏi lắm nhóc, dám gạt cả chú ghen.

- Cháu đâu có muốn như vậy.

Kiên tăng háng lỏng đi:

- Trâm Anh đã nói gì nhi?

Lam ngần ngừ:

- Chị Anh nói hồi bằng tuổi cháu, chỉ đã có một mối tình mà mọi người bảo đó là mối tình điên. Nhưng không nói rõ tại sao.

- Em muốn biết tại sao à?

Lam lém lỉnh:

- Cháu vốn rất tò mò cơ mà.

Kiên lắc đầu:

- Nhưng tò mò về người thân là không hay.

- Cháu muốn biết để hiểu chị Anh hơn. Chú thấy đó, trong nhà này ai cũng im im như người xa lạ. Dì dượng đứng đưng với nỗi đau của chị Anh làm cháu bất nhẫn quá. Cháu nghĩ nếu được thông cảm, chị Anh đã không lao vào rượu và nghiện cả thuốc lá như hiện giờ.

Kiên ngạc nhiên:

- Trâm Anh hút thuốc à?

Lam tròn mắt rất ngây thơ:

- Cháu nói thật mà. Nhìn cách chỉ hút thuốc cháu thấy sành sỏi không thua gì chú đâu. Nhưng chị Anh hút lén nên chả ai biết.

Kiên chặc lưỡi:

- Con gái hút thuốc có hại lắm.

Lam liếm môi lên lớp:

- Ai hút cũng có hại như nhau, chớ nào chỉ riêng con gái.

Thừa biết Lam muốn ám chỉ mình, Kiên phớt lờ đi bằng một câu than thở:

- Tội gì Trâm Anh phải tự đày đọa như thế chứ.

Lam dò dẫm:

- Chắc hẳn người chị Anh yêu rất đặc biệt đến mức chỉ không thể nào quên.

Kiên nhếch môi:

- Ông ta là một kẻ đa tài lẫn đa tình, đa tật

- Chú quen ông ta, đúng không?

Ngập ngừng một chút, Kiên xác nhận:

- Ông ta là sư phụ của tôi mà

- Sư phụ ha?

Kiên gật đầu:

- Đúng vậy. Hồi mới vào Sài Gòn, tôi đã theo ông Tấn chụp hình dạo ở các công viên, sở thú để kiếm sống. Nhờ tay nghề khá chẳng bao lâu ông ta đã mở được một tiệm chụp hình. Tiệm này nổi tiếng khắp Sài Gòn nhờ chụp chân dung rất đẹp. Hầu như tất cả giới diễn viên, ca sĩ đều nhờ ông Tấn mới có những tấm ảnh xuất sắc để lên bìa báo.

- Chị Trâm Anh quen ông ta qua chú à?

- Không! Trâm Anh tới chụp hình và đã bị Tấn hớp hồn. Nếu lúc đó tôi biết con bé là cháu mình thì sự việc đã khác đi rồi.

Lam thắc mắc:

- Quanh ông ta biết bao nhiêu là người đẹp, nhưng vẫn tham lam tán tỉnh cả chị Trâm Anh phải không chú?

Kiên nói:

- Những người đẹp ấy là khách hàng đặc biệt như diễn viên, người mẫu nổi tiếng, là những người quá lấn lộn với đời. Tấn dễ gì với tới. Họ chỉ là vàng hào quang chói lọi để ông ta dụ các cô gái trẻ mê làm minh tinh đến chụp hình thôi.

Lam thất vọng:

- Vậy là chị Anh yêu nhầm người xấu rồi. Tiếc thật! Nhưng tại sao chú lại có một sự phụ xấu như thế chứ?

Kiên xua tay:

- Tấn không phải là người xấu. Khổ nỗi ông ta không làm chủ được trái tim mình nên đã yêu Trâm Anh. Đó là sai lầm lớn nhất đời của Tấn.

Lam nhú mày:

- Sao lại sai lầm hả chú?

Kiên hạ giọng:

- Vì con gái đầu của ông ta bằng tuổi Trâm Anh, còn bà vợ ông ta thì đích thực là một sư tử Hà Đông chứ không hiền và giỏi chịu đựng chồng như má lớn của tôi.

Trợn mắt lên, Lam buột miệng:

- Đúng là một mối tình điên.

Kiên có vẻ ray rứt:

- Trước đây tôi và Tấn có thỏa thuận ngoài chuyện làm ăn sẽ không ai can thiệp vào việc riêng của ai. Do đó dù biết ông ta ngoại tình với một cô gái trẻ, tôi vẫn im lặng. Mãi đến khi bà vợ Hà Đông của Tấn làm ầm ĩ lên, tôi mới hoảng hồn tìm đến nhà Trâm Anh để cho cô ta hay, để rồi càng hốt hoảng hơn khi biết Trâm Anh chính là cháu mình.

Im lặng một chút, Kiên nói tiếp:

- Tôi đã khuyên Anh, rồi năn nỉ, thậm chí đe dọa, nhưng con bé cứ như thiêu thân lao vào lửa.

- Còn ông Tấn thì sao?

Kiên thở dài:

- Ông ta cũng điên như Trâm Anh. Tôi thật không ngờ đã ngoài 40, nhưng Tấn lại đam mê dữ dội thế. Ông ta định ly dị vợ để danh

chánh ngôn thuận với con bé.

Lam bấu môi:

- Dễ gì dì Thư chịu.

- Em nói đúng đấy. Dù dì Thư lúc đó chưa biết gì hết. Mỗi tình ấy chỉ bùng nổ khi vợ Tấn tới nhà Trâm Anh.

- Có chuyện đó nữa sao?

Kiên xoa cằm:

- Có. Và tôi là người lãnh hậu quả từ cả hai bên.

Lam ngơ ngác:

- Cháu không hiểu chú phải lãnh hậu quả gì mà từ cả hai bên.

Kiên mệt mỏi:

- Khi tôi xuất hiện với tư cách chú của Trâm Anh, vợ Tấn đã chửi tôi một trận kinh thiên động địa rồi cho tôi nghỉ việc về tội đem cháu gái ra gạ gẫm ông chủ nhằm mưu lợi. Còn anh Lộc và chị Thư lại nguyên rửa tội không tiếc lời. Hai người cho rằng tôi vừa độc ác lại vừa hèn hạ khi cố tình gài Trâm Anh vào mối tình này để trả thù việc trước đây anh Lộc đã đối xử tệ với mẹ tôi.

Cười khẩy, Kiên nói tiếp:

- Thế là trong mắt hai người, tôi càng xấu xa, tồi tệ hơn. Chuyện đến tai ba tôi, ông đi tìm và năn nỉ tôi về ở với ông. Thoạt đầu tôi không chịu, nhưng suy đi nghĩ lại, tôi cảm hận vì sự hy sinh của mẹ con tôi chẳng được gì ngoài những lời nguyên rửa của anh Lộc. Tôi nên sống với ba để chọc tức anh mới phải chứ. Cái xấu cơ bản trong tôi đã trỗi dậy. Thế là tôi về đây để quậy cho đã.

Lam ngắt lời anh:

- Vậy là chú về đây không phải vì ông bác như đã nói với cháu à?

- Đương nhiên là không. Tôi đã nói dối đấy!

- Cháu không tin chú xấu như thế đâu.

Kiên ngạc nhiên vì giọng thăm thiết của Lam. Sao con bé lại xúc động thế nhỉ. Chẳng lẽ Lam quan tâm đến anh à?

Vờ như không thấy vẻ hoang mang trên gương mặt trẻ con của Lam, Kiên hạ giọng:

- Em cứ nhìn vào gia đình dì mình sẽ rõ tôi thật hay dối mà! Mỗi lần có chuyện bức mình vì con cái. Anh chị Lộc đều nhắc đến tôi. Họ cho rằng tôi làm con họ hư. Tôi y như lọ mực đen vậy.

Lam ghen lời:

- Lẽ ra dì Thư không nên tới đây!

Kiên cười nhạt:

- Dì em đã lợi dụng chuyện Trâm Anh làm hỏng gia đình để buộc ba tôi cho cả nhà về đây. Còn ngôi nhà ba tầng kia anh Lộc cho người

nước ngoài mượn, mỗi tháng bỏ túi cũng cả ngàn đô. Đúng là sướng! Tóm lại trong nhà này chỉ có tôi thuộc thành phần bất hảo thôi. Còn tất cả đều thánh thiện hết. Người thánh thiện nhất chắc là anh Lộc. Hà... hà...

Lam khó chịu vì giọng cười chua cay của Kiên. Cô không hiểu những lời vừa rồi của anh là thật hay giả. Nếu là thật thì đáng sợ quá.

Lòng cô bỗng chùng xuống như những sợi tơ đàn bị hạ phím. Dẫu biết Kiên thích nói chuyện theo kiểu hư thật khó lường, sao Lam vẫn buồn khi nhận ra, anh vẫn rất xa lạ với cô.

Kiên hít hà:

- Sao? Em ghét tôi lắm. Đúng không?

Lam đan hai tay chéo dưới cằm và hỏi:

- Ở chung một nhà, sao không đối xử với nhau tốt hơn hả chú?

Kiên thần nhiên đáp:

- Tại vì từ khi chưa ở chung một nhà, họ đã xấu với tôi rồi.

- Nhưng cháu đâu có... xấu với chú!

Kiên bối rối trước cái nhìn trong veo của Lam. Anh nói đại cho qua chuyện.

- Vì vậy cháu mới là bạn thân của chú.

Lam lém lỉnh:

- Bạn tức là có phúc cùng hưởng, sướng cùng chia ấy ha?

Kiên gật đầu:

- Đương nhiên. Tôi không cho em cả cái áo mưa và cùng ôm nhau vì sợ sét rồi còn gì.

Lam lúng túng khi nghe Kiên nhắc tới chuyện chiều mưa ấy, cô phụng phịu:

- Mới chia nhau họa không hà, cháu đang chờ cùng hưởng phước đây.

Mắt Kiên lóe lên chút tinh quái. Anh định trêu cô bằng một câu bắt bớ, nhưng nghĩ lại thấy hơi quá lố, nên thay vì nói, anh cứ tòm tĩm nhìn Lam làm cô bé đỏ mặt vì biết mình đã hổ.

Vò những cái lá cúc trong tay, Lam ám ức ngó lơ chỗ khác. Dù Kiên luôn vỗ ngực nói mình là người xấu nhưng Lam vẫn cố không tin.

Không phải vậy, cô nghĩ tới Trâm Anh, tới gã đàn ông có tuổi chị ấy đã từng yêu rồi hỏi:

- Hiện nay ông Tấn ra sao hả chú? Có còn sống với bà vợ cũ không?

Kiên ậm ự:

- Còn chứ! Tấn mà bỏ vợ thì chết ngay.

Lam ngạc nhiên:

- Vậy sao ông ta đòi ly dị vợ để cưới chị Anh?

- Vì đó là lúc anh ta đang điên vì tình. Giờ tỉnh rồi thì mọi việc có khác. Vợ Tấn bỏ vốn mở tiệm chụp hình. Tiệm ấy nổi tiếng là nhờ tài của anh ta. Nhưng nếu vợ anh lấy lại tiệm thì dù tài cỡ nào Tấn cũng không có đất dụng võ. Nghĩ tới chuyện xách máy đi chụp dạo, Tấn thấy sợ nên đành ngậm ngùi quên mỗi tình si ấy đi mà về với vợ. Chỉ mỗi mình Trâm Anh là đáng thương.

Lam tức giận:

- Đàn ông đúng là tệ bạc. Tội nghiệp chị Trâm Anh. Lẽ ra chú phải nói rõ cho chị hiểu chứ!

- Em thấy đó, chuyện rõ như ban ngày có gì đâu khó hiểu. Theo tôi nghĩ Trâm Anh cũng nguôi ngoai rồi. Thỉnh thoảng con bé lên cơn quậy vì không chịu nổi sự quản lý của cha mẹ. Sau chuyện xảy ra ấy, anh chị Lộc coi Trâm Anh như kẻ có tội. Anh Lộc không cho con bé thi đại học, mà cứ nhốt ở nhà. Ba tôi nói dữ lắm, chị Thư mời để Trâm Anh đi học nữ công gia chánh cho khuây khỏa đó chứ!

Kiên xoay xoay cái hộp quẹt trong tay:

- Lúc Trâm Anh cần được thông cảm, được thương yêu để quên mỗi tình rồ dại của mình thì những người thân của nó lại quay lưng bỏ mặc. Chính vì cách đối xử này mà Trâm Anh đã trở thành một người khác, con bé ngày càng ẩn sâu vào cái vỏ tự tạo. Nó chán cuộc sống đến mức sẵn sàng ượng một kẻ không yêu làm chồng. Tiếc là ba mẹ nó tham lam, ích kỷ quá. Trâm Anh vừa cảm thấy với Thắng, hai người lại bắt nó bỏ chỉ vì gia đình anh ta bị phá sản.

Bật quẹt lên và nhìn ngọn lửa leo lét cháy Kiên nói:

- Sức chịu đựng của Trâm Anh tốt đấy chứ. Gặp đứa khác chắc nó đã điên vì tức.

Lam lo lắng:

- Vậy phải làm sao để giúp chị Anh đây?

Kiên dịu dàng:

- Em chịu khó trò chuyện với con bé nhiều hơn. Có người để tâm sự Trâm Anh sẽ bớt bị ức chế. Tôi hy vọng con bé sẽ không bỏ mặc cuộc đời mình cho ba mẹ nó quyết định nữa.

- Cháu cũng hy vọng thế. Nhưng bằng cách nào đây?

Kiên chưa trả lời thì chuông điện thoại lại reo. Anh nhón nhón nhìn vào nhà rồi chép miệng:

- Chắc là của tôi.

Vươn vai hít thở thật mạnh, Kiên đứng dậy đúng lúc Mai chạy ra:

- Bỏ cậu nhá: "Gọi Kiên tới ngay".

Lờ mắt, Kiên hỏi:

- Sao chị biết đó là bồ tôi?

Mai chủ quan:

- Chỉ có bồ mới có quyền hành như vậy thôi.

Kiên cười tủm tỉm:

- Công nhận đàn bà tinh ý thật.

Nghe nói thế, Mai thêm vào:

- Tôi nói thật, sau này chắc cậu sợ vợ lắm

- Vậy à? Nhưng vợ mình mình sợ, có động chạm đến ai đâu? Thế gian nhất vợ nhì trời mà

Nháy mắt với Lam một cái, Kiên vừa huýt gió vừa vào nhà.

Lam tò mò:

- Sao chị biết chú Kiên sợ vợ? Chị biết coi tướng ha?

Mai phì cười:

- Trời ơi! Tôi chọc cậu ấy chơi thôi chứ có biết coi tướng coi tá gì đâu.

- Vậy cũng chưa chắc người gọi điện là bồ chú Kiên.

- Ê, cái này thì chắc à! Lần đó tôi nghe rõ ràng cậu ta gọi con nhỏ đó là “em yêu” ngọt sớt.

Lam nhìn nhánh thông và nụ cúc vàng nằm trên thềm, lòng trống vắng chưa từng thấy. Món quà ấy có nghĩa gì chứ! Tự nhiên cô chợt thương mình và giận Kiên. Giá mà...

Trong nhà đi ra, Kiên thật đẹp với cái sơ mi kẻ ô xám và chiếc quần jean xanh đậm. Anh tủm tỉm hỏi Mai:

- Như thế này tới gặp người yêu được chưa chị Mai?

Mai gật gù:

- Hào hoa ra phết. Nhưng ở Đà Lạt về mà không có quà cho nàng sao?

Kiên nhảy lên chiếc Spacy, giọng kiêu căng:

- Với nàng, tôi là món quà giá trị nhất rồi còn gì nữa. Thôi tổng chào ghen!

Mai lắc đầu:

- Đúng là phách lối!

Lam bênh:

- Chắc chú ấy đùa mà!

Mai nhún vai đi vào nhà. Lam ngồi lại một mình với nhánh thông khô.

Tối nay chắc Kiên không về và cô sẽ không được coi bóng đá. Ôi, sao Lam buồn thế này chứ. Nhưng buồn vì đâu, cô không trả lời được.

Lời hát cho anh

Chương 8

Kiên gắng gượng ngồi dậy dù anh đang bị nhức đầu dữ dội. Buổi chiều từ xin tới chết hôm qua đã giết anh thật sự. Kiên đã say quá cần câu, nằm lì bì suốt đêm và cả một buổi sáng nhưng vẫn chưa tỉnh. Giờ này đã xế chiều rồi, nếu tiếp tục nằm nữa thế nào điện thoại cũng reo, giọng lãnh lót của Bích Lan sẽ vang lên gọi anh tới tấp. Ôi! Sao anh sợ nghe giọng oanh vàng của Bích Lan thế nhỉ. Uể oải bước đến lavabo, Kiên đánh răng rửa mặt rồi ra sân châm thuốc hút và tưởng tượng đến nét nhăn nhó của Lam, khi con bé thấy anh đốt thuốc.

Nhìn khói lan ra xung quanh, Kiên ngằn ngừ một chút mới rít hơi đầu tiên. Sao tự nhiên lại nghĩ tới Lam nhỉ? Chắc tại con bé là cháu bà Thư, người đàn bà anh không chút cảm tình, người luôn khiến Kiên hã hê mỗi khi bà ta bị gặp phiền phức, bất hạnh. Cũng không hẳn thế, vì Lam đâu dính dấp tới chuyện ưa ghét giữa anh và bà Thư. Lam chỉ là một con bé con lách lác, mơ mộng và ngây thơ nhưng cứ tưởng mình khôn ngoan già giặn.

Kiên lim dim mắt. Cái tội của Lam là không chịu nghe lời bà dì ruột tránh xa anh ra. Đã vậy con bé còn cố tin anh là người tốt. Đúng là ngốc nghếch! Lam cũng nhẹ dạ như Trâm Anh. Nếu anh giống như Tấn, con bé sẽ sa vào tròng ngay. Kiên vỗ vỗ trán để cắt đứt dòng tư tưởng đen đúa đang tràn lan trong đầu mình. Anh làm sao giống Tấn được, dù Lam còn có thể khờ khạo hơn cả Trâm Anh. Đùa với những cô gái ngây thơ cũng thích thật, nhưng lương tâm cắn rứt lắm. Kiên chợt bật cười khi nhớ tới vẻ ho-li-gân của Lam lúc xem bóng đá. Cô bé còn hào hứng hơn cả anh. Ngồi trong phòng đóng kín cửa bên cạnh một cô bé hết sức dễ thương, vô tư như Lam, nhiều lúc tâm hồn Kiên bỗng xôn xao kỳ lạ Chả lẽ anh... để ý cô bé đó à?

Chắc không có chuyện vô lý ấy đâu. Làm sao Kiên lại thích cháu ruột của bà Thư cho được, dù dạo này Lam chính là nguyên nhân khiến anh thích về nhà hơn trước.

Kiên rít một hơi thuốc thật dài rồi cố tìm những lý lẽ khác để biện hộ cho lý do thường xuyên về nhà của mình, nhưng anh tìm mãi vẫn chả ra. Chả lẽ một con bé tỉnh lẻ quê mùa lại làm tim anh rung động? Thật ra Lam đâu có gì đặc sắc. Nếu đem so con bé với những cô gái Kiên từng quen thì Lam khó bằng họ về mọi mặt. Nhưng tại sao anh lại nghĩ tới cô bé ấy cơ chứ? Chả lẽ vì anh muốn đổi “gu” vì các cô gái đẹp anh từng thân mật đã trở nên quá nhàm chán nên muốn có

trò tiêu khiển mới hơn? Nhìn những bông cúc vàng hồn nhiên bò lan ra đất, Kiên chột xấu hổ với những gì vừa nghĩ. Anh điên rồi chắc, nên mới tưởng tới những chuyện lệch lạc đó.

Ném điều thuốc hút dở vào góc sân, Kiên chống tay đứng dậy. Đúng là trận nhậu hôm qua vẫn còn làm anh choáng.

Chuông điện thoại reo làm Kiên rầu rĩ khi nghĩ tới giọng nheo nhéo của Bích Lan, chắc là cô nàng thôi. Anh uể oải bước vào và thấy Lam đang nghe.

Cô đưa máy cho anh:

- Bỏ chú gọi đấy!

Kiên cầm lấy máy rồi cố tình nắm luôn tay Lam. Cô bé vội vàng giật mạnh tay lại và đi một mạch ra sân. Bất giác Kiên cười thầm. Đùa một chút cũng vui đấy chứ! Nhưng sao tim anh lại nhói một nhịp thế này?

Cầm máy lên, anh cao giọng:

- Kiên đây!

Ngoài sân Lam vẫn ngồi trên lan can, cố dỏng tai lên nghe:

- Anh nhức đầu lắm chừng à! Anh không tới được đâu. Chậc! Lâu lâu mới nhậu một lần đừng nhần nữa, tội nghiệp anh mà chừng yêu dẫu. Lam cắn môi... Đúng là những lời vừa ngọt tình tứ. Cô ta chắc đẹp lắm nên chú Kiên mới yêu và luôn hối hả chạy vội tới mỗi lần nhận được điện. Lẽ nào hôm nay chú lại ở nhà chỉ vì nhức đầu?

Nhảy thốc xuống đất, Lam đi vòng quanh các bồn hoa, nhưng tâm trí không gởi vào những nụ tường vi, những chùm đồng thảo. Cô muốn nghe, muốn biết chú Kiên nói gì với người yêu, và cô cũng sợ phải nghe phải biết những lời âu yếm yêu thương không dành cho mình. Kiên rất mồm mép, mẹ thường dặn: là con gái, phải dè chừng những gã ba hoa, xạo sự. Mồm mép và ba hoa, xạo sự có giống nhau không?

Lam nghiêng rằng bút những lá mai chiếu thủy tung lên trời cho chúng rơi lả tả như mưa. Cô không muốn nhớ, nhưng thái độ ân cần lịch sự của Kiên khi mời cô vào coi đá banh vẫn lớn vồn trong đầu. Lúc ấy Lam có cảm giác mình là nhất, chớ đâu có cô đơn, lạc lõng như lúc này. Cô còn nhớ căn phòng hai người thoảng mùi dạ lý hương từ cửa sổ đưa vào. Mưa tí tách, thì thảo ngoài vườn. Lam ẩm cứng trong chiếc ghế bành êm ái đối diện với Kiên. Còn anh thì tay cầm ly cà phê đen, miệng phì phà thuốc, mắt không ngừng nhìn lên màn hình. Lam thấy hạnh phúc vì có người đồng cảm, đồng sở thích. Lúc đó, cô cảm giác chú Kiên hết sức gần gũi, thân thiết với mình. Còn bây giờ... chú ấy thật xa lạ, khó hiểu. Sao Lam ghét chú Kiên dữ vậy

kìa? Nói chuyện với bồ mà còn ráng nắm tay người ta. Sao chú ấy giống ác thế chứ!

Mắt Lam cay cay. Nên trách mình chứ đừng trách ai. Chú Kiên vốn thích đùa. Đã có khi nào chú ấy thành thật với mình đâu. Tốt nhất nên tránh chú ấy ra, nếu không muốn làm kẻ thứ ba tội nghiệp lần đáng ghét. Tấm gương ảm đạm của chị Trâm Anh vẫn còn mới toanh, Lam không lo tránh mà còn định lao vào sao? Đàn ông trong gia đình này từ ông Trường đến được Lộc và cả chú Kiên. Ai cũng sợ chứ!

Lam ủ rũ với những điều đang nghĩ. Cô muốn rong rong ngoài phố cho khuây khỏa, chứ cứ hết giờ học về là giam mình trong căn phòng tăm tối, chật hẹp mãi, Lam ngán lắm rồi. Có lẽ cô nên làm một cuộc đột phá, mặc kệ dì Thư rầy và để thoải mái đôi chút mới được.

Nói là làm, Lam chỗ đầu vào cửa bếp nói với Mai:

- Em tới nhà bạn mượn vở nghe chị Mai.
- Chừng nào em về?
- Khoảng nửa tiếng nữa.
- Nhớ về đúng giờ, không thôi cô Thư la đó.

Lam cong môi:

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi...

Dắt xe ra khỏi cổng, Lam hăm hở đạp đi. Nhất định chiều nay cô phải... xả hơi tới tối cho... bố tức. Nhưng ai là người cô tức đến mức đạp xe rong rong ngoài đường thế này?

Những vòng đạp dần dần trở nên nặng nề. Một mình trên phố có khác gì một mình ở nhà. Sợ còn buồn hơn là khắc Lam chả biết đi đâu ngoài tới thăm nhỏ Hương, dầu hồi sáng này hai đứa vừa gặp nhau trong lớp.

Tần ngần ngoài cổng vài giây, Lam bấm chuông. Lam thường tới đây vào những buổi chiều nghỉ học, nhưng tới vào giờ này thì đây là lần đầu. Chắc thế nào Hương cũng ngạc nhiên, không biết chuyện gì đã xảy ra với Lam.

Cô đoán quả là không làm. Vừa thấy Lam, Hương đã tròn mắt:

- Chuyện gì vậy?
- Không! Ở nhà chán quá. Tao rong rong chơi cho đỡ buồn mà!
- Tới đây cũng chẳng khá hơn đâu. Ê! Mình đi ăn đi. Ăn hàng là hấp dẫn nhất đó!

Lam ngần ngừ:

- Ăn cái gì? Ăn ở đâu?

Hương hồ hởi:

- Gần đây thôi! Đủ thứ món, từ gói đu đủ, bột chiên tới cháo lòng, hủ

tiểu, chè... Tao dám cá mày chưa nếm qua món bột chiên độc chiêu của dân Sài Gòn.

- Nhưng mà...

- Chả nhưng nhị gì hết. Tao đang muốn ăn, mày tới thật đúng lúc. Cất xe vào đây và chờ tao một chút.

Rồi không cần biết cô đồng ý hay không, Hương chạy vội vào nhà hơn 5 phút sau mới trở ra giọng hớn hở:

- Mình đi ăn cho đã, hơi đâu mà rầu rĩ.

Lam đành nghe lời Hương. Đi bên cạnh cô, con bé không ngừng chót chét:

- Mày buồn... cái lão chú Kiên phải không?

Mặt đỏ lên, Lam chối:

- Mặc mớ gì tao lại buồn ổng? Mày chỉ giỏi đoán bậy.

Hương tủm tỉm cười:

- Có cần phản ứng mạnh dữ vậy không? Từ cái dạo hai chú cháu bây mem bị trời đánh tới nay, tao thấy mày thay đổi một trăm tám luôn.

Lam cầu nhàu:

- Tao chả thay đổi gì hết.

- Vậy chịu làm chị tao đi. Ông Long hỏi rón hỏi ren về mày hoài.

- Xì! Sao gặp tao, ổng im ru vậy!

Hương ra vẻ tài khôn:

- ổng có tình ý dĩ nhiên phải khờp, làm sao dám mở miệng được.

Lam bấu môi:

- Tao chỉ thích đàn ông mạnh mẽ, có cá tính.

Hương lên giọng:

- Nếu vậy mày còn đề phòng vì những thằng đều luôn có cá tính mạnh mẽ. Nhờ vậy mới mê hoặc được đàn bà con gái.

- Điều đó chưa chắc đúng.

Hương tinh quái:

- Tao biết, mày từng khen ông chú Kiên có cá tính mạnh mẽ kia mà!

Lam giận dỗi:

- Mày còn lôi ông Kiên vào đây, tao về à!

- Tới nơi rồi, về uống lăm.

Hương vừa nói vừa kéo lam vào một con hẻm rộng lố nhố hàng quán, đông đúc khách.

Ấn Lam ngồi xuống cái ghế con kê quanh cái bàn gỗ thấp, Hương thì thào:

- Chỗ này bán được lắm. Tuy trong hẻm nhưng toàn dân xịn tới ăn không thôi.

Đảo mắt một vòng, Lam thấy toàn xe Dream, rồi Citi dựng san sát nhau. Khách toàn trai trẻ ăn mặc thật mode. Họ ăn uống thật tự nhiên thoải mái.

Hương nói:

- Đa số là sinh viên học sinh. Lần đầu anh Long dắt tới đây, tao đã khoái cái không khí này rồi. Nhìn quanh toàn là dân mình, vui lắm!

Lam mĩa mai:

- Lão cận ấy coi đạo mạo thế kia mà cũng ăn hàng ngoài phố nữa à?

- Chớ sao! Anh Long nói ai chưa ăn uống đầu đường xó chợ, chưa phải là sinh viên. Bởi vậy anh em tao tới đây... chấp thoải mái. Phải bữa nay có ông thì hay biết mấy.

Nhìn Hương đưa tay làm hiệu với người bán, Lam buồn cười. Con bé chắc là khách quen, nên nhìn theo tay nó, bà chủ xe bột chiên gặt đầu lia lịa.

Giờ này ngoài phố nhộn nhịp vui thế này. Vậy mà bao lâu nay Lam cứ rúc trong góc phòng như người đi tu. Càng nghĩ, cô càng ảm ức tủi cho phận mình.

Giọng Hương thân mật vang lên:

- Nói thật đi nhỏ. Sao tự nhiên mày đến nhà tao vào giờ này?

- Tao đã bảo tại ở nhà chán quá.

- Đó chỉ là cái cớ, chớ không phải là nguyên nhân. Bà dì mày khó thấy mồ, cái cớ ấy không đủ mạnh để mày dám lang thang khi sắp tới giờ cơm rồi đâu. Nè! Phải mày buồn ông chú cùng họ Hồng Bàng không? Mày yêu ông à!

Lam ấp úng:

- Tầm bậy! Chú Kiên có bồ rồi. Chú ấy đâu hề nghĩ gì tới tao.

Hương vênh váo:

- Mới có bồ thì ăn thua gì! Nếu mày cao tay ần, chú ấy có vợ cũng chưa sao. Đời này ly dị dễ ợt.

Lam nhăn mặt:

- Mày nói gì khó nghe quá vậy?

Hương cười cười:

- Tao chỉ thí dụ thôi mà. Nếu không thể với chú ấy được thì với anh Long nha?

- Mày ba trợn vừa vừa thôi. Chuyện tình yêu mà làm như trò đùa.

Hương vỗ tay reo lên:

- A, mày tự thú rồi nha! Hay... ha...

Cuống quýt nhìn quanh, Lam gắt:

- Ôi! Mày to mồm quá!

Hạ giọng xuống thật khẽ Hương nói:

- Ông Kiên mạnh mẽ ra sao? Mà phải để tao coi tướng ông mới được.

- Mà đừng nhắc tới chuyện này nữa được không?

Thấy mặt Lam có vẻ hình sự, Hương miễn cưỡng gật đầu:

- Được! Nhưng tao còn ầm ức lắm!

- Đẹp luôn cái mớ ầm ức ấy cho tao nhờ. Đang chán, gặp mày càng bức hơn.

Người phục vụ bưng ra hai đĩa bột chiên nóng hổi. Hương ân cần:

- Ăn thử đi, hy vọng mày sẽ quên bức và quên cả cái nguyên nhân làm mày chán.

Lam buột miệng:

- Ở thành phố này chỉ có mày là hiểu tao nhất.

Hương nhún vai:

- Nhưng tao sắp hết hiểu nổi mày rồi. Cứ giữ mãi những nỗi buồn không thể thổ lộ với ai mày sẽ điên mất.

Lam nhếch môi:

- Nói ra cũng chả ai giúp được tao.

Hương hất hàm:

- Ê, bi quan đâu phải là tính cách của mày.

- Đó là sự thật, chứ không phải tao bi quan.

Dứt lời Lam cầm cúi nhìn đĩa bột chiên thơm phức mùi tương, dấm và ớt, lần đầu ăn món này cô tạm hài lòng với đủ vị chua, cay, ngọt, mặn.

Hương nháy mắt:

- Ngon không?

- Cũng được. Nhưng cay quá!

- Lần sau bảo họ cho ít tương ớt là vừa miệng ngay.

Lam xa xôi:

- Phải chi mọi chuyện trên đời đều đơn giản như việc ăn bột chiên này thì tốt quá.

Hương khịt mũi:

- Chung quy vẫn là chuyện yêu thôi chứ gì? Nếu mày là món vừa miệng hơn, lão chú ấy sẽ bỏ cái món cũ nhàm chán ngay. Tình yêu thời bây giờ phải biết thích nghi.

Lam uể oải lên tiếng:

- Thế nào gọi là thích nghi!

Cho một cục bột chiên vào mồm, Hương chọt hỏi:

- Mày còn nhớ con nhỏ đi với lão xồn xồn trong Coop Mart lần đó không?

Tự nhiên Hương lại nhắc đến chuyện này làm Lam dè dặt. Cô trả lời

nhát gừng:

- Có. Mà sao chứ?

Hương chép miệng:

- Đó là một mẫu người biết thích nghi đấy. Tao vẫn gặp nó với một gã trẻ tuổi đẹp trai trong cái hẻm này. Anh chàng gọi bò bía, gọi bò cho con nhỏ nghe ngọt sốt. Hai đứa trông tình lắm! Thế mới biết khi yêu cũng có hai mặt: một mặt để nuôi bao tử, một mặt để dưỡng trái tim. Hồng chừng con nhỏ mọc túi lão già để nuôi dưỡng kếp trẻ là khác.

Lam liếm môi:

- Nhưng có đúng con nhỏ không?

Hương tự tin:

- Sao lại khkong! Nó đẹp, nhìn một lần là nhớ ngay. Khách ở đây ai cũng khen tụi nó xứng đôi. Nhìn bề ngoài hai người y như các cặp sinh viên đang bồ bịch khác. Chỉ có tao mới hiểu thực chất của họ mà thôi. Bởi vậy trong mắt tao, thời buổi bây giờ không có cái gọi là tình yêu. Tất cả chỉ là trò đùa. Vì vậy nếu muốn, mày nên thử đùa với ông chú ruột dư ấy. Biết đâu cá lại cắn câu.

Lam nhăn nhó:

- Rồi sau đó thì sao? Mày đừng nên xúi bậy mà mang tội.

Hương ra dấu gọi nước, con bé xuýt xoa vì cay, rồi lơ lửng nói:

- Vẫn biết là ớt cay nhưng sao người ta vẫn thích ăn cho khổ thân.

Lam thần nhiên:

- Tao không dại dột như mày đâu.

Hương gật gù:

- Tao cũng hy vọng thế, vì mày là đứa không thích món cay.

Lam lắc đầu cười. Cô thấy lòng bớt nặng nề vì những lời như đùa như thật của Hương. Con bé lúc nào cũng lách chách, độc mồm nhưng thật ra rất nhát. Cô nàng chưa có mảnh tình vắt vai, nhưng khi nói về yêu đương thì luôn tỏ ra vẻ đầy kinh nghiệm. Thời còn học trung học, Hương từng làm quân sư quạt mo cho khối đứa mơ mộng và chúng nó cũng răm rắp nghe lời Hương. Chẳng hiểu những mối tình ấy rồi sẽ đi tới đâu. Nhưng mỗi lần nhớ tới cái trò cặp đôi, ghép tên nhỏ này với tên gã nọ, Lam vẫn thấy tức cười. Cái thưở hồn nhiên vụng dại ấy mới đây thôi, sao cô thấy như ở hồi nào xa lắc.

Giọng Hương thì trầm:

- Hề! Nhìn kìa.

Lam tò mò nhìn theo ánh mắt của Hương và giật bắn người khi thấy cô gái Lam từng gặp đi với ông Lộc trong Coop Mart.

Hương lại khể khàng nói:

- Gã bồ cũng khá bảnh trai phải không?

Lam cúi đầu nép sát vào người Hương, cô không gạt cũng chả ừ hử gì nổi khi đã nhận ra gã bồ của cô ta là ai.

Cuộc đời đúng là khéo treu người. Lam mím môi nuốt tiếng rủa bất bình vào lòng rồi nhìn theo hai người. Họ ngồi khuất phía sau xe bán bò viên và hoàn toàn không thấy cô. Thế mà hay! Lam cố gắng bình tâm trở lại bằng cách bưng ly sữa đậu nành lên uống một hơi.

Thái độ... háo uống của cô làm Hương ngạc nhiên, con bé rất nhạy cảm nên hỏi ngay:

- Chuyện gì?

Lam ậm ự:

- Tao khát!

Vừa lúc ấy gã bồ của cô gái chột đứng dậy đi tới xe bột chiên. Lam vội vàng thụp đầu xuống nép vào người Hương lần nữa. Hương ngờ ngàng một chút nhưng vốn thông minh, cô bé ngồi thẳng lên che khuất Lam.

Đợi gã đàn ông ấy trở về bàn của mình, Hương tò mò:

- Mà quen tên này à?

Lam rầu rĩ gạt đầu. Hương tròn mắt:

- Đừng nói với tao đó là chú Kiên nhé!

Lam thở dài:

- Nếu là chú Kiên chắc đỡ khổ hơn. Tao không ngờ anh Phi lại vây vào ả hồ ly này.

Hương kêu lên:

- Anh mà y hả? Không lẽ nào...

Lam lại uống sữa nữa. Cô dẫn cái ly xuống bàn, giọng cau có:

- Sự thật rành rành ra đó, còn chẳng với lẽ gì nữa. Hừm! Lần nào đi với mày cũng đụng con nhỏ đó. Tao sắp gặp xúi quẩy nữa rồi. Không ngờ con ông khờ này lại quen dân chơi. Tao gánh hồng nổi chuyện kinh dị này đâu.

Hương thần nhiên:

- Cứ xem như không thấy không nghe không biết gì ráo. Có sao đâu?

Lam nhấp nhồm trên ghế:

- Không được! Trời ơi! Gia đình dì Thư sắp nổ tung vì con nhỏ này rồi! Tao phải làm sao đây?

Hương bật cười:

- Mày khéo quan trọng hóa vấn đề.

Lam lắc đầu:

- Tao sợ không đơn giản như vậy. Mày đã nói họ là một cặp xứng

đôi, ai cũng khen kia mà! Nhưng tại sao anh Phi lại quen cô ta nhỉ.

Bộ trên đời này hết con gái rồi à?

Hương làm thinh. một lát sau con bé bắt đầu đoán già, đoán non.

- Cũng có thể con nhỏ là dân đảng hoàng. Lão trong siêu thị là anh, dẫn em gái đi sắm sửa thì sao?

Lam chặc lưỡi:

- Giả thuyết của mày trật lất.

- Sao mày biết trật? Hay là mày quen cả lão đó?

Lam khổ sở:

- Ông ta là dựng tao, là ba của anh Phi đó.

Mặt Hương ngớ ra mắt mấy giây. Con bé kêu lên:

- Vậy là to chuyện thật rồi. Mày gánh không nổi đâu. Phải nói với người lớn thôi. Nhưng đã có ai biết dựng mày... chưa?

Khuấy khuấy cái muỗng trong ly, Lam nói:

- Tao có kể với chú Kiên. Chú ấy bảo phải giấu, vì dì Thư bị đau tim.

Chặc! Đúng là loạn tới. Tao phải về, không thì phiền phức lắm.

Hương nhún vai đứng dậy trước. Con bé tính tiền rồi khoác vai Lam đi trở ngược ra đường lớn.

Lam thở than:

- Tao sợ về ngôi nhà ấy quá.

Hương cười cười:

- Dù sao trong đó cũng là chú Kiên mà!

- Còn chú ấy thì sao? Tao bỗng thấy lời mẹ dặn phải tránh xa chú Kiên là đúng. Đàn ông dễ sợ lắm!

- Mốc xì! Nếu họ dễ sợ thì hai cha con ông dựng mày đâu rơi vào lưới của con yêu tinh đó. Tại si tình nên mày mới đặt đối tượng vào một vòng ảo tưởng rằng... chàng rất dễ sợ, rằng... chàng rất đa tình, coi đàn bà như trò đùa. Chớ thật ra chàng cũng tầm thường như mọi gã khác.

Lam lầu bầu:

- Nói như mày thì cuộc đời chả có gì đáng mơ mộng hết.

- Mơ mộng nhiều thì chết sớm con ạ! Nên thực tế đối mặt với những chuyện lộn xộn sẽ tới trong tương lai. Đi đêm có ngày gặp ma. Mày thử nghĩ nếu dựng mày và anh Phi đụng nhau cái rầm tại nhà con bồ hồ li đó, thì sao nào?

Lam rùn vai:

- Họ làm họ chịu, chả ảnh hưởng tới tao.

Hương lách chách:

- Thế còn dì Thư?

Lam gắt:

- Mày đừng hỏi dồn tao vào thế bí nữa. Nếu như lần đói tao không đi siêu thị, lần này không đi ăn hàng thì tao đâu khổ như vậy.

Hương cười hìhì:

- Xem ra mày vẫn còn lương tâm. Tối nay về suy nghĩ cách giải quyết đi. Nếu không xong, tao sẽ nghĩ phụ cho.

Tới nhà, Lam dắt xe đạp ra và phát hiện bánh xe xẹp lép. Cô giậm chân than xui trước sự hí hửng của Hương.

Con bé xoa tay vào nhau:

- Họa vô đơn chí, nhưng phước bất trùng lai. Cứ để xe ở đây, anh Long sẽ chở mày về.

Lam lắc đầu rối rít:

- Thôi, thôi. Tao đang muốn được yên thân đây.

Khoanh tay đầy khiêu khích, Hương nói:

- Lòng mày trong sáng như sao Khuê, sao lại sợ anh tao nhi?

- Tao đâu có sợ anh mày.

- Vậy thì sợ dì Thư. Nè! Đây là cơ hội cho mày làm một cuộc cách mạng tự giải phóng mình. Cứ để anh Long đưa mày về xem phản ứng ở nhà thế nào. Sau đó từ từ mình xông lên.

Thấy Lam ngần ngừ, Hương đế thêm:

- Học đại học, chả lẽ không được có bạn là con trai?

Lam bị thuyết phục bởi lý lẽ của Hương. Dẫu biết còn nhiều điểm chưa ổn, nhưng sao không “thử một lần rồi xem”?

Cô quanh co:

- Chỉ sợ phiền anh Long, để tao dắt xe đi vá rồi đạp xe về cho xong.

- Chỗ vá xe cách đây cả cây số, mày dắt ra tới đó còn phải chờ đợi.

Chà! Coi bộ chăm dũ.

Lam thở dài:

- Thôi thì tùy ý mày, tao oải lắm rồi.

Hương cười, con bé chạy nhanh vào nhà. Chưa đầy một phút đã nắm tay kéo Long ra.

Giọng Hương hí hửng:

- Giao Lam cho anh, phải đi đến nơi về đến chốn nhanh nhanh nha.

Long đẩy chiếc Citi ra:

- Em nói nhiều quá Hương ạ!

Lam dè dặt ngồi cách Long một khoảng. Hương lại lách chách cái mồm:

- Xời ơi! Ngồi như vậy thế nào cũng té, xích vào một chút cho an toàn và thân thiện coi nào.

Lam trợn mắt nhìn Hương, ngày mai con nhỏ sẽ biết tay cô. Còn bây giờ thì lo ngồi thế nào thật an toàn mà không văng ra khi xe chạy

nhANH.

Nhưng Long không cho xe chạy nhanh. Anh chàng cứ tà tà như đang chở bồ đi hóng gió nhưng chẳng nói lời nào làm Lam thấy ngại. Đi hơn nửa đường về, cô mới khó khăn lên tiếng trước:

- Chắc lúc nãy anh Long đang đọc sách?

- Ờ...

- Xin lỗi đã làm phiền anh.

- Làm gì có! Sách lúc nào đọc chẳng được. Nhưng đưa Lam về thì phải gặp cơ hội đấy.

Lam cười thầm. Hừ! Anh chàng cũng mồm mép lắm!

Long hơi nghiêng đầu ra sau:

- Dường như Lam ít đi chơi?

- Vâng! Em vào đây để học mà.

- Học không chơi giết mòn tuổi trẻ đấy. Anh nghe Hương nói dì em rất khó, ngoài việc đến trường ra không cho em đi đâu hết, đúng chứ?

Lam ngập ngừng:

- Với em thành phố này còn xa lạ lắm. Dì Thư không cho em đi lung tung cũng có lý do.

Long cười khế:

- Anh chở em về nhà có bị rầy không đây?

Lam cắn môi:

- Em chả biết nữa, tốt nhất anh cho em xuống ở đầu đường.

- Ai lại thế! Anh phải đưa em vào tận nhà, gặp cả dì em nghe dì em rầy mới về.

Lam giãy nẩy:

- Không được đâu.

Long thần nhiên:

- Sao lại không? Đã có gan làm một cuộc đột phá thì phải làm tới nơi tới chốn. Bỏ giữa chừng không đủ can đảm lập lại lần thứ hai đâu.

Lam hoang mang vì những lời của Long. Anh em nhỏ Hương sao có ý giống nhau thế. Họ chỉ xúi người ta nổi loạn. Nghĩ tới bộ mặt hầm hầm của dì Thư, bộ tịch nghiêm nghị đầy giả dối của dượng Lộc cô bỗng thấy lo.

Cô biết nếu để Long đưa cô về tận nhà là mạo hiểm, là đùa với lửa.

Lẽ ra không nên bốc vì một lời khiêu khích của nhỏ Hương. Bây giờ lờ lên lưng cọp rồi, leo xuống không dễ đâu.

Lam nói:

- Gần tới nhà rồi, anh cho em xuống đi.

Long tự tin khoe:

- Từ hồi học phổ thông tới giờ, tụi bạn vẫn thường nhờ anh tới nhà xin cho tụi nó đi chơi, hoặc xin cho nó về trễ mà không bị rầy. Anh chưa lần nào thất bại, anh hy vọng lần này cũng thế. Tin anh đi, rồi sẽ ổn cả thôi.

Lam kêu lên khi thấy Long đã chạy qua khỏi nhà. Cô nhảy xuống khi anh dừng xe lại. Vừa bấm một hồi chuông cô đã nghe mở cửa y như có người chờ sẵn bên trong.

Mai thò đầu ra, mắt tròn tròn khi thấy Long, cô ta thì thào vào tai Lam:

- Trong nhà đang có chiến tranh lạnh. Em định bổ sung lực lượng à.

Lam lo lắng:

- Dì Thư đâu?

- Đang đợi em ở phòng khách đấy!

- Sao dì biết em về mà đợi?

Mai liếc vội Long rồi nói nhỏ:

- Vừa rồi bạn em có điện cho biết anh nó đang chờ em về. Thôi vào đi.

Long điềm đạm bước theo sau Lam. Cô nghe giọng mình lạ hoắc:

- Thừa dì, con mới về.

Ừ một tiếng lạnh tanh, bà Thư nhìn kỹ Long rồi cộc lốc hỏi:

- Ai vậy?

Lam lí nhí:

- Dạ! Anh Long của Ngọc Hương.

- Con nhỏ có tới đây một vài lần đấy phải không?

- Dạ phải.

Sửa lại gọng kính, Long hơi mỉm cười khi gật đầu chào bà Thư. Anh chàng nói một hơi:

- Xe của Lam bị hư, sợ sửa xong thì trời sẽ quá tối về nhà không tiện. Nên ông ngoại bảo cháu đưa Lam về tới tận nhà và thưa rõ với dì, mong dì không rầy cô bé.

Bà Thư có vẻ hài lòng vì thái độ nhã nhặn giọng nói ngọt ngào, nhỏ nhẹ của Long. Hơi nhếch môi một chút bà bảo Long:

- Dì phải rầy nó chứ. Đi mượn vở mà phiền cháu phải đưa về, sao không đi xích lô cho tiện.

Long nói như thật:

- Lam cũng định thế, nhưng đường xá không rành, em cháu sợ Lam bị chở đi bán nên... nên...

Bà Thư chép miệng:

- Từng tuổi này mà còn khờ ơ là khờ. Đi học về là rúc vào phòng nên có biết đường biết lối gì đâu. Thật mất công cháu quá.

Nhìn Long một lần nữa như để đánh giá, bà Thư ra lệnh:

- Cháu ngồi xuống đi! À! Cháu sống với ông bà ngoại à?

Long tự nhiên ngồi đối diện với bà Thư. Anh chàng lễ phép thưa:

- Dạ cháu sống với ba mẹ nhưng hầu như ngày nào cũng về thăm ngoại, nếu không ông bà không vui.

Bà Thư gật đầu:

- Con trai mà thích gần gũi ông bà đúng là ít thấy. Thế ba má cháu làm việc ở đâu?

Long cười với Lam trước khi trả lời:

- Mẹ cháu làm trong ngân hàng Nam Á, ba cháu làm ở công ty Thiên Hà.

Bà Thư nhíu mày:

- Công ty Thiên Hà hả? Ai vậy kia?

Long nói:

- Dạ ba cháu tên Thuận

- A! Ông phó giám đốc. Thì ra cũng là người quen.

- Dì biết ba cháu à?

Bà Thư vui hẳn lên:

- Dì có biết, nhưng quen thân thì phải kể tới dự định Lộc của con bé Lam. Hai người có nhiều hợp đồng mua bán chung lắm đó! Thế mẹ cháu làm ở bộ phận nào trong ngân hàng.

Lam mệt mỏi nghe Long trả lời và nghe bà Thư hỏi hàng lô hàng lóc những câu hỏi khác. Cô không ngờ anh chàng cận cận khó nói chuyện đến thế. Anh ta dẫn dì Thư từ ngân hàng này tới công ty tránh nhiệm hữu hạn nợ bằng những lời hết sức bùi tai, y như anh ta là một chuyên gia kinh tế đang bình luận về thị trường đối nội, đối ngoại đủ thứ.

Cô phải nháy mắt ra dấu đến lần thứ ba, Long mới đan hai tay vào nhau lễ phép đứng dậy xin về kéo ở nhà ba mẹ trông.

Bà Thư phấn khởi nói:

- Thỉnh thoảng cháu tới đây chơi với Lam. Nếu rảnh đưa nó đi đây đi đó giùm dì cho biết. Nhớ đấy.

Mắt Long lấp lánh sau tròng kính:

- Dạ, cháu nhớ ạ!

Lam đưa Long ra cổng. Anh ngập ngừng khổ sở:

- Lúc này anh đành, mượn lệnh ông ngoại để dì Thư không rầy em.

Đừng cho là anh nói láo, tội nghiệp anh lắm.

Lam gượng gạo:

- Em cảm ơn anh thì có. Cũng tại em nên anh mới nói thế.

Long im lặng nhìn Lam rồi trầm giọng:

- Ngủ ngon, anh về nha.

Lam lập lại như máy:

- Vâng! Anh về và ngủ ngon.

Trở vào nhà Lam chuẩn bị tinh thần nghe dì Thư mắng, nhưng thay vì hằm hừ, bà bỗng rất dịu dàng phán:

- Thằng bé dễ thương đấy chứ! Quen với con nhà đảng hoàng, gia đình bề thế như vậy dĩ nhiên không cấm. Nhưng là con gái, phải biết làm cao và phải biết để lý trí làm chủ trái tim. Dù có thích cách mấy cũng luôn tỏ vẻ hồ hững con trai mới chết mê, chết mệt.

Khi Lam còn ngơ ngác vì những lời dạy bảo bất ngờ này, bà Thư lại nói tiếp:

- Như chị Trâm Anh đấy, dĩ huấn luyện mãi rồi cũng được. Nó biết kiềm chế tình cảm để chọn một người chồng xứng đáng. Con thấy đó Trâm Anh đã quên thằng Thắng và đang quên Sơn giám đốc công ty Kim Hải, chỗ làm ăn với dì dưỡng. Thời gian qua Trâm Anh có buồn, có quậy đôi chút, nhưng đâu cũng vào đó, sau này nó sẽ không khổ vì nghèo, đời bây giờ có tiền là có tất cả con ạ!

Chớp mắt mấy cái bà Thư hạ giọng:

- Dĩ dĩ bàn với mẹ mày rồi. Học hành là một chuyện, nhưng kiếm được tám chồng giàu có, địa vị vẫn hơn mười cái bằng đại học. Dĩ sẽ lo tương lai cho con, ở thành phố này dĩ dưỡng quen biết nhiều sợ gì kiếm không ra người đúng tiêu chuẩn. Long là một ứng cử viên sáng giá, dĩ cho phép nó lui tới nhà mình và trò chuyện ở đây với cả dĩ dưỡng nữa!

Lam chán chường đĩnh chính:

- Nhưng con và Long đâu có gì.

Bà Thư ngắt lời:

- Rồi sẽ có, nó để ý nên mới chở con về đó ngốc ạ! Thôi vào ăn cơm đi.

Vươn vai đứng dậy, bà nhìn đồng hồ trên tường rồi hậm hực:

- Thằng Phi đâu vậy kìa, dạo này nó lộng hành quá, dĩ phải siết nó lại mới được.

Lam lặng lẽ rút về phòng. Đĩa bột chiên và ly sữa đậu nành vẫn làm cô no ngang, còn những lời bà Thư thì lại khiến cô khó thở.

Từ trước đến giờ, có khi nào dĩ thả lỏng anh Phi đâu, nhưng siết chặt con cái kiêu của dĩ Thư quả không đúng cách. Anh Phi đã đột phá, đúng như từ của Long dùng và dĩ dưỡng Thư sẽ không siết anh lại được như đang nghĩ. Trái lại hai người phải đương đầu với một sự thật khủng khiếp. Dưỡng Lộc và anh Phi sẽ ra sao khi là tình địch của nhau nhỉ?

Lăn một vòng trên giường, Lam cố nhắm mắt không nhớ tới những điều đáng sợ trên bằng cách nghĩ đến Long.

Dì Thư có cảm tình với anh chàng cũng phải. Thường người ta dễ xiêu lòng trước một gương mặt sáng sủa đeo kính trắng cùng những lời lẽ phép ngọt ngào. Long hội đủ cả hai điều kiện để người khác tin mình. Anh đã cứu nguy, đã mở hộ cô một cánh cửa để có thể nhìn ra ngoài, nhưng đó chưa phải là tất cả những gì Lam muốn. Cô không thích bị đặt để, song vừa rồi cả Long lẫn dì Thư đều cố tình đưa cô vào thế bị động.

Với dì Thư thì có mục đích cụ thể. Còn với Long anh chàng muốn gì? Chẳng lẽ anh Long thích cô thật.

Tim Lam bỗng đập mạnh. Nhìn bên ngoài, Long là một anh chàng bô trai, có dáng vẻ công tử lịch sự, sang trọng. Nếu so sánh Long và chú Kiên thì hai người khác nhau một trời một vực, dù chú ấy cũng đẹp không kém. Nhưng sao lại lôi chú Kiên vào đây chứ. Mình đã bảo sẽ không nghĩ tới chú ấy nữa mà! Thế còn chuyện anh Phi, mình phải nói với ai đây ngoài chú ấy.

Bước xuống giường rồi lại rút chân lên Lam co ro ngồi giữa mền gối và thấy sao mình đơn độc lẻ loi quá. Cô không thể yên lặng, không biết không nghe, cũng không giải quyết được chuyện lằng nhằng của dượng Lộc và anh Phi. Nhưng nếu nói với chú Kiên, liệu chú ấy sẽ làm gì hay sẽ đứng khoanh tay nhìn bằng tất cả sự hả hê.

Ồi! Người đời sao khó hiểu quá! Lam ngã lăn ra giường và tự ru mình bằng ánh mắt ám áp, giọng nói trầm trầm của Long. Cô có thể ngủ ngon như lời anh chú không nhỉ?

Lời hát cho anh

Chương 9

Đang lim dim mắt, Lam nghe gõ cửa. Cô bước ra và đụng phải nụ cười quyến rũ của Kiên. Anh thì thầm:

- 12 giờ có đá vòng loại World Cup. Tôi sẽ gọi em nhé?

Lam ngần ngừ và gật đầu. Cô phải nói với Kiên chuyện của mình chứng kiến hồi chiều rồi sau này sẽ không sang phòng chú ấy nữa. Còn bây giờ có lẽ nên ngủ ngon, và tránh mọi suy nghĩ là tốt nhất. Kiên im lặng rút thuốc trước ánh mắt chờ đợi của Lam. Thấy anh không nói lời nào, cô vồn vã giục:

- Chú nói đi, mình sẽ làm gì đây để anh Phi và dưỡng Lộc không phải ngờ ngàng, đau khổ?

Mắt dán lên màn hình, Kiên có vẻ khó chịu:

- Tôi mời em sang để xem đánh banh chứ đâu phải để nghe rồi giải quyết chuyện tình cảm của người khác.

Thái độ của anh làm Lam hụt hẫng, cô giận dỗi giậm chân:

- Nhưng họ là người thân của chú mà.

Kiên làm lì:

- Thân cỡ nào tôi cũng không giải quyết được việc này. Họ phải lãnh hậu quả của chính mình thôi!

Lam nhăn mặt:

- Sao chú có thể dửng dưng như vậy chứ? Chú không tội nghiệp anh Phi à?

Kiên quay sang nhìn Lam, môi anh nhếch lên đầy mỉa mai:

- Đàn ông khác phụ nữ ở điểm không xen vào chuyện của người khác, nhất là chuyện tình cảm. Trước đây tôi đã sai lầm một lần, với tôi không có lần thứ hai đâu. Em còn quá bé để hiểu đời. Thử nghĩ đi, Phi và anh Lộc sẽ đối xử với em thế nào khi em nói với họ rằng: “Hai cha con dưỡng đều yêu một người” em phải hình dung sự việc đã ở mức độ đó để thấy vấn đề không đơn giản. Vì thể diện họ sẵn sàng chối phăng, và người lãnh hậu quả sẽ là em.

Lam bẻ những ngón tay, giọng ray rứt:

- Chẳng lẽ vì vậy mà chúng ta cứ để mặc cha con anh Phi?

Kiên ậm ừ:

- Dĩ nhiên là có cách, nhưng bây giờ không phải lúc để bàn. Xem đi!

Lam lắc đầu đứng dậy:

- Thôi để cháu về.

- Lại giận tôi à!

- Đâu có.

- Vậy thì ngồi xuống đây.

Vừa nói Kiên vừa nắm tay Lam kéo lại khi cô bước ngang cái ghế bật anh đang ngồi. Vì bất ngờ nên Lam chúi nhủi trước sức kéo mạnh của Kiên, cô té vào anh. Cả hai ngã dài ra cái ghế bật, Lam bủn rủn tay chân trước sự va chạm này. Cô nhắm mắt lại khi thấy mặt mình úp vào lòng ngực rộng của Kiên. Lam vùng ra nhưng không được vì tay Kiên ôm vòng ngang eo cô và cứ giữ như thế thật chặt.

Khi cô còn đang tìm cách ngồi dậy thì cửa phòng vụt mở, giọng bà Thư the thé vang lên:

- Chúng mày làm trò đồn mạt gì thế?

Lam ớn lạnh cả xương sống, có lẽ Kiên cũng cùng cảm giác như cô.

Anh đỡ Lam ngồi dậy rồi bối rối nạt át lại:

- Sao chị vào phòng tôi mà không gõ cửa?

Bà Thư sấn sả bước tới:

- Hừm! Gõ cửa thì làm sao thấy cảnh vừa rồi. Đúng là khốn nạn.

Kéo Lam ra, bà tát cô một bạt tai rồi nghiêng răng mắng:

- Tao không ngờ mới ngần ấy tuổi mà mày đã biết mò sang phòng đàn ông. Thật là nhục nhã cho tao và xấu hổ cho cha mẹ mày. Ngày mai mày về Nha Trang ngay, tao không chứa thứ như vậy trong nhà nữa.

Lam ôm mặt khóc òa:

- Cháu không có.

Kiên vội vã nói:

- Chúng tôi không đồn mặt như chị tưởng đâu. Lam sang đây để xem đá banh.

Bà Thư cay cú ngắt lời anh:

- Xem đá banh à? Chúng bay tưởng tao là trẻ con chắc.

Vừa lúc đó ông Trường, ông Lộc, Trâm Anh, và Phi ngơ ngác chạy tới.

Ông Trường gắt:

- Chuyện gì mà ồn ào dữ vậy?

Bà Thư lu loa:

- Ba xử giúp con đi, đêm hôm khuya khoắt mà chú Kiên lại dụ dỗ con Lam vào phòng mình coi đá banh. Hừ! Thật ra chú ấy định... định làm bậy nó. Nếu vừa rồi con không nghe Lam kêu để chạy vào đây thì chắc chú ấy đã... đã phá đời con nhỏ rồi.

Kiên giận tái mặt vì những lời vu khống trắng trợn của bà Thư, anh gầm lên:

- Chị nói thế là sỉ nhục tôi lẫn Lam. Chúng tôi hoàn toàn trong sáng.

Ông Lộc chen vào:

- Đêm hôm khuya khoắt trai gái chung phòng mà trong sáng. Mày làm thế này vợ chồng tao không biết ăn nói thế nào với ba mẹ con Lam đây. Đúng là đòi bại!

Nước mắt lưng tròng nhưng Lam cũng phần nộ không kém vì những lời của bà Thư. Cô không hiểu dì ấy cố ý nói thế để làm gì.

Lam rất hiểu Kiên, lúc này anh chỉ đùa thôi dù đùa như thế là quá đáng, nhưng chắc hẳn anh không có ý định xấu như dì Thư gán ghép. Dì Thư muốn mượn cô để hùa hạ nhục chú Kiên sao? Nếu thế khác nào dì cũng làm nhục luôn cả cháu gái của mình.

Dù vì còn choáng váng vì cái tát nẩy lửa Lam vẫn lên tiếng:

- Chú Kiên không có ý xấu đó.

Ông Lộc cười nhạt:

- Vậy chả lẽ cả hai đồng cảm?

Bà Thư hần học:

- Không biết xấu hổ sao mà còn ong óng cái mồm. Tao thật thất vọng về mày, rồi đây tai tiếng tùm lum, ai dám đến với mình nữa.

- Con đã nói không có gì mà. Con và chú Kiên chỉ xem đá banh, ngoài ra...

Bà Thư quát mắt:

- Im ngay! Í là tao tận mắt chứng kiến chúng mày nằm với nhau, mà còn chối bai bãi. Hứ! Từ giờ trở đi tao không thể tin mày được nữa.

Bức bối đứng không yên, Kiên vung tay quát:

- Nếu muốn nhắm vào tôi mà chị lòi Lam vào cuộc thì tôi lắm. Cô bé ngây thơ ấy chả có tội gì để phải nghe những lời bần thiêu của chị như vậy. Anh chị muốn tôi đi khỏi nơi đây thì cứ nói thẳng ra, đâu cần phải làm rùm beng để ảnh hưởng xấu đến Lam.

Bà Thư đỏ mặt tía tai:

- Tôi dạy cháu tôi, không liên quan đến việc đi hay ở của chú. Hứ! Lúc nào mở miệng chú cũng làm như mình chín chắn lắm. Nếu chú thật đàng hoàng thì đâu có chuyện bày hầy này.

Nãy giờ im lặng, ông Trường bỗng lên tiếng:

- Chính con bé Lam cũng thừa nhận chúng nó chỉ coi đá banh, sao mẹ thằng Phi cứ cố buộc chúng vào chuyện trai gái bậy bạ nhỉ?

Nghe thế, bà Thư nháy đồng lên:

- Ba nói thế nghĩa là con vu oan cho thằng Kiên à?

Kéo Lam ra, bà hét to:

- Mày phải thành thật, khi tao bước vào chúng bay đang làm gì?

Mặt Lam đỏ lựng rồi tái mét, chưa bao giờ cô nhục nhẽ như vậy. Nếu im lặng, hoặc chối biến thì được phần mình nhưng dì Thư sẽ mang tiếng với bố chồng, trong khi lỗi này không phải do dì.

Lúc Lam cúi gầm đầu thì Kiên lên tiếng:

- Tất cả là do tôi... tôi...

Kiên chưa biết nói sao để không xúc phạm tới cô, thì Lam ôm mặt tức tưởi:

- Không phải! Tại con không ý tứ, ngồi chung ghế với chú Kiên.

Dứt lời cô cầm đầu chạy ra khỏi phòng. Bà Thư liếc Kiên một cái thật sắc như con dao rồi ra lệnh:

- Trâm Anh vào ngủ với nó.

Rồi bà nhìn ông Trường giọng đặc ý:

- Ba thấy đó! Con đâu có nói láo.

Ông Trường tức tối nạt:

- Hừ! Mày là người lớn nhưng chỉ muốn được phần mình không cần biết em, cháu trần mình chịu nhục sao. Tình cảm là chuyện riêng tư nhưng rất thiêng liêng. Vợ chồng bay cố ý gài thằng Kiên vào để tống nó khỏi đây chứ gì? Hừm! Đây là nhà tao, tụi bay chỉ ở nhờ, mà luôn gây rắc rối, bức bối cho tao. Hừ! Cút khỏi đây hết đi.

Ông Lộc chống nạng nói lớn:

- Ba đừng hòng đuổi con khỏi đây. Ngôi nhà này của ông nội để lại cho con cháu đích tôn, chớ đâu phải cho thứ con ngoài giá thú.

Người phải cút khỏi đây không thể là con được.

Kiên nóng nảy:

- Anh không cần nói nữa. Tôi sẽ rời khỏi đây cho vừa lòng anh.

Bà Thư mát mẻ:

- Đừng nói vậy tội nghiệp anh Lộc. Chú cũng là con của ba mà.

Người phải đi là con Lam kia.

Dứt lời bà Thư te te ra khỏi phòng, ông Lộc dẫn gót theo sau. Kiên ngồi phịch xuống giường đầu óc rối không.

Ông Trường dịu giọng:

- Con thích Lam lắm à?

Bất ngờ vì câu hỏi này, Kiên đáp ứng:

- Đâu có...

- Vậy tại sao nó lại sang phòng con?

- Tụi con xem đá banh thật mà.

Ông Trường nhướn mày:

- Lam còn bé nên không nghĩ sâu xa. Lẽ nào con cũng trẻ người non dạ như nó để xảy ra chuyện chả hay ho gì như vậy?

Kiên nhún vai:

- Tụi con coi chung bao nhiêu trận rồi và chả hề có chút suy nghĩ đen tối nào hết. Hừ! Tất cả là do chị Thư hét lên khi thấy tụi con ngồi chung trên cái ghế bệt Liên Xô này.

- Suy cho cùng con đã tự buộc mình. Mẹ thằng Phi rất chua ngoa. Nó chưa bỏ qua chuyện này đâu.

Kiên bức mình đốt thuốc, ba anh nói đúng. Lẽ ra anh phải ý tứ, giữ gìn tư cách hơn để xóa đi ấn tượng xấu mà vợ chồng ông Lộc vẫn ghim trong lòng lâu nay, thì anh lại dễ dãi đến mức hời hợt, mời Lam vào phòng mình xem đá banh.

Dù đó là sự thật, nhưng khó có ai chịu tin. Nhớ tới thái độ đùa cợt của mình với Lam, Kiên hết sức xấu hổ... Tại sao khi cô bé té vào lòng, anh lại vờ lăn ra ghế bệt, và kéo theo cô rồi ôm chặt cứng không chịu buông chứ? Nếu bà Thư không xuất hiện bất ngờ, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

Kiên đứng dậy đi tới đi lui trong phòng. Anh không thể dối lòng bảo không xúc động khi ôm Lam trong tay, khi mặt cô tựa lên ngực anh, cả tấm thân mềm mại non nớt ngã hẳn lên người anh... Lúc ấy Kiên chỉ muốn cắn đôi môi đang bặm lại vì giận của Lam một cái rồi ra sao thì ra.

Thật tình mà nói Kiên cũng chẳng đành hoàng gì với cái ý muốn cắn, cái hành động vờ ti để ôm. Chỉ tội nghiệp Lam. Ất hẳn cô bé bị một cú sốc mạnh cô bé chưa hoàn hồn vì trò đùa đáng trách của anh, đã bị bà Thư bắt mất mấy phần vía còn lại. Đã vậy còn lãnh một cái tát nhoáng lửa. Tất cả cũng tại Kiên mà ra. Nhưng vừa rồi anh không biết đánh chính thế nào để đừng tổn thương đến Lam.

Kiên đâu thể nói anh đang đùa, cũng không thể bảo anh yêu nên mới làm thế. Trong tình huống đã qua, Kiên không thể hiện được bản lĩnh của một gã đàn ông. Điều này thật nhục nhã khi anh luôn tự cho rằng mình là người từng trải.

Lúc Kiên còn day rút với những việc vừa qua thì ông Trường chợt lên tiếng:

- Lâu nay con muốn làm gì tùy ý ba không hề có ý kiến, nhưng ba thấy đã tới lúc con ngưng những trò chơi của mình lại, để có một sự nghiệp riêng của người đàn ông rồi đấy. Cái tiệm chụp hình bé tẹo con hùn hạp với thiên hạ không phải là sự nghiệp đâu.

Kiên ngạc nhiên:

- Sao ba biết con có tiệm chụp hình?

Ông Trường nhẹ nhàng bảo:

- Nếu không biết, ba đâu phải là ba con nữa. Dù không ngăn con bỏ thú đam mê của mình, nhưng ba rất muốn con về phụ việc cho công ty.

Kiên lạnh lùng:

- Con không muốn đối đầu với anh Lộc từ nhà ra tới nơi làm việc. Ngay chuyện con ở đây anh đã ghét, huống hồ chi vào làm ở công ty.

Ông Tran trầm ngâm:

- Ba chỉ có hai thằng con trai. Thằng Lộc đã có cơ ngơi, nhưng nói thật ba không tin tưởng nó.

Im lặng một chút để suy nghĩ, ông Trường nói tiếp:

- Lộc là một đứa tham lam, ham làm giàu và bất chấp thủ đoạn. Dĩ nhiên làm giàu không phải xấu nhưng như nó thì thái quá. Nó có nhà, nhưng mượn cơ chuyện rùm beng của Trâm Anh để về đây ở, rồi nhà đó cho mượn. Đó là cách ham tiền của kẻ bần tiện, nhỏ nhen.

Vợ chồng nó từ lâu đã muốn nuốt chửng ngôi nhà cũ kỹ này. Bởi vậy

tiền của ba đầy trong ngân hàng nhưng tao nhất định không tu sửa gì hết. Ba không đuổi nó được, cũng không cho nó sống tiện nghi.

Thở dài, ông buồn bã:

- Nói ra con sẽ nghĩ sao ba tính toán với cả con cái, nhưng thằng Lộc đâu có xem ba là cha nó, nhưng lại xem những của cải, tiền bạc địa vị ba làm ra là của mỗi mình nó. Đó có phải ngược đời không?

Kiên làm thinh nghe ông thở than:

- Nó sẽ làm tiêu tan cơ nghiệp mấy chục năm của ba mất.

Anh buột miệng:

- Ba nghĩ thế chứ, theo đánh giá của nhiều người thì anh Lộc là người có năng lực đấy!

Ông Trường tươi ngay nét mặt:

- Thì ra con không thờ ơ như lâu nay ba vẫn tưởng.

Kiên gượng cười:

- Con chỉ tình cờ nghe thôi.

- Tình cờ nghe và nhớ cũng là tốt rồi. Ba đã gần đất xa trời, ba muốn thấy con thành công hơn Lộc.

Kiên nhếch môi:

- Con không có tham vọng hơn anh ấy.

Ông Trường nhấn mạnh:

- Nhưng ba lại có tham vọng đó. Cách đây một tuần ba đã thế chấp ngôi nhà này để có thêm tiền đầu tư vào một công ty du lịch đang cần hùn hạp. Mọi việc đã ổn thỏa. Ba bỏ ra ba phần tư vốn nên đương nhiên là giám đốc. Hừ! Chúc vụ nghe oai đấy, nhưng già rồi chả biết có làm được gì không, hay phá sản vì không ai cố vấn.

Kiên kinh ngạc:

- Ba nói thật đấy chứ?

- Chuyện làm ăn đâu thể đùa được. Hiện giờ ba có trong tay vài cái xe cá mập, vài xe 50 chỗ ngồi đời mới đủ chở khách du lịch đi toàn quốc. Dường như con từng làm hướng dẫn viên du lịch. Nếu rảnh về phụ ba đi vài tours với khách. Chắc việc này con có hứng thú mà! Vừa đi chơi, vừa chụp hình đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Kiên xúc động nhìn ông. Thì ra lâu nay ba vẫn theo dõi từng bước đi của anh. Ông đầu tư vào du lịch vì biết đây là lãnh vực phù hợp với sở thích của anh. Ở lãnh vực này Kiên không đối đầu với ông Lộc, cũng không bị ảnh hưởng bởi ông anh hắc ám lúc nào cũng sẵn sàng dìm em xuống tận đáy sông sâu.

Ba anh quả là phiêu lưu khi có ý giao cho anh công việc lớn anh chưa từng làm bao giờ. Qua cách ông nói thì mọi việc như dễ dàng lắm, nhưng điều hành một công ty và muốn nó phát triển đâu phải

đơn giản.

Kiên xót xa nhìn mái đầu bạc trắng của ông. Ba anh thật sự già rồi, đủ kinh nghiệm cỡ nào, ông cũng khó lòng quản lý tốt một cơ nghiệp mới gầy dựng, nếu không có người thân phụ giúp. Lần này ba đã cố tình trối chân anh với công ty anh Lộc đang làm giám đốc, nhưng nếu Kiên nhận lời với ba, có nghĩa anh đã khiêu chiến với anh trai mình. Sự thật là như vậy, Kiên chỉ có tiền chớ không lùi được nữa.

Anh trả lời theo thói quen rào đón của mình:

- Con sẽ suy nghĩ rồi trả lời ba sau. Nhưng có lẽ con không ở đây nữa. Điều đó tốt cho Lam.

Ông Trường ngắt lời:

- Nhưng lại đúng ý của vợ chồng thằng Lộc. Ba không muốn con đi.

Kiên thở dài chua chát:

- Ở chung nhà nhưng không thương yêu nhau càng tồi tệ hơn.

Ông Trường lắc đầu:

- Không có con, ba thấy trống vắng lắm.

Kiên chớp mắt. Anh quyết định thật nhanh:

- Rồi ba sẽ gặp con hàng ngày ở công ty mà!

Ông Trường xúc động:

- Thật chứ?

- Vâng! Con vốn thích đi đây đó. Làm ở công ty du lịch là đúng gu của lãng tử rồi.

Ông Trường thở ra khoan khoái:

- Tốt! Ba sẽ cho dọn một căn phòng để con vừa ở vừa làm việc.

Kiên nheo nheo mắt:

- Có cần coi ngày rồi mới đi làm không ba?

Ông Trường bật cười:

- Nếu con thích, ba sẽ bày một buổi chiêu đãi nhỏ nhưng thân mật và trân trọng.

Kiên lắc đầu:

- Tất cả đều là phù phiếm không hợp với con đâu. Với lại chúng ta cần phải thỏa thuận một số vấn đề.

Ông Trường nhíu mày:

- Vấn đề gì nữa?

Kiên cao giọng:

- Con làm việc cho ba và lãnh lương tháng.

Ông Trường xua tay:

- Con muốn sao cũng được, miễn có người phụ tá là ba an tâm rồi.

Thôi coi đá banh tiếp đi.

Kiên như sực nhớ ra, anh nhìn lên màn hình vừa lúc trọng tài thổi còi

kết thúc. Trận đá banh này ai thắng ai thua, Kiên không biết. Nhưng nó làm anh xốn xang khi nhớ tới Lam. Đêm nay ắt hẳn cô bé sẽ thút thít khóc và khó ngủ, nhất định sáng sớm mai Kiên sẽ gõ cửa phòng cô và nói lời xin lỗi thật chân tình và nghiêm túc.

Lời hát cho anh

Chương 10

Đang đứng trước cổng trường chờ Hương, Lam bỗng thấy Kiên. Anh băng qua đường và xăm xăm đi như chạy về phía cô. Lam hốt hoảng quay lại nép sát vào sau gốc cây. Sau cái đêm mê xem đá banh đó, cô đã tránh gặp mặt Kiên, dù anh đã gõ cửa phòng cô mấy lần trước khi dời đến chỗ khác.

Tại sao bữa nay Kiên lại xuất hiện ở đây nhỉ. Chú ấy tình cờ đi ngang hay cố ý tìm Lam vậy kìa?

Tim đập thình thịch, Lam kéo sát vành mũ xuống che mặt, nhưng đã muộn, Kiên đã đứng sừng sững trước Lam với cái miệng cười khinh bạc và đôi mắt nâu quẩn rũ rất thân quen.

Anh trầm giọng nhẹ như gió thoảng:

- Khỏe không Lam?

Cô trấn tĩnh lại:

- Cháu vẫn bình thường.

Kiên rành rọt:

- Tôi cần nói chuyện với em. Chúng ta vào quán bên kia nhé?

Lam lắc đầu:

- Không được đâu.

- Sao thế? Em đang chờ bạn à!

Kiên cười cười:

- Anh chàng đẹp trai mắt thủy tinh phải không? Chà! Phiền thật, nếu vậy tôi phải ra oai chú, bắt cóc em một chuyến mới được.

Lam cắn môi lí nhí:

- Chú đừng đùa nữa mà.

Kiên nghiêm giọng:

- Trông tôi giống đang đùa lắm sao?

Lam nhún mạnh:

- Chú là người hư thật khó lường. Cháu không dám nhận xét.

Kiên dịu dàng:

- Em vẫn còn giận tôi à?

Lam hất mặt về phía trước rồi reo lên:

- Bạn cháu đến rồi, cháu về đây!

Vừa nói Lam vừa chạy về phía Hương. Kiên lọt tọt chạy theo. Anh ngọt ngào lên tiếng khi Hương còn tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Chắc cô bé là Hương, bạn thân nhất của nhỏ Lam rồi.

Hương cười cười đoán:

- Còn anh là anh Phi! Đúng không?

Kiên lắc đầu. Hương reo lên:

- Nếu vậy là chú Kiên rồi. Hay thật!

Kiên nheo mắt hơi lại:

- Hay ở điểm nào?

Hương chót chét:

- Ở điểm nhỏ Lam vẫn nhắc chú luôn.

Lam mím môi cầu mạnh Hương một cái làm cô bé ré mồm lên:

- Ái trời ơi! Chú xem đây, nó chần ghê chưa? Chú Kiên đi rước nó à?

Kiên gật đầu, Hương nói tiếp:

- Vậy mà nhỏ Lam nói chú lúc nào cũng bận rộn vì người yêu.

Lam trừng mắt, nhưng Hương vờ không thấy cô hạ giọng:

- Bữa nay người yêu chú đâu rồi?

Kiên chỉ vào ngực:

- Cô ta đang ở trong tim tôi đây nè!

Hương tủm tỉm:

- Chú cất bồ kỹ nhỉ. Thảo nào... Mà thôi, không nói nữa. Chú lo chở Lam về đi lỡ trời đổ mưa, lại mất công trú nữa đây!

Lam dậm chân:

- Tao về với mày hà

Hương thì thầm vào tai Lam:

- Không được. Chú Kiên đi rước, chắc chắn có chuyện gì đó muốn nói với mày. Thử xem chú ấy muốn nói gì... Hay là sợ?

Lam dí dí đầu mũi giày xuống đất. Đúng là cô sợ Kiên. Cô từng... thì sẽ không nghĩ tới anh nữa, vậy mà mới gặp lại đã bồi hồi, rung động. Suốt thời gian qua, Lam buồn biết là bao nhưng cô không thổ lộ được với ai kể cả Hương.

Làm sao cô có thể hé môi về chuyện đêm đó được chứ. Với Lam, nỗi nhục mà dì Thư cố tình bắt cô nhận vẫn ám ảnh hằng đêm. Kiên đi rồi, Lam tưởng mình sẽ được yên, nào ngờ không phải thế. Dì Thư muốn cô trở thành một Trâm Anh thứ hai, nên bảo Lam mời Long tới chơi và bà lại xuất hiện để giám sát đôi trẻ, như bà từng áp dụng với con gái mình. Đó là sự tra tấn khốn khổ nhất mà cô phải chịu một

cách oan uổng vì chú Kiên. Không những Lam sợ, mà còn thù chú ấy nữa. Nhưng khổ sao chưa bao giờ cô nghĩ tới việc trả thù!

Giọng Hương giục giã:

- Sao lại đứng ì ra vậy? Tao về à.

Lam ngập ngừng:

- Đừng nói gì với anh Long hết nha.

- Ừ... mà...

Quay sang cười với Kiên, Hương lễ phép:

- Thưa chú, con về trước ạ

Lam nhìn Hương phóng xe đi rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Chú cần nói gì với cháu thì nhanh lên không thôi về muộn cháu lại bị mắng.

Kiên nói:

- Bữa nay chị Thư và Trâm Anh đang ở Đà Lạt, Lam có thể tự do tuyệt đối mà. Nào mình qua quán bên kia đường cái đã.

Cô im lặng bước theo Kiên. Quán caphe giờ này không đông, hai người ngồi vào cái bàn ở góc quán.

Kiên gọi nước uống rồi rút thuốc ra. Anh không hút mà cứ xoay mãi cái hộp quẹt trong tay. Thái độ lạnh lùng của Lam cho anh biết cô bé vẫn chưa bỏ qua chuyện cũ.

Trầm ngâm một hồi, Kiên mới lên tiếng:

- Tôi biết em vẫn còn rất giận tôi.

Lam mỉm cười:

- Cháu không muốn nhớ tới chuyện đó nữa.

Kiên phân trần:

- Nhưng suốt cả tháng nay tôi vẫn canh cánh bên lòng. Một lời xin lỗi không thể nào là đủ, nhưng từ trái tim mình tôi thật tình muốn được nói với em.

Lam chua ngoa:

- Chú thường đùa như vậy để rồi xin lỗi à?

Kiên ngập ngừng:

- Tôi vốn hay đùa nhưng tối đó tôi không đùa... tôi...

- Nghĩa là chú cố tình đầy ác ý?

Giọng Lam ghen lại, cô nói tiếp:

- Tôi bị dì Thư mắng là đúng, lẽ ra tôi không nên ngốc nghếch tin chú là người tốt mới phải chứ.

Mắt Kiên tối sầm lại. Nếu Lam mắng, chắc anh dễ chịu hơn nghe những lời cô tự trách mình vừa rồi.

Suốt cả tháng nay anh lao vào công việc mới ở trung tâm du lịch của ông Trường. Anh tưởng mình sẽ dễ dàng quên đi buổi tối ấy nhưng

kỳ lạ sao anh cứ bị ám ảnh mãi bởi gương mặt hằn rõ năm ngón tay của Lam, những giọt nước mắt nhoe nhoẹt của cô bé làm mềm nhũn cái tim Kiên. Kiên bắt đầu thấy nhớ, thấy thiếu vắng mỗi khi chiều tới, mỗi khi ngồi ăn cơm một mình. Chưa bao giờ anh khao khát được về nhà như dạo này. Nhưng Kiên biết có trở về cũng không được ngồi bên Lam, nghe cô hồn nhiên nói đủ chuyện trên đời. Càng không đời nào được trốn cả nhà để xem đá banh trong căn phòng chỉ có hai người vào giữa đêm thơm ngát dạ lý hương. Khoảng thời gian đó ngấm ngấm lại đẹp tuyệt. Vậy mà lúc ấy Kiên không biết giữ gìn, trân trọng những phút giây bên Lam. Anh chỉ đơn nhận cái hạnh phúc dễ yêu ấy một cách tự nhiên, vô tình đến mức không phát hiện rằng mình đã siêng về nhà hơn trước kia. Một sợi dây vô hình nào đó đã cột đôi chân hay đi của anh êm đến mức anh không hay không biết. Mãi đến lúc bỏ đi, mọi thói quen yêu thích cũ không còn nữa Kiên mới hốt hoảng nhận ra. Lẽ nào anh đã yêu con bé Lam mà anh không hay? Lẽ nào hành động đêm đó là sự bộc phát bất ngờ của tình yêu nhưng anh không nghĩ tới?

Tất cả suy luận đều vô lý vì đâu phải anh là gã khờ ngọng nghịu trong tình yêu. Nghề chụp hình giúp anh quen nhiều cô gái đẹp. Kiên quen nhiều, nhưng cuối cùng trong tim anh cũng chẳng còn ai. Các cô gái như những cánh bướm lượn lờ rồi bay mất, bay xa. Kiên tự kiêu với danh hiệu lãng tử được bạn bè gán ghép. Đã là lãng tử thì sao lại dừng chân trong vòng tay đàn bà? Vốn là kẻ tự cao, Kiên chối bỏ những xúc động của trái tim. Anh cho rằng mình thương nhớ Lam và ân hận chuyện đã xảy ra đêm đó chứ không vì bất kể lý do nào khác. Cách đây vài hôm anh về thăm nhà vào buổi chiều mà thường Lam nghỉ học nhưng anh thất vọng khi biết cô bé đã đến nhà bạn chơi. Mai còn kể rằng dạo này bà Thư vừa tìm được cho Lam một ý trung nhân. Thỉnh thoảng anh chàng đến bà và Lam vẫn ngồi trò chuyện y như Trâm Anh và Thắng trước đây.

Nghe Mai nói thế Kiên phẫn nộ vô cùng khi nghĩ bà Thư đã dựa vào chuyện đêm hôm đó để ép Lam như đã từng ép Trâm Anh trước đây. Suốt mấy đêm anh không ngủ được, cũng không thể dối lòng mình được. Tưởng tượng Lam phải yêu một người nào đó. Kiên muốn điên lên. Các cảm giác ghen tuông vô cớ này lần đầu anh ném phải. Nó chua cay, đau đớn và khó chịu thế nào ấy. Kiên biết nếu không được gặp Lam, nghe Lam nói anh sẽ không làm việc nổi. Thế là suy đi nghĩ lại, Kiên chọn cách đợi Lam trước cổng trường. Bây giờ cô bé đang ngồi trước mặt, với những lời tự trách làm khổ lòng anh thế này, Kiên phải làm sao đây?

Vốn là người mềm mại lịch lãm, nhưng trước đôi mắt rưng rưng của cô bé đang khuấy đảo tim mình, Kiên bỗng bối rối khủng khiếp. Anh bóp chặt hai tay, giọng chùng xuống.

- Em cứ mắng tôi đi chứ đừng tự trách như vậy.

Lam chua chất:

- Mắng chú cũng chẳng tránh được những gì tôi đang gánh chịu. Tôi có lỗi gì để phải bị dì Thư đối xử như thế? Với dì ấy tôi còn tệ hơn chị Trâm Anh gấp mấy lần. Vì không muốn bị đuổi về Nha Trang, không muốn ba mẹ buồn lòng, tui phải nghe lời dì Thư hết thảy mọi chuyện. Điều đó với tôi còn tệ hơn bị sỉ nhục. Chú hiểu không?

Kiên ray rứt:

- Tôi rất hiểu và luôn dần vật vì điều ấy.

Lam cười buồn:

- Hiểu cũng đâu có đủ. Phải chi đêm đó, chú để tôi về thì hôm nay trong mắt tôi chú vẫn là một điểm tựa, một người lớn đáng tin cậy nhất.

Lam nghe mũi mình cay cay, cô bắt đầu khóc:

- Đã bao nhiêu lần rồi tôi tự hỏi: Tại sao, tại sao chú lại đùa độc ác như thế? Nếu dì Thư không vào, thì tiếp đó sẽ là gì? Tôi chỉ đáng để chú trêu cợt như thế hay sao?

Kiên vội năn nỉ:

- Đừng khóc bé Lam. Anh... anh không chịu nổi nước mắt của em đâu.

Nghe Kiên chuyển tông xưng anh, Lam càng tủi thân hơn khi nhớ tới giọng điệu ngọt ngào của anh khi nói chuyện với bồ qua điện thoại. Với bất kể cô gái nào, chú Kiên cũng êm ái, dịu ngọt, cũng đầy đưa, lơ lửng hết. Lẽ ra Lam phải thấy điều đó từ lâu, thì cô lại bị bề ngoài đầy kiêu ngạo, mạnh mẽ, phong trần của chú mê hoặc. Cô đã bỏ ngoài tai lời dặn dò của mẹ, lời cảnh cáo thường xuyên của dì Thư để lãnh hậu quả nhục nhã ngoài sức tưởng tượng của mình.

Cô thút thít:

- Tôi ghét chú lắm! Chú đừng giả vờ nữa.

Kiên bóp nát điều thuốc trong tay. Anh khổ vì những giọt lệ của Lam, vừa đau vì lời cô nói.

Trong tình cảnh này Kiên không thể lạc quan cho rằng: “Con gái nói ghét là thương”. Lam đã không còn tin anh cô đang khinh bỉ việc Kiên đã làm thì làm sao ghét là thương như anh mong muốn được. Nhưng dù Lam ghét anh cỡ nào, Kiên cũng phải bày tỏ lòng mình cho cô hiểu.

Dịu dàng nhìn sâu vào mắt Lam, Kiên tha thiết:

- Tôi chưa bao giờ giả vờ với em hết.

- Vậy thì chú nói dối.

Giọng Kiên buồn buồn:

- Tôi dối em để làm gì?

Lam bối rối im lặng, Kiên nhỏ nhẹ:

- Tôi không bào chữa gì cho hành động bộc phát của mình đêm đó, nhưng tôi không hề có ý xúc phạm em. Có thể em không tin, nhưng lâu nay tôi luôn quý mến và trân trọng em.

Lam nhếch môi:

- Quý mến, trân trọng một con bé ngốc nghếch à?

Kiên dịu dàng:

- Đúng vậy! Em là cô bé ngốc nghếch đủ sức làm đau tim một gã hoang đường, bướng bỉnh như tôi.

Lam vẽ những đường vòng vo trên bàn, mặt đỏ ửng lên vì những lời êm như thơ của Kiên. hai người bỗng rơi vào im lặng. Lam nghe cả tiếng tích tích từ cái đồng hồ đeo tay của Kiên. Cái đồng hồ ấy từng báo thức bao nhiêu lần để anh sang gọi Lam coi đá banh giữa khuya nhỉ?

Tự nhiên cô buồn quá. Khi giữa hai người bỗng có một khoảng cách kỳ cục. Những lời vừa rồi của Kiên sao giống một lời bày tỏ tình cảm, hơn một lời xin lỗi. Nó làm cô thấy mình xa cách với Kiên hơn. Phải chi đừng có chuyện gì hết, thì bây giờ hai người đâu ngồi im trong bối rối thế này. Nhưng tại sao Kiên lại nói thế với cô nhỉ. Lẽ nào cô đủ sức làm đau tim anh, khi ngày ngày Kiên vẫn cuống cuống chạy đến bên người yêu?

Lam bỗng khó chịu khi nhớ tới lời Kiên nói với Hương lúc nãy. Cô lơ lửng:

- Tim chú đau vì chú cất bỏ ở trống. Sao lại đổ thừa cho người ta nhỉ?

Kiên nheo nheo con mắt đa tình:

- Tôi nói rất rõ chứ đâu đổ thừa ai. Nếu người ta ở ngoài tim tôi, thì làm sao làm đau nó được.

Lam phụng phịu:

- Chú còn lộn xộn nữa thì ngồi lại một mình đi.

Kiên chống tay dưới cằm, miệng cười tủm tỉm. Anh thì thầm:

- Không giận nữa. Mình hòa nhé?

Lam ngênh mặt lên:

- Chọc cho người ta khóc, chọc cho người ta bị đòn, bị mắng suốt cả tháng nay rồi bây giờ bảo hòa. Hòa làm sao được khi lúc nào chú cũng kiếm chuyện cho người ta tức. Nói thật không gặp chú, còn

thích hơn.

Kiên dài giọng:

- Tôi biết, dạo này có một chàng đẹp trai đêm đêm vẫn đến thăm em, nên em ghét gặp tôi là phải.

Lam kêu lên:

- Chú còn mĩa mai nữa à? Nếu không vì chú, tôi đâu phải bị dì Thư bắt ngồi như thế. Tôi sắp trở thành chị Trâm Anh rồi đó!

Kiên nói:

- Em thừa sức tìm cách từ chối mà.

Lam thở dài:

- Đúng là vậy, nhưng tôi không muốn cái câu chuyện xem đá banh ấy lọt đến tai ba mẹ, tôi muốn ở lại học tập nên đành phải nghe lời dì Thư.

Kiên nóng nảy:

- Thật vô lý. Chuyện xem đá banh ấy có gì là ghê gớm đâu?

- Vậy sao chú lại bỏ đi?

Kiên sửng người vì câu hỏi của Lam. Anh nói bằng giọng gay gắt:

- Vì tôi không muốn ảnh hưởng tới em. Câu chuyện đó chỉ là cái bẫy. Nếu hôm ấy em và tôi mỗi người ngồi một góc thì chị Thư vẫn lu loa lên để đạt được mục đích là tổng cổ tôi ra khỏi nhà. Chị ấy đã bóng gió bảo tôi không đi thì em phải đi. Làm sao tôi có thể để em đi được cơ chứ. Chị Thư thật tệ khi đã đạt được mục đích ở tôi rồi lại chĩa mũi dùi qua em.

Mặt tái đi vì xúc động, Kiên nghiêng rằng:

- Gã cận thị ấy là ai? Sao chị Thư lại bắt em giao thiệp với hắn chứ? Hừ! Em đâu thể nào là Trâm Anh thứ hai được! Nhất định tôi không để yên chuyện này.

- Chú định sẽ làm gì?

Kiên làm lì nhìn Lam:

- Nếu em cần, tôi sẽ có cách tổng cổ gã 4 mắt ấy đi ngay.

Lam ngạc nhiên:

- Sao lại thế? Anh Long là người tốt. Ảnh là anh của Hương, là... là bạn của cháu mà.

Kiên trôn trối nhìn Lam, anh áp úng:

- Là bạn thân của em à! Vậy sao, sao em lại nói mình sắp thành Trâm Anh thứ hai?

Lam bỗng thích thú với những biểu hiện nóng nảy ở Kiên. Cô vờ chớp mắt xấu hổ rồi ngập ngừng nói:

- Cháu không muốn bị giám sát khi trò chuyện với bạn trai.

Kiên kêu lên chua chát:

- Thì ra là thế! Vậy em và anh ta có thể tìm những nơi lý tưởng khác để tâm tình mà.

Lam ngón ngoảnh cười:

- Điều đó là lẽ đương nhiên, nhưng cháu tức khi bị dì Thư coi như có lỗi giống chị Anh.

Kiên dò dẫm:

- Chị Thư đã chấm anh chàng Long đó rồi à?

Lam gật đầu, nhưng mồm lại nói:

- Cháu không biết, dì ấy chỉ bảo anh Long là một ứng cử viên sáng giá.

Kiên bật cười khan:

- Chị Thư dùng từ hay thật. Thế ý em ra sao?

Lam bẻ những ngón tay:

- Chắc phải nhờ chú xem giùm.

- Nếu tôi bảo anh ta không được thì sao?

Lam cười rất ngây thơ:

- Thì thôi!

Kiên lâu bầu:

- Vậy thì thôi cho rồi! Tôi bảo đảm hẳn không xứng với em.

Lam chớp mi:

- Chú khó quá, chắc cháu không dám nhờ chú đâu.

Kiên khoanh tay nhìn cô:

- Cuối cùng kẻ ngốc nghếch là tôi, chứ không phải là em. Tội nghiệp trái tim đau này quá.

Lam xoay nhẹ ly sữa dâu trong tay. Cô lại hoang mang vì những lời hư hư thật thật của Kiên.

Mẹ nói đàn ông rất tham lam và giả dối. Rõ ràng đúng như vậy. Chú Kiên đã có bồ, nhưng chú vẫn làm như khổ sở vì cô. Đã một lần đại dột tin chú ấy, Lam không dại nữa đâu, sao những lời thở than nhẹ tênh kia vẫn làm h�n cô bồi hồi thế này? Chú Kiên có biết tim Lam cũng đau không?

Giọng Kiên khô khan:

- Long là người thế nào nhi?

Lam khen tỉnh bơ:

- Rất tốt. Không rượu chè, không thuốc lá, có hiếu với ông bà cha mẹ, chân thật, dịu dàng, và rất dễ mến, chứ không lảng nhãng, quạu quạu như người ta.

Nhéch môi, Kiên cộc lốc:

- Hừ! Vậy hẳn ta là đàn bà rồi.

Lam xịu mặt:

- Chú lại nói bậy. Thấy ghét.
- Em yêu hấn à?
Lam lí nhí trông rất tội:
- Cháu không biết.
Kiên xoa cằm:
- Sao lại không biết nhi?
Lam chớp mi:
- Tại cháu không biết chứ sao. Chú hỏi kỳ quá.
Kiên nhún vai:
- Em đâu có ngốc như tôi tưởng.
Lam cong môi lên:
- Cháu lúc nào cũng như thế. Ngốc hay khôn là do chú nhận xét mà.
Tại sao chú lại muốn cháu ngốc chứ?
Kiên giải thích:
- Ngốc là một cách nói của tôi. Với người khác thì ngốc chẳng hay gì, nhưng với tôi ngốc nghếch là dễ yêu, là...
Lam ngắt lời anh:
- Là dễ gạt, dễ bắt nạt thì đúng hơn.
Kiên nhíu mày:
- Em thật tình nghĩ như vậy sao?
Lam gật đầu. Kiên bỗng tự ái đùng đùng, anh lạnh lùng:
- Vậy thì chẳng còn gì để nói nữa. Cả những lời xin lỗi chân thành của tôi cũng chẳng có nghĩa gì.
Lam hơi bất ngờ vì thái độ của Kiên. Cô không ngờ anh dễ quạu đến thế.
Cô buột miệng:
- Chú giận à?
Kiên lơ lửng:
- Không, nhưng có lẽ tới giờ em phải về rồi.
Lam lắc đầu:
- Cháu chưa muốn về đâu. Ở nhà buồn lắm.
- Nhưng ở đây tôi cũng chả đem niềm vui đến cho em.
- Vậy chú muốn gặp cháu để làm gì? Chả lẽ chỉ để xin lỗi?
Kiên xa xôi:
- Tôi muốn nói với em nhiều chuyện lắm. Song nghĩ lại tôi thấy không nên.
Lam phụng phịu:
- Càng lúc càng thấy chú khó hiểu.
Kiên nhìn cô dăm dăm:
- Tôi vẫn thế mà! Nếu em hiểu tôi, mọi cái đã khác đi rồi. Lam này!

Em gọi tôi là anh có hay hơn không?

Lam cười cười:

- Cháu chỉ thích gọi là chú, vừa oai lại vừa đầy trách nhiệm với con cháu. Chú không thích sao?

Kiên nhượng mày:

- Nhưng trông em chả giống cháu tôi tý nào.

- Tại chú nghĩ thế chứ cháu lúc nào cũng xem chú là ông chú đáng kính. Bởi vậy chỉ cần chú sơ xuất một chút thôi, cháu đã buồn đến khóc rồi.

Kiên gượng gạo:

- Cháu nói hay lắm. Từ giờ trở đi tôi sẽ là chú của cháu.

Lam tròn mắt:

- Thật chứ!

- Hừm! Đã là chú, ai lại đùa.

- Phải ngoéo tay cháu mới tin.

Kiên nhìn ngón tay bé xiu của Lam rồi đưa tay mình ra.

Lam riu rít:

- Chú nói đi.

- Nói gì đây?

- Thì chú nói lý do mình phải ngoéo tay.

Kiên hỏi lại:

- Tức là nói thật lòng mình phải không?

Lam gật đầu. Kiên chạm nhẹ vào ngón tay trở của Lam rồi kéo nhẹ về phía mình, giọng nghiêm nghị:

- Tôi xin nói thật, trong tim tôi chỉ có hình bóng cô bé tên Thanh Lam. Hôm nay chúng tôi ngoéo tay xin thề sẽ thương yêu nhau mãi mãi đến hết đời.

Lam rút tay lại và giận dỗi kêu lên:

- Chú lại bịa chuyện nữa rồi.

Kiên lắc đầu:

- Tôi nói thật lòng mình như em đã yêu cầu mà!

Lam cắn môi bối rối. Mọi nỗ lực tích tực nãy giờ tan biến mất. Cô định buộc mình và Kiên vào một mối quan hệ khác với tình cảm đang dào dạt trong lòng, để tự răn đe bản thân không được nghĩ tới anh nữa, nào ngờ cô lại rơi vào cái bẫy của mình. Cô đã tạo cơ hội cho Kiên nói những lời không nên nói. Giờ phải làm sao đây?

Cô ấp úng:

- Chú đã có người yêu rồi, không nên đùa với cháu nữa.

Kiên nhấn mạnh từng lời:

- Ngoài em ra, tôi không có ai hết. Lam! Đừng trốn tránh nữa. Hãy

nhìn thẳng vào mắt anh đi.

Lam khỏ sở lắc đầu:

- Không được đâu.

- Tại sao?

- Ba mẹ không bằng lòng.

Kiên nói ngay:

- Vì anh là một người xấu, một gã hoang đường, không công danh sự nghiệp chớ gì?

Lam im lặng. Cô nghe giọng Kiên quả quyết:

- Nếu chỉ vì thế, anh sẽ thay đổi. Anh sẽ làm tất cả để có em. Anh sẽ chứng tỏ với mọi người khả năng của mình.

Lam thỏn thức vì những lời cuồng nhiệt của Kiên. Cô bối rối nhớ lại hơi ấm từ tay anh truyền sang tay mình, cái cảm giác rất thật, rất thiêng liêng chớ không chút đùa cợt như trước đây Kiên thường tìm cách nắm tay cô để trêu chọc.

Kiên say sưa ngắm gương mặt xinh xắn của Lam:

- Anh biết Lam chỉ giả vờ thôi, chớ đâu thích anh làm ông chủ nghiêm trang suốt ngày cau có phải không?

Trần tình lại Lam cong môi:

- Không! Với cháu chú lúc nào cũng là chú Kiên.

Kiên cười:

- Lém lảm! Nhưng với anh, em lúc nào cũng là công chúa bé ngợ trong cung tim.

- Cháu không dám đâu. Vì tim chú thì nhỏ, nhưng công chúa thì nhiều, cháu sợ phải chen lấn với họ lắm.

- Ngoài em ra, anh không có ai là công chúa hết.

Lam le lưỡi:

- Làm sao cháu kiểm tra được chuyện này? Tốt hơn hết cháu nên là cháu của chú cho yên thân.

Kiên xụ mặt xuống:

- Đừng làm khổ anh nữa mà Lam.

Cô chớp mắt:

- Cháu nói thật đó, không thể nào khác hơn đâu.

Kiên im lặng. Lâu lắm anh mới hỏi nhỏ:

- Vì Long à?

Lam nhè nhẹ gạt đầu mà lòng nhói lên nỗi đau khó tả. Cô không thể yếu đuối tin những lời tán tỉnh của Kiên vì cô biết sẽ không ai, ngay cả bản thân cô chấp nhận mối tình này. Cần gạt bỏ từ đầu tình cảm này, nếu không cô sẽ khổ dài dài và khó gượng dậy nổi với áp lực từ gia đình và từ dì Thư.

Mẹ đã nói tình yêu không có gì ghê gớm như tiểu thuyết mô tả, không được người này yêu, ta sẽ được người khác si mê. Mỗi tình này tan vỡ, ta sẽ tìm đến mối tình mới. Đừng ngu dại tin rằng người ta chỉ có một mối tình duy nhất.

Cô và Kiên chưa phải là tình yêu. Đó mới là những bằng quơ đầy lãng mạn của nhớ vu vơ, buồn lẫn thẩn mà với Long cô cũng có những phút giây như thế. Hãy tỉnh hồn tỉnh vía để dứt khoát một lần rồi thôi.

Kiên dịu dàng nhưng quyết liệt:

- Anh không tin em vì Long mà từ chối tình cảm của anh. Chỉ cần em nói thật lòng mình, khó khăn nào anh cũng sẽ vượt qua hết. Có phải em sợ chị Thư không?

Lam tránh né:

- Cháu đã nói lý do rồi mà. Chú đừng hỏi nữa, tới giờ cháu phải về rồi.

Kiên nài nỉ:

- Anh sẽ không hỏi đâu. Nhưng em đừng về.

Lam lắc đầu. Cô sợ mình sẽ chết đuối trong cái nhìn, trong ánh mắt của Kiên lắm.

Anh thở dài:

- Thôi được. Anh không làm phiền em nữa.

Ngồi sau lưng Kiên, Lam không nói lời nào. Cô buồn bã nghĩ đến tháng ngày sắp tới hai người sẽ không có dịp bên cạnh nhau, và cô sẽ không còn bị anh trêu chọc nữa. Vậy là vừa ý cô rồi, sao lại bằng khuâng nhĩ?

Cuối phố, một bài nhạc buồn vang ra từ một quán caphe nào đó nghe xôn xang cả hồn.

"Thôi em đừng dối lòng. Dù sao chẳng nữa cũng nhớ đến tình đôi ta".

Ừ. Thôi em đừng dối lòng... đừng dối lòng..."

Lam lẩm bẩm một mình và chợt muốn khóc.

Lời hát cho anh

Chương 11

Mai thò đầu vô phòng Lam, giọng dài ra:

- Chị vào được không?

Lam gấp quyển vở lại, mỉm cười:

- Cứ tự nhiên. Em đang buồn đây.

Ngồi xuống ghế, Mai hỏi:

- Buồn sao không ra ngoài cho khuây khỏa mà cứ ru rú trong phòng thế này?

Tựa người vào lưng ghế, Lam nói:

- Ngoài vườn cũng có khác gì trong đây. Cỏ bắt đầu um tùm, hoa lá bắt đầu còi cọc và em không đủ kiên nhẫn để sửa sang cho khu vườn quang đãng như trước nữa. Nhà này chỗ nào cũng ẩm đạm, cũ kỹ và lạnh lẽo, sao không ai nghĩ tới chuyện tân trang nó lại nhỉ?

Mai ra vẻ nghiêm trọng:

- Tại em không biết chớ ngôi nhà này là nguyên nhân khiến cha con, anh em xích mích với nhau đó. Cậu Lộc đòi đập nó để xây lại rất nhiều lần nhưng ông cụ không chịu. Cụ chủ bảo đây là nhà thờ, phải để nó cũ kỹ, rêu phong ông bà tổ tiên mới biết đây là nhà mình mà trở về với con cháu vào dịp tết nhất, giỗ quây. Còn nếu đập tất cả những gì xưa cũ để xây lại cái mới thì khác nào xua đuổi tổ tiên.

Lam ngạc nhiên:

- Ông Trường nói thế à?

Mai nhướn mày:

- Chớ sao. Cậu Lộc tức lắm nhưng làm gì được, khi đây không phải nhà mình.

Cô ngậm ngừng:

- Chú Kiên có ý kiến gì về chuyện này không?

Mai lắc đầu:

- Cậu ấy chả đời nào xen vào chuyện nhà cửa. Nhưng dĩ nhiên là cùng phe với ông cụ chủ là cái chắc rồi. Bởi vậy anh chàng Phi mới bảo: “Nhà này luôn có những đợt sóng ngầm xô đẩy nhau. Thế nào cũng có người bị chìm xuống tận đáy biển”. Thực tế đã có rồi đấy.

Lam tò mò:

- Chị muốn nói ai vậy?

Mai cười cười làm Lam nôn nóng hơn. Cô gắt:

- Em ghét ai úp mở lắm.

- Không phải chị úp mở, nói ra sợ bị ghét thôi.

- Chỉ có em chớ đâu có ai.

Mai lơ lửng:

- Em ghét, cũng đủ chết chị rồi.

Lam bật cười:

- Sao em lại ghét chị được?

Mai tiếp tục vòng vo:

- Những người bị gọi là nhiều chuyện, đâu có ai ưa.

Lam giận dữ:

- Nếu vậy em không hỏi nữa.

Mai nhíp nhíp tay lên bàn. Cô ta nhìn hai quả thông khô để bên khung hình của Lam và gật gù:

- Dễ thương quá hén. Của cậu Kiên cho phải không? Cậu ấy quý nó lắm đó.

Lam buột miệng:

- Sao chị biết?

Mai nói tiếp:

- Cậu ấy cầm trong tay suốt từ Đà Lạt về đây vì sợ nó bị hư đấy.

- Chú Kiên nói với chị à?

- Ủ! Cậu ấy còn bảo để tặng người yêu, nhưng khi đến chỗ cô ta, cậu ấy lại đi mình không. Thì ra người yêu của cậu Kiên là đây.

Lam vội vàng phân trần:

- Chú ấy là vui nói chơi. Vậy mà chị cũng tin.

Mai chột hạ giọng thấp:

- Thế còn cái chuyện giữa đêm giữa hôm om xòm của em và cậu ấy thì sao? Hôm đó chị có nghe, nhưng đâu dám chạy lên.

Mặt Lam đỏ bừng, cô nhớ tới cái tát của dì Thư, những lời dì ấy đã nói, mà muốn độn thổ vì nhục với Mai.

Cấn môi lại, Lam đáp ứng:

- Giữa em và chú Kiên không có gì hết.

Mai nhỏ nhẹ:

- Chị biết. Em chỉ là nạn nhân của những đợt sóng ngầm mà thôi.

- Em không hiểu ý chị.

Mai ngập ngừng:

- Cách đây không lâu, chị tình cờ nghe cô Thư nói chuyện với cậu Lộc ngoài vườn.

Lam nhíu mày trước vẻ trầm ngâm của Mai:

- Dì dượng em nói về chuyện gì?

- Họ nói về em, về cậu Kiên. Qua đó chị mới hiểu đêm đó cậu Lộc đã xúi cô Thư làm ầm lên. Cậu ấy đã biết hai người thường xem đá banh vào giấc gần 12 giờ khuya từ lâu, nhưng không rầy mà cố tình giăng một cái bẫy. Cô Thư nghe lời chồng dìm cháu gái mình xuống tận đáy nhằm tống cổ cậu Kiên đi.

Lam điếng người vì những gì Mai nói. Dù đêm đó, Lam đã lờ mờ nhận thức được như vậy, nhưng bữa nay nghe người khác nói, cô không khỏi đau lòng. Thì ra cô là nạn nhân, là kẻ bị nhận chìm xuống tận đáy. Sao dì Thư lại nỡ làm thế chứ!

Khi cô còn uất ức thì Mai đã nói tiếp:

- Chưa hết đâu. Cậu Lộc còn muốn tống luôn em nữa kìa.

Lam nuốt nghẹn xuống:

- Thật hả?

- Chính tai chị nghe. Hôm đó ngoài vườn, cậu Lộc căn nhắc cô Thư sao còn chứa em trong nhà.

- Thế dì Thư bảo sao?

- Cô ấy bảo đã nhận lời của ba mẹ em, không thể để em ở nhà trọ được, với lại sống ở đây, em chả làm lỗi gì. Nghe vậy cậu Lộc có vẻ bức lắm. Em liệu chừng đi. Thế nào cậu ấy cũng tìm ra cách để em phải rời nơi này.

Lam bị chấn động mạnh khi nhớ tới những lời chú Kiên từng nói trước đây. Xem ra chú ấy nói rất đúng. Dì dưỡng đã tống khứ được Kiên rồi thì sớm muộn gì cũng tới cô. Dưỡng Lộc rất gia trưởng, dì Thư đâu dám cãi lại. Thế nào dưỡng Lộc cũng tìm một cái cớ nào đó để ép Lam mà dì Thư không phản đối được. Tự nhiên thấy sợ người đàn ông đó. Vì lòng tham, ông ta sẵn sàng dứt tình anh em. Vậy thì vì bản thân ông ta sẽ có lý do để loại cô khỏi tình thương của dì Thư. Ông ta muốn có một mái gia đình, nhưng cũng muốn có tình nhân mà không ai biết. Ông ta vừa tham lam vừa bản tiện. Hạng người như thế nên tránh xa thì tốt hơn.

Mai dịu dàng:

- Chị nói để em đề phòng cậu Lộc. Cậu ấy độc lắm đó. Tuy chị và bên mẹ cậu ấy có bà con, nhưng chị không ưa. Chị thấy cậu Kiên được hơn ông anh mình nhiều. Tội nghiệp. Thỉnh thoảng ghé về nhà cậu ấy vẫn gửi quà cho chị, rồi hỏi thăm mọi người. Cậu Kiên rất quan tâm tới em.

Ngập ngừng một chút, Mai nói tiếp:

- Cậu Kiên là người tốt đó!

- Em biết.

- Biết thôi vẫn chưa đủ. Nếu chịu khó tìm hiểu, em sẽ thấy cậu Kiên rất hay.

Lam áp ứng:

- Em tìm hiểu chú ấy làm gì chứ. Chị lạc đề rồi.

Cầm nhánh thông khô lên, Mai ngắm nghía:

- Cậu Kiên khéo chọn thật. Hai quả thông, một to một nhỏ nằm gần nhau như một đôi suốt đời không lìa xa.

- Chị lại suy diễn. Chú ấy nhặt được trên đồi mà. Quả nhặt thì đâu lựa chọn gì.

- Ấy! Nói thế người ta nghe sẽ buồn lắm đấy!

Giọng Lam nghiêm lại:

- Ai nghe, ai buồn em hồng biết, nhưng lỡ dì Thư nghe chắc em chết.
- Ăn Thừa gì. Quan trọng là em có nghĩ tới không ấy chứ.

Thấy Lam làm thỉnh, Mai cao giọng:

- Chị và cậu Kiên không tin em dễ bị cô Thư áp đảo như Trâm Anh. Vả lại cái thằng 4 mắt ấy coi gà mái lắm, nó không xứng với em chút nào.

Lam đứng dậy:

- Đừng nói với em như vậy nữa, không thể nào khác được đâu! Em không muốn mạo hiểm lao vào điều cấm kỵ mà mẹ đã dặn đi dặn lại trước khi vô đây.

Mai nhìn thẳng vào mắt Lam:

- Nhưng trong lòng em có nghĩ đến cậu Kiên phải không?
- Chị hỏi điều này làm chi?

Không trả lời cô, Mai đứng dậy:

- Quên nữa! Chị phải đi coi nồi xúp đây.

Lam ngồi phịch xuống giường. Từ hôm trò chuyện với Kiên đến nay, đã hơn một tháng. Hầu như không ngày nào cô không nghĩ tới Kiên.

Tan trường cô lóng ngóng trông anh. Về nhà thay vì đợi Long, Lam lại đợi anh rồi thất vọng vì anh không ghé, dù là để thăm ông bác Trường. Thì ra Kiên ghé nhà ban ngày, lúc không có Lam.

Lẽ nào anh muốn tránh mặt cô y như câu anh đã hứa: “Sẽ không làm phiền Lam nữa”. Nếu đúng vậy cô đã thành công, sao lại ray rứt khổ sở cơ chứ?

Ngậm ngùi nhớ tới đôi mắt nồng nàn của Kiên. Lam úp mặt vào gối. Bài hát nào đó lại vang vang trong hồn cô... ”Thôi em đừng dối lòng...”

Nghe tiếng Mai nheo nhéo gọi dưới bếp, Lam uể oải bước xuống giường.

Lại tới giờ cơm rồi. Trưa nay ông bác Trường vắng nhà, trái lại gia đình dì Thư lại đông đủ. Vừa ngồi vào bàn, ông Lộc lừ lừ mắt nhìn Phi:

- Mấy tháng rồi mà mới về nhà ăn cơm. Hừ! Tao tưởng mày có gia đình riêng rồi chứ!

Khác với thái độ im lặng mỗi khi bị nói tới trong bữa cơm trước đây.

Hôm nay anh đáp lại:

- Con nghĩ cũng tới lúc đó rồi đó!

Ông Lộc cười nhạt:

- Mày đủ sức sao? Tao và mẹ mày đã vừa ý con gái của bà Thuần. Nếu mày ưng đứa khác thì tự lo liệu chuyện cưới hỏi. Rồi nhà cửa, cuộc sống sau này nữa.

Phi thản nhiên:

- Tùy ba mẹ nhưng con không muốn bị ép duyên. Đời này cưới xin cũng dễ. Chỉ cần đăng ký kết hôn xong là sống chung được rồi. Cha mẹ không lo, bày vẽ làm gì cơ chứ!

Mặt ông Lộc tái mét:

- Đồ mất dạy! Mày dám nói thế với cha mình à?

Bà Thư vội chen vào:

- Ông đừng có nóng. Chuyện đâu còn có đó mà. Sao cứ đợi bữa ăn là quát mắng con cái như vậy? Nó chỉ đùa thế, chứ đã thật đâu nào.

Quay sang Phi, bà dịu giọng:

- Lập gia đình là chuyện quan trọng. Đâu thể nào dễ dàng như con nói được. Nhưng con đã quen ai chưa? Nếu có, dẫn con bé về cho ba mẹ biết mặt.

Phi nói:

- Dù ba mẹ đồng ý hay không, con cũng sẽ đưa Tuyết Sương về chào hỏi ông nội.

Lam thấy ông Lộc nhú mày:

- Con bé tên Tuyết Sương à?

- Vâng!

- Nó làm nghề gì? Con cái nhà ai?

Phi nhú mày, anh khó chịu với cách hỏi của ông Lộc nhưng cũng trả lời:

- Suong đang học năm cuối đại học Du Lịch, gia đình chỉ là công nhân viên chức nhưng gia giáo, đảng hoàng.

Bà Thư chép miệng:

- Vậy cũng tốt! Nhưng mắc cái tội nghèo! Thời buổi này không tiền khó sống hạnh phúc lắm con ạ!

Phi cười nhạt:

- Đây là quan niệm của mẹ, chưa chắc là đúng với tụi con.

Bà Thư vụt hỏi:

- Chừng nào con đưa Sương về chơi?

- Tùy ba mẹ

Bà Thư gật gù:

- Vậy chúa nhật này đi. Trâm Anh cũng định mời Sơn tới ăn cơm đó!

Quay sang Lam, bà bảo:

- Con nhớ mời thằng Long nhé!

Lam nói ngay:

- Con thấy không cần vội như vậy đâu dì.

Bà Thư khoát tay:

- Sao lại không cần! Cứ nghe lời dì đi.

Lam im lặng, cô liếc Trâm Anh và thấy chị ấy như đang chìm vào cõi riêng của mình. Lam không thể dễ bị dì Thư áp đặt như chị Anh được. Dù cô yêu Long chẳng nữa, cô cũng không muốn bàn tay dì Thư thò vào sắp xếp chuyện tình của cô.

Mím môi lại, Lam Thư hết can đảm nói:

- Xin lỗi! Con không thích mời anh ấy vào lúc này.

Trợn mắt đầy kinh ngạc vì Lam dám cãi lời mình, bà Thư hỏi như nạt:

- Tại sao?

Lam đáp bừa:

- Tại con không thích.

Ông Lộc mĩa mai:

- Bà đừng ép. Con bé này chỉ thích những cái khác người ta.

Lam cố nuốt miếng cơm còn ngậm trong miệng, rồi tưởng tượng ra cảnh dựng Lộc và anh Phi đau khổ, ê chề vì cô gái tên Sương.

Dựng ấy mới đúng là người thích những cái khác lạ chứ đâu phải Lam. Hãy đợi đấy! Rồi sẽ biết ngay mà! Cả dì Thư cũng xứng đáng ném cay đắng này. Chỉ tội anh Phi! Cứ sốc đối với anh sẽ rất nặng nề, nhưng Lam biết làm sao để giúp anh đây.

Giọng bà Thư lạnh lùng vang lên cắt ngang suy nghĩ của Lam:

- Ở đây không ai ép hết. Là con cháu phải biết vâng lời, bằng không cứ về Nha Trang. Hừ! Dì vẫn còn treo cái tội của con đấy!

Lam buông đũa xuống:

- Con không có tội gì hết.

Dứt lời cô bỏ lên lầu nằm úp mặt vào gối. Đây là lần đầu tiên cô dám chống lại ý dì Thư trước mặt nhiều người. Lam biết dì rất giận.

Nhưng nếu không làm thế cô sẽ sa lầy mất.

Chống đối dì Thư, đồng nghĩa với tự cô lập mình. Lam sẽ ngạt thở hơn nữa nếu tiếp tục ở đây. Chưa bao giờ Lam muốn có chú Kiên

bên cạnh như lúc này. Bên chú ấy, Lam luôn thấy an toàn, yên ổn.

Cô không phải đối phó trong cách nghĩ, trong lời nói như với dì Thư.

Cô đã sợ quá cái trò giả dối mà dì Thư, dựng Lộc, chị Trâm Anh và cả anh Phi đang diễn. Sống với họ, cô mệt mỏi quá, bây giờ cô muốn sống theo ý mình, cho mình kia.

Nhưng điều cô mong ước chẳng lẽ thực hiện chút nào. Nằm chèo queo trên giường, Lam buồn tình mở nhạc ra nghe và dần dà chìm vào giấc ngủ.

Lời hát cho anh

Chương 12

Đang ngủ ngon lành, cô bỗng giật mình vì bị lay mạnh. Mở mắt ra Lam thấy bà Thư ngồi trên giường mình với bộ mặt hết sức khẩn trương.

Khó chịu khi nghĩ sắp phải nghe giảng. Cô lồm cồm ngồi dậy và im lặng không hề hỏi xem bà Thư vào phòng mình làm gì.

Nhìn Lam bằng cái nhìn sắc sảo, bà hỏi:

- Nãy giờ con ngủ thật hay giả vờ vậy?
- Con ngủ thật chứ giả vờ làm chi.

Bà Thư cười nhạt:

- Vậy là nhà bị mất trộm đồ, con đâu có hay!

Lam ngạc nhiên:

- Có trộm vào hả dì? Nó lấy cái gì vậy?

Bà Thư gằn giọng:

- Dượng con bị mất sợi dây chuyền 4 lạng và cái mặt cẩm thạch thường hay đeo.

Lam bỗng thấy sợ, linh cảm chuyện không hay sắp đến với mình khiến cô ớn lạnh, cô vẫn bình tĩnh hỏi:

- Dượng Lộc đeo trong người, làm sao trộm lấy được?

Bà Thư nói một hơi:

- Hồi sáng này dượng Lộc cởi ra bỏ quên trong phòng tắm. Chỉ có con và con Mai ở nhà, tại sao sợi dây không cánh lại bay? Nếu có lượm được thì đưa đây, dì sẽ nói với dượng là con cất giùm, nhưng quên chưa trả lại.

Lam sửng sờ nhìn bà Thư, lâu lắm cô mới nói nên lời:

- Con không hề thấy nó.

Bà Thư rít lên:

- Con Mai cũng nói vậy và dì đã xét phòng nó. Nếu con không đưa ra dì sẽ xét phòng con. Lỡ như mà có, thì không còn tình nghĩa ruột rà gì nữa đâu. Suy nghĩ cho kỹ đi!

Lam uất ức kêu lên:

- Dì nghi con sao?
- Dì nghi tất cả. Nếu phòng con không có, dì sẽ qua phòng Trâm Anh, phòng thằng Phị Hùm! Thằng quỉ ấy đang đeo theo gái, biết đâu chừng.

Nghe bà Thư nói thế, Lam chán nản khủng khiếp. Cô lập lại bằng giọng vô hồn:

- Con không hề thấy nó.

Bà Thư hùng hổ đứng dậy:

- Được! Để tao tìm xong hãy nói.

Kéo tung tấm ga giường xuống sàn, bà xỏ áo gối, rũ mền mùng lên rồi kéo hết quần áo trong tủ Lam ra, nhưng không thấy gì hết.

Bà Thư tức tối đứng chống nạnh nhìn quanh. Tự nhiên Lam buột miệng:

- Biết đâu chừng dượng Lộc làm rơi ở nhà người khác.

Chỉ tay vào mặt Lam, bà Thư quát:

- Mà nói vậy là muốn ám chỉ gì?

Cô lấp bắp:

- Con chỉ đặt giả thuyết vậy thôi, chứ đâu ám chỉ gì?

Mặt bà Thư thẫn thờ:

- Ông ấy nhớ rất rõ là tháo nó ra để chà xát bông cho sáng rồi để quên trong toi-lét. Nếu mà không cất, chả lẽ thằng Phi hay con Trâm Anh sao? Không! không thể như vậy được.

Vừa gào lên, bà Thư vừa xô ngã cái ghế ở bàn học của Lam. Cái ghế ngã làm chiếc ba lô nhỏ cô máng ở lưng rớt xuống theo. Viết, bút, tập vở rơi tung tóe ra sàn.

Lam giật mình khi thấy nằm lẫn trong đồng sách vở, một vật gì đó chói sáng vàng... Bà Thư vội cúi xuống nhặt lên. Cầm sợi dây chuyền trong tay, bà nháy dưng:

- Đồ khốn nạn! Mà trả ơn tao, trả hiếu cho cha mẹ mà như vậy đây sao? Tao không ngờ, tao thật không ngờ.

Đấm vào ngực thùm thụp, bà rên rỉ:

- Ôi trời ơi là nhục nhã. Tao phải nói sao với ba mẹ mà đây Lam.

Lam bủn rủn cả người, cô líu lười:

- Con không có lấy, con xin thề...

- Không lấy sao nó ở trong túi xách của mà? Hừ! Định bỏ vào đó để một lát đem bán phải không. Uổng công tao xem mà như con ruột, lo cho mà đến mức nửa đêm phải chạy sang phòng mà xem ăn ngủ ra sao. Cuối cùng mà làm tao hết thất vọng vụ này đến khổ tâm chuyện khác.

Bị buộc đủ thứ tội, Lam nói đại:

- Nhất định dượng Lộc gài bẫy để tống con khỏi đây.

Bà Thư nghiêng răng tát cô một cái:

- Nói bậy! Dượng ấy như cha chú sao lại gài bẫy mà chứ!

Bị đánh đau, Lam giận quá mất khôn. Cô gào lên:

- Dượng Lộc có bồ. Con nhìn thấy nên bây giờ phải lãnh hậu quả.

Mặt bà Thư méo mó vì kinh ngạc. Bà đứng như trời trồng hết một hồi

mới bừng tỉnh lại. Sắn sợi dây chuyền to như sợi xích trong tay, bà vụt lia vụt lịa vào mặt Lam. Vừa đánh bà vừa la:

- Đã ăn cắp còn bày đặt láo. Tao đánh mày cho chùa tật này.

Vừa ôm mặt đau đớn, Lam vừa chạy ra hàng lang. Cô đụng phải ông Lộc đang bước tới. Ông ta giữ Lam trong tay, giọng ngọt ngào nói với dì Thư.

- Em bình tĩnh lại, không thì lên cơn tim đấy! Chuyện xảy ra rồi mình phải xem coi có để cháu thiếu hụt gì không mà nên nông nổi.

Vùng khỏi tay ông, Lam hét lên:

- Chính dượng bày ra trò này. Lâu nay tôi đã im lặng nhưng dượng vẫn chưa yên tâm về cái tật của mình. Rồi dượng sẽ khổ cả đời về chuyện lăng nhăng này.

Ông Lộc cười nhạt:

- Đã tham lam còn thêm dối trá. Hừm! Tôi nghĩ em gởi trả cho ba mẹ nó là vừa rồi đó Thư!

Lam gần từng tiếng:

- Tôi không để dượng vu khống tôi đâu.

Khoanh tay trước ngực, ông Lộc ngạo nghễ:

- Vậy dượng sẽ mời cảnh sát khu vực và tổ trưởng dân phố tới cho cháu nhé! Tới lúc đó chả biết nhục đem cất vào đâu cho hết đây!

Bà Thư tiếp tục nguyên rửa:

- Đồ mặt dạn mày dày. Tao sẽ mời mẹ mày vào làm cho rõ những lời dối trá của mày.

Ông Lộc khoác vai đỡ bà về phòng trước sự căm hận của Lam. Mắt ráo hoảnh, cô trở vào ngồi phịch xuống giường và nhìn mọi thứ tung tóe trên nền.

Cô lặng lẽ sắp xếp mùng mền, chiếu gối lại với động tác cứng ngắc của một người mất hồn lạc vía. Ngực nặng như đeo gông, Lam muốn hét, muốn khóc cho hả nhưng không được. Nỗi oan ức nhục nhã làm Lam mù mẫm.

Cô chưa biết mình phải làm gì để giải oan, nhưng có lẽ cô không nên ở đây thêm giây phút nào nữa.

Chậm chạp thay quần áo, cô bước đến gương soi và nhìn thấy trên trán bên trái bị sưng đỏ. Cảm giác đau thề xác dường như không tồn tại cạnh sự hoảng loạn của tinh thần. Lam đưa tay sờ lên mắt rồi xách giỏ quần áo, tập vở bước xuống nhà. Ra tới sân cô gặp Mai với đôi mắt đỏ hoe. Chị sụt sùi khóc:

- Đúng là đồ oan lên đầu người thấp cổ bé họng. Chắc chị xin nghỉ việc quá!

Lam cười héo hắt:

- Tại em liên lụy tới chị. Em đi rồi chị sẽ yên thân thôi!

Mai hỏi:

- Nhưng em tính đi đâu vậy?

Lam lắc đầu. Mai thầm thì:

- Tới chỗ cậu Kiên đi. Cậu ấy ở công ty du lịch Trường Kỳ cậu Kiên sẽ giúp được em đó!

Làm thinh, Lam đạp xe đi mặc cho Mai hốt hoảng gọi theo. Ngoài Kiên ra ở thành phố này cô còn nghĩ tới ai khác nữa đâu. Nhưng chẳng lẽ tìm đến anh với bộ dạng như vậy?

Ngần ngừ mãi Lam cũng bước vào một ngôi nhà ba tầng khá rộng rãi. Cô hỏi thăm và được dẫn tới phòng phó giám đốc. Trong phòng có rất nhiều người, dường như họ đang họp. Cô không thấy Kiên đâu nhưng vẫn ngồi chờ bên ngoài.

Đầu gục xuống, Lam đếm thời gian bằng tiếng tíc tắc của đồng hồ.

Một người bước ra, rồi nhiều người bước ra. Họ tò mò nhìn Lam nhưng không ai là chú Kiên của cô hết.

Dường như chiều lắm rồi. không khéo nhân viên ở đây về hết rồi cũng nên. Vậy chú Kiên đâu kìa? Có đúng chú làm ở đây không? Sao lần đó Lam không nghe chú ấy nói. Phải lúc này cô hỏi chị Mai kỹ một chút nhi?

Lam đang thắc thỏm thì cửa phòng lại mở. Làm này đúng là Kiên.

Anh ngạc nhiên nhìn Lam đến sững sờ. Hai người im lặng, rồi Kiên đi như chạy tới bên cô, giọng xúc động:

- Em đến lâu chưa?

Lam chột tui thân ghê gớm, cô gục đầu xuống, cổ ứ nghẹn.

Kiên thở thốt:

- Chuyện gì thế!

Lam bật khóc ngon lành làm anh hốt hoảng. Ngồi xuống trước mặt cô, Kiên hỏi hã nói:

- Bình tĩnh lại đi Lam. Có anh, dù trời gằm cũng không sao đâu. Nào! Chuyện gì? Chuyện gì?

Vừa nói Kiên vừa nhẹ nhàng nâng mặt cô lên bằng hai tay. Lam vẫn không thôi nức nở. Cô lấp bắp qua tiếng khóc:

- Cháu muốn chết cho rồi. Hu... hu...

- Sao lại thế? Ai ăn hiếp em, cho anh biết đi.

Lam lắc đầu, Kiên vén những sợi tóc lòa xòa lên mặt cô và sững sờ khi thấy vết bầm đen ngay đuôi mắt.

Anh nhú mày lại, giọng nóng nảy:

- Em bị sao vậy?

Lam lại khóc. Cô vốn rất ghét con gái mít ướt, nhưng không hiểu sao

lúc này Lam cứ muốn khóc, muốn nhõng nhẽo với chú Kiên. Về hốt hoảng, lo lắng của chú khiến tâm hồn cô được xoa dịu vị biết có người đang hết sức quan tâm yêu mến mình thật lòng.

Đưa Lam vào phòng, Kiên dìu cô ngồi xuống salon rồi rót cho cô một ly nước lạnh:

- Em uống đi!

Lam ngoan ngoãn cầm ly nước. Kiên vào toi-lét nhúng ướt khăn, nhẹ nhàng lau mặt cho cô. Anh xót xa hỏi:

- Đau lắm phải không?

Cô thút thít gật đầu. Kiên làm lì:

- Đừng nói với anh là em vô ý đụng đầu nhé! Anh đang muốn biết chuyện gì đã xảy ra đây.

Vừa khóc, Lam vừa kể cho Kiên nghe... Anh nắm tay xuống bàn, rằng nghiêng lại:

- Đúng là tôi bại khi dùng hạ sách đó để đối phó với một đứa bé đáng tuổi con cháu mình. Anh vẫn biết anh Lộc là người bất chấp thủ đoạn, nhưng không ngờ anh sử dụng cái kế vừa rẻ tiền vừa ấu trĩ như vậy mà chị Thư vẫn tin.

Lam buồn bã:

- Hạ sách hay thượng sách gì thì dưỡng Lộc, cũng đã đạt được mục đích. Cháu không còn mặt mũi nào để gặp ai hết. Rồi ba mẹ sẽ biết chuyện này, liệu ba mẹ có tin cháu không?

Kiên vội nói:

- Sao lại không tin. Em là cô bé rất tốt. Anh Lộc ngậm máu phun người sẽ dơ miệng mình. Em không phải chờ lâu đâu, anh ấy sẽ bị lột mặt nạ.

Lam cười méo xẹo:

- Cám ơn chú đã an ủi cháu.

- Anh nói thật tình, chớ không hề an ủi suông. Chỉ có nông cạn, u mê như chị Thư mới tin lời anh Lộc.

Chớp đôi mắt vẫn còn đỏ hoe, Lam hạ giọng:

- Lúc này dắt xe ra khỏi nhà, cháu không biết đi đâu, làm gì cho người khác tin mình. May là còn có chú, người thân duy nhất của cháu ở thành phố xa lạ này.

Kiên ủ đôi tay mỏng manh của Lam trong tay mình. Những lời của Lam vừa rồi như dòng nước mắt tưới qua khu vườn khô cằn của hồn anh, Kiên không thể đòi hỏi Lam nói rõ tình cảm của mình, nhưng như thế là đủ. Anh tin ngày nào đó rất gần, cô bé sẽ không gọi anh là chú nữa.

Lam lại thăm thì:

- Vào tìm chú, người ta bắt cháu ngồi chờ ở đây. Cứ thấy hết người này ra, tới người khác mà chú thì mất tiêu, cháu cứ tưởng bị hố rồi chứ. Nếu không có chú ở đây, cháu chả biết khóc với ai cho nhẹ bớt.

Kiên nheo nheo mắt:

- Sao... Cháu không tới khóc với người yêu? Anh chàng cận ấy chắc chắn có rất nhiều cách để dỗ cô nàng bé bỏng mít ướt của mình.

Lam phụng phịu:

- Bây giờ cháu tới khóc với Long vẫn còn kịp mà.

Kiên tủm tỉm:

- Vậy để chú đưa cháu đi nhé?

- Cháu không làm phiền chú đâu.

Kiên ậm ự:

- Dù không muốn cũng đã phiền rồi còn gì.

Lam đứng dậy, giọng tức tưởi:

- Cháu xin lỗi đã quấy rầy chú.

Mím môi lại Lam bước vội ra cửa. Nhưng chưa đi được tới bước thứ hai, cô đã thấy mình lọt vào vòng tay rắn chắc của Kiên.

Anh vừa siết chặt cô, vừa thì thầm:

- Nếu em đến với Long chắc anh điên lên mất!

Lam dấu mặt vào ngực anh. Cô chợt thấy mình trở nên nhỏ bé bên cạnh Kiên. Trong một thoáng yếu lòng, cô đã để mặc cảm xúc dâng trào, giờ còn giấu vào đâu tình cảm thật nữa. Bên anh Lam sẽ được che chở, chăm sóc. Cô tin là như vậy, và đó cũng là điều cô đang cần vô cùng.

Giọng Kiên vang lên rành rọt:

- Việc trước mắt phải làm là tìm chỗ ở cho em. Anh Lộc và chị Thư đã như thế, anh không để em trở về đó đâu.

Lam ngược lên nhìn Kiên, nước mắt tủi thân lại ứa ra. Nhớ tới lúc dì Thư vụt lia vụt lia sợi dây chuyền vào mặt mình, Lam run rẩy sợ hãi. Lúc ấy dì Thư là một người khác hoàn toàn. Ở nhà dù giận cách mấy ba mẹ cũng chưa hề đánh cô, dù nhip một roi vào đít. Vậy mà liên tục mấy cái, dì Thư đánh vào đầu vào mặt Lam như đánh kẻ thù.

Dì Thư chưa nguôi giận đâu, nếu Lam trở về chả biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp. Có thể dì ấy bắt Lam ngồi hàng giờ để tụng niệm. Cũng có thể dì ấy tra hỏi về chuyện bồ bịch của dượng Lộc. Nói chung dù thế nào Lam cũng là người tội lỗi. Lam không thể chịu nhục hơn nữa đâu.

Kiên lau nước mắt cho cô. Anh xót cả lòng:

- Đừng khóc bé con. Có anh, không ai có thể ăn hiếp em được. Nhất định anh sẽ làm cho ra lẽ chuyện này. Với anh, Tuyết Sương đâu lạ

lòng gì. Anh sẽ đưa chị Thư tới cho hai bên giáp mặt. Rồi sự thật sẽ là sự thật thôi, anh Lộc làm sao chối được.

Lam như sức nhớ chuyện của Phi, cô vội vàng nói:

- Trưa nay anh Phi bảo sẽ đưa Sương về nhà cho mọi người biết mặt. Khi nghe nhắc đến tên cô ta, dượng Lộc có vẻ quan tâm. Ông ta hỏi anh Phi: Sương làm gì, con cái nhà ai? Khi nghe anh nói xong dượng như thở phào nhẹ nhõm. Cháu tin cô ta đến với họ chỉ vì tiền, và với mỗi người Sương đóng một vai diễn khác nhau, nên dượng Lộc không thể ngờ người yêu của con trai là người tình của mình.

Thở dài một cái, Lam lo lắng:

- Chỉ sợ anh Phi chịu không nổi sự thật oan nghiệt này. Cháu thương anh lắm!

Kiên vuốt tóc Lam:

- Đúng là ngốc nghếch. Em tưởng Sương sẽ đồng ý tới nhà anh chàng gà mờ Phi à! Cô ta chỉ muốn tiền chứ đâu có muốn chồng. Sẽ không có cảnh đụng độ tay ba đầy kịch tính như em tưởng đâu.

- Vậy mình phải làm sao để anh Phi đừng buồn đây?

Nặng nhẹ cầm Lam, Kiên nói:

- Chẳng có cách nào để Phi đừng buồn hết. Mình phải cho Phi biết sự thật để cậu ta nhìn rõ hơn cô gái mình từng yêu. Nhưng đây không phải chuyện em lo vào lúc này.

Ngồi im với điều thuốc trên tay, Kiên nhíu mày ngẫm nghĩ rồi bảo:

- Em nên cho ba mẹ biết chuyện này trước khi chị Thư lên tiếng.

Trong phòng có điện thoại, em cứ gọi về nhà. Anh ra ngoài mua gói thuốc sẽ về ngay.

Lam gật đầu, lẩm nhẩm nhất số, cô hồi hộp chờ. Giờ đây chắc ba mẹ đang ăn cơm chiều. hai người sẽ không nhắc máy ngay đâu.

Nhưng khác với suy nghĩ của cô. Chuông bên kia chỉ vang lên đến hồi thứ hai Lam đã nghe giọng bà Tâm hồi hộp:

- A lô! Xin lỗi ai ở đầu dây?

Mũi Lam cay xè, cô cố giữ bình thường nhưng nước mắt đã ràn rụa.

Cô ghen ngào:

- Con đây!

Bà Tâm rồi rít hỏi:

- Con đang ở đâu vậy? Đã trở về nhà dì Thư chưa? Tại sao con lại làm thế? Tại sao?

Lam nhắm mắt. Thì ra mẹ đã biết rồi. Qua cách mẹ hỏi, chắc bà tin lời dì Thư và đang khổ sở vì cô.

Cầm ống nghe cứng ngắc, Lam nói:

- Con không có làm chuyện đó. Mẹ phải tin như vậy.

Bên kia im lặng, Lam khổ sở phân vân:

- Tất cả là do dượng Lộc. Dượng ấy muốn tống con đi vì chuyện có bồ.

Bà Tâm gắt gỏng:

- Đủ rồi Lam, mẹ đã nghe dì Thư nói về con cả tiếng đồng hồ. Mẹ không thể ngờ con lại với thằng Kiên. Rồi bây giờ lại thêm chuyện này. Nói đi! Ai xúi con lấy sợi dây chuyền ấy? Có phải là thằng Kiên không? Con ăn nhằm bữa mê, thuốc lú của cái thằng con hoang vô tích sự ấy rồi. Con làm mẹ nhục nhã, thất vọng vô cùng. Nếu biết con hư như vậy, mẹ không cho con vào Sài Gòn đâu! Chưa xa nhà bao lâu mà đã nhiễm đủ thứ thói hư tật xấu.

Lam bàng hoàng:

- Sao mẹ lại nói thế? Ngay mẹ mà cũng không tin con sao?

- Hừ! Hồi nãy dì Thư cũng hỏi mẹ câu này. Ai cũng có lý để cho là mình đúng. Mẹ tin con nhưng cũng không bỏ qua những lời của dì Thư. Dì ấy khóc sưng mắt trong điện thoại vì giận con, và vì bức rức với mẹ. Điều dì Thư giận nhất là chuyện con nói dượng Lộc có nhân tính.

- Nhưng sự thật là vậy mà!

- Sự thật nào cơ chứ! Con phải xin lỗi dì dượng ngay. Nhất là với dượng Lộc.

Lam gào lên trong máy:

- Con không có lỗi gì hết. Dượng Lộc đã bày ra chuyện này, sao con phải xin lỗi chứ!

Bà Tâm im lặng nhưng Lam vẫn nghe tiếng thở dài của mẹ. Bà ngập ngừng:

- Con đang ở đâu vậy?

Lam liếm môi:

- Ở nhà Hương.

- Con về đi, dì Thư đang trông đấy!

- Con không thể, vì nhìn dượng Lộc con thấy ghê tởm, nhìn dì Thư con thấy hận nhớ lại lúc dì ấy đánh vào mặt con.

- Tại dì Thư quá giận.

- Tại dì ấy ác thì đúng hơn. Trong nhà này ai cũng chỉ giả dối. Con nói sự thật thì lại bị đòn rồi bị vu khống là ăn cắp. Con sẽ im lặng nhìn cha con dượng Lộc, anh Phi là tình địch của nhau và cười thỏa thích.

- Con lại nói điên nói khùng gì vậy. Mau về nhà ngay.

Lam gầm từng tiếng:

- Con không bao giờ về đó nữa.

Giọng bà Tâm có vẻ mềm mỏng hơn:

- Vậy thì điện cho Trâm Anh biết con đang ở nhà Hương.
- Để làm gì? Chả ai nghĩ tới con đâu, mẹ cũng vậy. Tóm lại những lời này giờ mẹ chỉ bênh dì Thư, bênh dưỡng Lộc, chứ đâu hề lo cho con. Mẹ đâu cần biết con nhọc nhãi, đau đớn thế nào. Và mẹ có biết con đang nghĩ gì không.

Lam khóc rưng rức, rồi giận dỗi gác máy luôn. Nhìn lên cô thấy Kiên.

Lam méo mếu:

- Mẹ đã biết chuyện và không hề tin em. Phải làm sao bây giờ hả chú Kiên?

Không hề xấu hổ, Lam méo mếu khóc như con nít. Thay vì như những lần trước luôn miệng năn nỉ cô nín, lần này Kiên để mặc cho Lam sứt sùi đổ lệ. Khóc đã rồi cô bé sẽ nguôi. Với cô, cú sốc này quả là nặng. Nó làm Lam mất niềm tin ở những người thân yêu nhất.

Mười tám tuổi cô bé còn quá non nớt để hiểu rằng trò đời còn nhiều tấn kịch tàn nhẫn hơn. Kiên đã ném qua biết bao nhiêu đắng cay khi vật lộn với cuộc sống, nước mắt của anh không dễ dàng đổ ra vì những chuyện cỏn con này: Nhưng nhìn Lam khóc, anh vẫn xót xa nhói lòng.

Kiên lấy trong túi ra chai dầu xanh còn mới nguyên rồi vỗ về:

- Trán đã bầm tím rồi, em khóc mãi sẽ sưng mặt đó. Ngoan để anh thoa dầu cho.

Lam ầm ức:

- Mẹ bắt em quay về.

Kiên trầm giọng:

- Mẹ sợ em tìm đến anh đấy. Với ba mẹ em, anh chỉ là thằng bắt hảo, không đáng tin cậy.

Lam chớp đôi mắt tròn:

- Nhưng... em tin chú thật mà!

Kiên mê mải nhìn cô:

- Nếu anh chưa tìm được chỗ, em dám ở đây không?

Lam hơi bất ngờ vì câu hỏi của Kiên. Cô phụng phịu:

- Chú dám cho em ở không?

Kiên cười:

- Ở một ngày thì dám, nhưng ở lâu thì không dám đâu.

- Sao vậy? Chú sợ em khên hết đồ đạc đem bán à?

Kiên lắc đầu:

- Anh chỉ lo gã cặn của em tìm tới thôi cho mấy thôi về tội dám giữ trái phép cô người yêu xinh như mộng của gã thôi!

Mặt Lam chợt đỏ lên, cô nói lảng đi:

- Chú đã nói chúng ta là bạn, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Chưa chi đã từ chối. Vậy để em đi ngay bây giờ cho xong. Chú khỏi phải lo gì hết.

- Nhưng em sẽ đi đâu? Tới nhà Hương thật à? Hừ! Tới đó có khác nào tới nhà Long. Con gái con lú ở chung nhà với bồ là không được đâu! Tốt nhất là ở với chú của mình.

Khịt mũi Lam nói:

- Ở với chú chắc chết ngạt vì khói thuốc quá?

Kiên dụi ngay điều thuốc đang hút dở vào cái gạt tàn:

- Chuyện đó dễ ợt. Anh sẽ không động tới thuốc khi có mặt em.

- Nhưng chú đang ở chỗ nào vậy?

Kiên dang hai tay ra:

- Chỗ này! Sau cánh cửa kia là cũi riêng của anh đó.

Lam ngạc nhiên:

- Công ty này xịn thật! Nhân viên được cấp cả chỗ ở.

Kiên cười cười:

- Tiêu chuẩn này chỉ dành cho phó giám đốc mà thôi.

Lam kêu lên:

- Phó giám đốc! Eo ơi! Chú oai dữ vậy sao?

- Chỉ là làm công thôi. Oai gì mà oai. Em đã bớt tủ thân tủ phận rồi thì đi ăn với phó giám đốc. Nãy giờ mãi dở em, anh đói bụng gần chết mà không dám than.

Rờ lên cục u trên trán, Lam nhăn nhó:

- Mặt mày như vậy, em không đi đâu!

Kiên thần nhiên:

- Lo gì, lấy băng cá nhân dán lại là xong. Chả ai biết em bị u đầu hay mẻ trán đâu!

- Như vậy còn kinh dị hơn.

Kiên chặc lưỡi:

- Kinh dị cỡ nào em vẫn xinh đẹp mà. Nào đưa trán đây.

Lấy trong túi áo ra miếng băng cá nhân, Kiên cẩn thận dán vào chỗ sưng cho Lam. Anh tủm tỉm:

- Trông cũng xã hội đen lắm chứ. Vào trong rửa mặt cho tươi tỉnh chút đi... nhỏ.

Lam nguýt anh một cái thật dài rồi đẩy cửa vào toi-lét. Nhìn vô gương, cô hết hồn vì nét bơ phờ xấu xí của mình, đã vậy trên trán còn bị bịt miếng băng dán xéo qua mới ghét chứ.

Chú Kiên thật ác khi bày trò băng bó vết thương này. Lam bậm môi giạt miếng băng ra rồi kéo tóc xuống phủ trán. Rồi chỗ sưng sẽ hết, nhưng trong lòng cô mối hận này suốt đời không phai.

Cúi xuống vốc nước đập vào mặt, cô thấy tỉnh táo lại. Bao bực bội buồn phiền cũng vơi đi. Mình là người trong sạch, sao lại phải sợ chứ? Suy cho cùng chuyện có gì là âm ỉ, sao lúc này mình lại khóc to, khóc nhiều đến thế? Bộ muốn khóc gọi lòng trắc ẩn từ chú Kiên à?

Lam chột xấu hổ với ý nghĩ vừa thoáng qua, cô vuốt lại mái tóc và bước ra.

Kiên nhượng mày:

- Đã hết u đầu rồi hả?

Lam xa xôi:

- Nỗi đau lặn hết cả vào trong rồi. Em sẽ không khóc dù gặp bất cứ khổ sở nào khác.

- Vậy mới cừ chứ! Nào chúng ta đi!

Kiên vừa dứt lời thì chuông điện thoại reo. Anh nhắc máy lên. Lam bước ra ngoài hành lang nhưng vẫn nghe giọng anh rõ mồn một:

- Không đến được đâu cưng. Anh đang bận lắm! Chuyện gì ngày mai hãy nói tiếp. Thôi ghen!

Lam bước chậm chậm bên Kiên. Cô chép miệng:

- Chú vì em mà lỗi hẹn với người yêu sao?

Kiên tỉnh bơ:

- Người yêu không gặp hôm nay vẫn còn ngày mai, ngày mốt. Riêng em thì trăm năm mới có một lần. Anh không bỏ cơ hội cùng ăn, cùng ở, cùng hưởng phúc, cùng chia họa này đâu.

Lam nhún vai:

- Vậy thật tội cho ai lỡ là người yêu của chú!

Kiên đưa Lam qua hết khoảng sân rộng rồi ra cổng. Anh nói:

- Quán gần đây, chúng ta đi bộ sẽ thấy thanh thản hơn. Phó giám đốc này còn nghèo lắm, nên chỉ đãi cơm bụi thôi, cháu đừng chê nhé!

Lam gượng gạo cười. Dù biết Kiên không ẩn ý gì khi nói thế, nhưng cô vẫn phải nghĩ xa xôi về ngày mai của mình. Cô sẽ sống thế nào khi tự động, bỏ nhà đi Thư đi mà chưa được ba mẹ đồng ý? Đi bên Kiên nhưng tâm trí Lam trôi dạt đâu đâu. Anh cũng im lặng như đang nghĩ ngợi điều gì dữ lắm! Đã bao nhiêu lần Lam ao ước được một mình với Kiên. Hôm nay cô đã đạt được ao ước ấy, nhưng sao mọi thứ tẻ nhạt buồn bã thế này.

Kiên đang lo cho Lam, hay đang nghĩ tới cô bồ cưng của mình khi đi bên người khác nhỉ. Cô chả hiểu anh nổi, cũng không giải quyết được chuyện của mình nổi. Cạnh bên anh nhưng Lam vẫn lẻ loi, đơn độc hơn cả lúc quạnh quẽ một mình trong phòng.

Lời hát cho anh

Chương 13

Hai người vào quán. Kiên chủ động gọi những món ngon nhất rồi ân cần tiếp cho Lam. Cô ăn và chẳng thấy chút nào ngon miệng dù suốt bữa Kiên đã kể bao nhiêu là chuyện tếu cho cô vui.

Khi hai người rời quán thì thành phố đã lên đèn. Kiên có vẻ thèm thuốc nhưng anh không hút. Hai tay cho vào túi quần, mồm huýt sáo một tình khúc, trông Kiên thật giống lãng tử phong trần. Vào tới sân anh kéo Lam ngồi xuống ghế đá, giọng nghiêm nghị:

- Anh cần được nói chuyện với mẹ em.

Lam ấp úng:

- Để làm gì?

Kiên trầm giọng:

- Mẹ phải biết đêm nay em ở đâu.

- Em đã nói là ở nhà Hương mà!

Kiên lắc đầu:

- Không thể nói dối được. Qua chị Thư, mẹ em đã có ấn tượng xấu về anh, không thể nào để ấn tượng ấy đậm hơn nữa. Anh muốn danh chánh ngôn thuận chứ không lén lút như kẻ tiểu nhân.

Lam tròn xoe mắt:

- Nghĩ là sao? Em không hiểu ý chú.

Kiên nói:

- Không thể để mẹ hiểu lầm sự trong sạch của chúng ta. Việc em ở đây là sự thật, chớ không phải trò đùa mà đã gây ra với em đêm xem đá banh ấy. Anh không muốn em mang tai tiếng, dù đối với mẹ ruột mình.

Tự dưng Lam dừng dừng tự ái, cô gắt:

- Chú sợ mình mang tai tiếng thì đúng hơn. Được rồi! Cháu sẽ tới nhà Hương thật cho vừa lòng tất cả mọi người.

- Kìa Lam sao lại nóng nảy thế. Anh chỉ dự trù những tình huống bất lợi cho chúng ta.

Lam giận dữ:

- Không có chúng ta nào hết. Chỉ có cháu, kẻ vừa gây ra nhiều phiền toái cho mọi người, kẻ đang một mình, không ai hiểu và thông cảm thôi.

Kiên khoát tay bực bội:

- Bây giờ không phải lúc để em nói lấy. Anh cần gặp mẹ là vì em, duy nhất là vì em.

Lam im lặng nhưng trong lòng chột nhoi nhói ghen tuông khi nghĩ tới cô gái gọi điện cho Kiên lúc chiều. Anh vì cô hay vì sợ người yêu không hài lòng? Ngoài miệng Kiên luôn tỏ vẻ coi bỏ như cỏ rác, nhưng trong nhà ai lại chả biết mỗi lần có điện thoại là anh vất giơ lên cổ chạy. Chị Mai từng đoán Kiên là vua sợ vợ đó sao?

Nghênh mặt lên, Lam chua ngoa:

- Chú vì bồ của mình thì đúng hơn. Cháu sẽ không để chú khó xử đâu.

Vừa nói cô vừa đứng dậy đi vào. Kiên chạy theo sau. Giọng anh vang giữa hàng lang vắng:

- Sao em không chịu hiểu cốt lõi của vấn đề mà lại buộc anh vào những chuyện vớ vẩn thế. Đã tới đây rồi, anh không cho em đi đâu hết.

Máng cái giỏ xách to dùng lên vai, Lam làm lì:

- Chú không có quyền đó!

Kiên chống nạnh hất hàm:

- Thật vậy à! Em cứ thử bước ra xem!

Lam ngần ngừ một chút rồi sấn đại tới. Kiên giữ cô lại, mặt anh cười cười trông thật dễ ghét. Lam giằng ra không được liền ngoạm mạnh vào tay anh. Kiên la lên nhưng cô vẫn không buông, anh đẩy một cái làm Lam mất đà té chổng gọng lên salon. Thật bất ngờ, anh chồm lên hôn ngấu nghiến thật mạnh vào môi Lam

Cô rít lên:

- Anh là một thằng tồi! Tôi thù anh!

Dứt lời cô chạy vào toi-lét gục đầu vào vòi nước. Cô rửa mặt, súc miệng liên tục nhưng vẫn nghe như... mùi của Kiên vẫn còn bám đầy mình.

Tại sao Kiên lại thô bạo, lỗ mãng như thế chứ! Rõ ràng anh rất xem thường Lam. Cô nhìn vào gương và thấy một bộ mặt hoảng loạn, thê thảm đến mức Lam muốn vung tay đập vỡ gương cho xong. Cô đã sai lầm khi nghĩ Kiên là chỗ dựa vững vàng nhất của mình, cô càng sai hơn nữa khi tìm đến anh để... cầu cứu. Thì ra Kiên rất tồi tệ chứ không... cao quý, đáng tôn sùng như trong tâm tưởng của Lam lâu nay. Tất cả những điều tốt đẹp, thiêng liêng về một chú Kiên lãng tử, phong trần cô từng mơ tưởng, bỗng vỡ tan hết. Lam thấy hận, hận chưa từng có.

Lại vộc nước lên áp vào mặt cho hạ hỏa. Lam làm bầm nguyên rửa Kiên, rồi lại sợ lát nữa phải gặp lại anh. Chắc cô nên rời nơi này,

nhưng đi đâu, tới nhà ai vào lúc đêm hôm như vậy?

Lam thoáng nghĩ tới Hương, có lẽ cô nên nuôi mặt xách giỏ tới xin ngủ qua đêm ở đó thôi. Ông bà ngoại con bé cũng rất thương cô, nhà nó lại rộng, mọi người sẽ không từ chối đâu.

Nhìn lại mình lần nữa trong gương xong Lam mở cửa bước ra. Kiên ngồi ngửa trên salon, chân gác qua bàn, miệng phì phà thuốc lá. Thái độ ông chủ của anh làm Lam lộn gan. Nhưng cô cố dần lòng ghét xuống.

Bước tới trước mặt Kiên, Lam bình tĩnh nói:

- Tôi không ở đây với người như anh được.
- Em định tới nhà Hương chứ gì? Hừm! Ngồi xuống đó đi, chúng ta sẽ thỏa thuận.

Lam gay gắt:

- Không thỏa thuận nào hết. Anh khiến tôi quá ghê gớm.

Rút hai chân xuống bàn, Kiên chồm người về phía Lam giọng giễu cợt:

- Tất cả cũng tại em khai chiến trước. Đó mới là bài học đầu tiên.

Đùa với cuộc đời không dễ đâu. Em đừng chủ quan cho rằng Hương sẽ hân hoan đón em vào nhà. Với bộ mặt đàng đàng sát khi, tay xách nách mang đó, khó có ai cho em tị nạn lắm. Làm thân con gái bỏ nhà đi, đồ ai dám chứa!

Lam gân cổ lên:

- Ông bà ngoại nhỏ Hương từng nài nỉ tôi tới ở với nó cho có chị có em.

Kiên lắc đầu:

- Cái thế của em bây giờ đã khác rồi. Họ sẽ không đón nhận con bé trốn khỏi nhà bà dì ruột với cái tội ăn cắp đâu. Theo tôi, em không nên ở nhà Hương.

Lam tức tối:

- Nhưng mà...
- Không nhưng nhị gì hết. Tối nay em ở đây. Hãy ngoan ngoãn cho tôi số điện thoại của gia đình. Tôi sẽ giải thích hộ để mẹ em hiểu và vào đây giải quyết vấn đề. Sau đó dù vạch được mặt nạ của anh Lộc hay không em cũng phải rời khỏi đây.

Ngừng một chút để dò xét thái độ của Lam, Kiên nói tiếp:

- Nếu em muốn ở nhà Hương cho tiện việc gặp gỡ Long hàng ngày, thì mẹ em sẽ đến nói vài tiếng với ông bà ngoại cô ta. Thế là ổn thỏa mà không mất mặt. Tôi rất thiết tình và lương thiện khi tính toán việc hộ một con nhỏ ngốc như em, nhưng tôi mau thay đổi để trở lại đúng bản chất xấu xa, đê tiện, tồi tệ của mình lắm. Đến lúc đó em muốn

xách giỏ đi đâu thì tùy, tôi không mấy may quan tâm đâu.

Lam khinh khỉnh:

- Tôi chả cần ai quan tâm.

- Nhưng dầu sao những lời tôi vừa nói cũng đúng chứ gì? Thế nào? Số điện thoại ngoài nhà là bao nhiêu?

Lam đáp gọn lỏn:

- 8258...

Kiên lặp lại rồi bước tới điện thoại. Lam đứng tựa vào tường đầu gục xuống. Cô nghe Kiên tự giới thiệu mình. Có lẽ anh đã gặp mẹ. Lòng cô chợt thất lại. Vừa rồi những lời phân tích của Kiên đều đúng. Nếu không, dễ gì Lam đọc số điện thoại cho anh. Nhưng dù đúng tới cỡ nào chẳng nữa cô vẫn ghét, vẫn hận Kiên.

Dù rất muốn nghe xem anh nói gì với mẹ, Lam cũng không đủ can đảm đứng lại. Cô bỏ ra ngoài sân và ngồi xuống bậc thềm. Gió đêm ngọt ngào đưa hương hoàng hậu thơm ngát. Cô đưa tay lên môi, cảm giác đau buốt vì bị cắn vẫn còn mới nguyên. Nó khiến cô khổ, khó chịu lẫn bâng khuâng, nuối tiếc. Nhưng tiếc nuối điều gì Lam không giải thích được. Dầu sao môi cô cũng bị người ta vừa hôn vừa cắn mất rồi. Cách ăn miếng trả miếng của Kiên thật đáng ghét.

Lam rùng mình ôm lại vai. Cái mùi đàn ông, cái cảm giác lạ lẫm vừa gợi ghê tởm vừa mê mẩn ấy bỗng vây kín quanh cô. Lam nhắm mắt lại. Nếu lúc này Kiên không làm thế mà ngọt ngào dỗ dành khuyên nhủ và sau đó sẽ dịu dàng tỏ tình và nhẹ nhàng hôn cô y như trong tiểu thuyết thì sao nhỉ? Hương vị của nụ hôn ấy có khác đi không?

Lam nhăn mặt. Sao ngay lúc này cô lại nghĩ tới những chuyện vớ vẩn ấy được nhỉ, Kiên có khi nào yêu cô như những lời anh từng tán hươu tán vượn đâu. Nếu thật sự yêu, không ai lại làm thế. Bằng chứng là Long... Anh chưa dám nắm tay Lam, nói chi là sàm sỡ, trơ trẽn như Kiên.

Càng ngẫm nghĩ, Lam càng giận. Càng giận cảm giác buồn buồn, nhột nhột ấy càng rõ rệt. Nó làm cô sợ nếu như ngay bây giờ Kiên xuất hiện ngồi xuống sát bên cô, rồi ngọt ngào nói những lời xin lỗi như trước đây từng xin lỗi.

Hừm! Lần này nhất định Lam không xiêu lòng đâu. Cô không làm con bé ngốc nghếch để Kiên tiêu khiển khi buồn nữa. Cô đã có Long, anh mới là người yêu cô thật lòng, vậy thì sao lại không nghiêng về kẻ yêu mình chứ!

Đang dùng dằng với chính mình, Lam bỗng nghe giọng Kiên thật gần:

- Em ở đây mà làm anh hết hồn vì tưởng em lại bỏ đi mất rồi.

Lam cười thầm... Hừ! Lại giọng ngọt như đường cát mát như đường phèn. Tôi không đời nào tin anh nữa đâu.

Kiên tự nhiên ngồi xuống bên cô:

- Anh đã làm xong nhiệm vụ thuyết khách, mẹ em sẽ vào đây vào thời gian sớm nhất.

Lam liếc môi:

- Chú... đã nói gì với mẹ?

Kiên chống hai tay ra sau, người hơi ngửa, chân duỗi thẳng xuống bậc tam cấp giọng kéo dài:

- Nói nhiều lắm, nhưng mẹ em tin độ một phần 5 những lời đó là cùng. Với anh vậy là đạt yêu cầu. Bà sẽ vào cấp tốc bằng máy bay. Điều đó đúng thôi. Ai mà an tâm để con gái rệu rã sống chung với một gã bất hảo.

Xoa cằm, Kiên cố ý nhấn mạnh:

- Nếu mẹ em biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì chắc...

Mặt Lam sa sầm:

- Anh có vẻ hả hê khi làm nhục người khác lắm.

Kiên hơi chồm qua phía Lam:

- Làm nhục sao em lại thích đến mức xỉu luôn thế?

Lam vùng tay lên, Kiên vội chụp tay cô, mồm trây trúa:

- Này! Em muốn anh ăn miếng trả miếng nữa hả?

Lam gào lên:

- Anh là người xấu xa đê tiện nhất mà tôi từng gặp. Lẽ ra tôi phải tin lời dì Thư, nghe lời mẹ đừng đến gần anh mới đúng. Anh xích ra đi. Kiên buông Lam ra, anh lui lại gốc cột ngời ủ rũ làm cô thấy hăng khi đã nặng lời với anh.

Giọng Kiên chợt mai mĩa vang lên:

- Trước đây em có hỏi: “Anh là người xấu hay tốt?” Anh đã trả lời: “Không biết”. Em có vẻ không tin khiến anh đau lòng. Câu hỏi của em đeo đẳng anh suốt cả tháng trời. Thật ra anh tốt hay xấu Lam biết rất rõ, em đâu cần gào lên như để chứng tỏ là mình đoan chính chứ.

Lam làm thinh. Hừ! Anh mà đau lòng sao? Rõ ràng là mồm mép. Dứt khoát Lam không thềm nghe, không thềm tin Kiên dù chỉ nửa lời.

Thái độ lăm lăm lì lì của cô khiến Kiên thở dài. Anh bảo:

- Em vào trong nghỉ đi. Tối nay anh sẽ ngủ với chú ba bảo vệ. Nhớ khóa cửa thật đấy nhé.

Rồi mặc Lam ngồi đó, Kiên đứng dậy đi về phía cửa. Cả ngôi nhà ba tầng này mà chỉ mình cô ngủ sao? Lam bỗng thấy sợ, nhưng chẳng lẽ chạy theo năn nỉ Kiên vào ngủ chung với mình à.

Lam ngần ngại một chút rồi trở lại phòng lúc nãy.

Căn phòng trống vắng, buồn bã và tẻ nhạt giống như Lam lúc này. Sao Kiên không biết là cô đang cần có anh, và sao cô lại mâu thuẫn với mình vậy nhỉ?

Lời hát cho anh

Chương 14

Kiên bóp méo cái lon bia kia rỗng rồi vô hồn nhìn Phi đang ngã nghiêng ngã ngửa trước mặt mình. Trưa nay hai chú cháu anh đã nốc hơn hai thùng bia lon. Đúng là đã đời nhưng vẫn còn sầu đời. Suốt buổi nhậu, Kiên không hề hé môi an ủi Phi lấy nửa lời. Anh ngồi im nghe cậu ta nguyên rửa Tuyết Sương đầy tai. Hết nguyên rửa Phi lại tu tu mồm khóc như con nít.

Người ta bị tình phụ không đau bằng bị tình lừa. Kiên chẳng biết đúng không, nhưng nhìn Phi vật vã khổ sở, anh xót xa quá.

Giọng Phi nhè nhẹ vang lên:

- Chú biết không, Sương trơ tráo bảo rằng tại cháu không giàu bằng lão giám đốc đang đeo cô ta nên đành chia tay với cháu. Thì ra là vậy? Cô ta lừa cháu lâu nay nhưng cháu không hề biết. Yêu quá hoá đại.

Kiên cười khùng khục trong họng. Khi say vì rượu, điên vì tình, anh chàng thổ đề này nói chuyện nghe cũng mạnh mẽ ấy chứ! Thôi thì cứ nói đi cho vui ẩm ức.

Phi vỗ ngực:

- Chú biết không. Sương trợn cháu kỹ lắm. Nhưng cháu thề sẽ tìm ra chỗ nó ở.

Phi lại khêu Kiên và bắt đầu bằng câu:

- Chú biết không?

- Biết cái gì?

- Ba cháu là người nghiêm khắc, đạo đức, ổng rất coi nặng vấn đề môn đăng hộ đối, thành phố gia đình. Bởi vậy hôm trước ổng hỏi về Sương, cháu đành nói láo con bé là sinh viên con nhà gia giáo...

Hà... hà... Mẹ nó! Biết thế cháu cần chi nói dối để có tội với cha mẹ mình.

Kiên buột miệng:

- Anh Lộc mà đạo đức à?

Phi xua tay:

- Đúng vậy! Cháu biết chú và ba cháu không ưa nhau, trong mắt chú ông chả là... cây đình nào hết, nhưng ông là thần tượng của cháu đấy.

Nâng lon bia lên Phi nói:

- Uống mừng thần tượng của cháu đi. Sao? Chú không thích à! Cháu uống một mình vậy.

Kiên nói:

- Nếu biết nghĩ tới cha mẹ thì quên con bé ấy đi. Nó đâu có đáng gì mà phải trả thù. Biết đâu chừng lão kia cũng là nạn nhân như Phi? Cụng lon với chú và hứa bỏ mọi chuyện nha!

Phi lắc đầu:

- Cái nhục lớn nhất trong đời thằng đàn ông là bị cướp bồ, đoạt vợ. Cháu làm sao bỏ qua được chứ!

Kiên kiên nhẫn giải thích:

- Đồng ý là vậy. Nhưng con bé ấy đâu xứng là người yêu hay người vợ của Phi. Vây vào nó làm gì nữa cho bản tay. Đàn ông có sự nghiệp là có tất cả.

Phi cười khẩy:

- Chính vì vậy nên chú không lang thang nữa và lo đầu tư vào sự nghiệp.

Kiên lơ lửng:

- Chơi mãi cũng chán. Chú muốn thay đổi cách sống.

- Thế chú đã có được tất cả chưa?

Thoáng nghĩ tới Lam, Kiên im lặng. Anh giỏi khuyên người khác, nhưng chuyện của mình lại hồng bét. Cô bé bướng bỉnh, ngang ngược ấy bây giờ vẫn còn ghét anh. Sau khi Lam đến ở nhà Hương, hai người không còn gặp nhau nữa. Bây giờ cô bé đang dung dăng dung dẻ với Long rồi cũng nên. Tất cả cũng tại anh, giờ còn nuôi tiếc cũng muộn màng.

Thấy Kiên không nói, Phi hỏi tiếp:

- Làm nghề như chú quen con gái đẹp thiếu gì. Các cô nàng không chết dưới tay chú thì thôi, chớ đời nào chú phải lụy vì tình ha?

Kiên trầm giọng:

- Đừng nghĩ như thế. Vua còn không thoát khỏi ả mỹ nhân, nói chi ông chú quèn này của cháu.

Phi khoái chí cười:

- Hay! Chú nói hay lắm! Mình cụng... lon nữa xem nào!

Kiên lắc đầu:

- Đủ rồi! Mình về thì hay hơn. Ông nội đang chờ chú đấy!

- Vậy thì cháu không dám ép. Dầu sao nội cũng là thái thượng hoàng

mà. Nhưng chú về chớ cháu thì chưa đâu.

Kiên dịu giọng:

- Uống như thế này là nhiều lắm rồi. Nghe lời chú, về đi!

Phi gật đầu:

- Được! Cháu xin nghe lời chú với điều kiện ra khỏi đây là mỗi người một nơi. Cháu không về nhà mà sẽ đi tìm Sương xem cô ta trốn ở đâu.

Kiên dịu Phi đứng dậy. Anh gọi xích lô và nói địa chỉ nhà. Phi say lắm rồi. Anh chàng luôn mồm nói không về, nhưng bây giờ xe có chở đi chân trời góc bể nào cũng chẳng hề biết.

Lẽ ra Kiên phải đưa Phi đến nhà, nhưng nhớ tới bộ mặt khinh khỉnh của bà Thư, anh ghét quá! Bà ta luôn huênh hoang khoe những mặt nổi của gia đình mình và không hề biết gia đình đang đứng trên bờ vực thẳm.

Kiên thở dài. Anh phóng xe nhanh. Ngang cổng trường của Lam tự nhiên anh giảm tốc độ, mắt lơ đãng tìm, nhưng không thấy bóng dáng thân quen lâu nay vẫn làm anh khó ngủ đâu hết.

Cô bé ấy như chú chim sẻ nhỏ, đơn giản, hồn nhiên đậu xuống khu vườn hoang vắng, dịu hiu của hồn anh. Cô lú lo những lời mộc mạc, nhảy những bước chân rộn ràng đến bên anh. Lẽ ra phải dịu dàng từ tốn, Kiên đã vụng về, hấp tấp làm con se sẻ nhỏ hoảng sợ bay cao, bay xa mất rồi.

Đang thất vọng, Kiên chợt thấy Lam, cô đi một mình trên hè phố với dáng thật nhàn hạ Anh dừng xe lại và thẳng thốt gọi:

- Lam!

Hơi khựng lại một chút, Lam tròn mắt nhìn anh. hai người bỗng rơi vào im lặng. Kiên ngớ ngẩn hỏi:

- Em đi học về à?

Lam gật đầu, Kiên liếm môi:

- Hương đâu sao không chở em?

- Con bé vừa về Nha Trang thăm nhà.

- Bé Lam! Anh rất muốn nói chuyện với em.

Lam xốc cái ba lô trên vai:

- Chúng ta còn chuyện gì để nói nữa đâu. Tôi nhớ, lần cuối gặp nhau tôi đã cảm ơn anh việc làm thuyết khách giùm rồi.

- Cảm ơn không đâu có đủ. Chúng ta vẫn còn nhiều chuyện liên quan mà.

- Như chuyện nào nhỉ?

Kiên lơ lửng:

- Chuyện về dự định Lộc và anh Phi của em chẳng hạn. Chẳng phải

em từng nói rất thương Phi sao?

Lam có vẻ quan tâm:

- Ảnh bây giờ thế nào rồi?

- Vào quán rồi hãy nói nhé!

Lam lưỡng lự trước đôi mắt nguy hiểm của Kiên. Cô lại sắp xiêu lòng rồi đây.

Lâu quá không gặp anh. Cô tưởng mình đã quên nhòe hình bóng của Long, nào ngờ vừa gặp lại, vừa nghe đôi lời cô đã bị mềm móp ấy lay chuyển.

Kiên như biết được sự giao động trong tim Lam nên anh lấp lửng nói tiếp:

- Tôi vừa uống rượu với Phi xong.

Lam tròn trối ngó anh. Mặt cô nhăn nhó:

- Uống rượu à?

- Đúng vậy và anh cũng không hề say, nhưng riêng Phi thì hơi căng.

Dạo này nó đang hận đời.

Lam lo lắng:

- Ảnh đã biết rồi sao?

Kiên nhướn mày:

- Biết gì?

Lam giậm chân:

- Ôi, nói chuyện với chú tức chết được.

Kiên hất mặt nhìn trời:

- Cấn lộn càng tức hơn.

- Chú...

Nhìn gương mặt ửng đỏ của Lam, Kiên tủm tủm cười. Anh yêu cô và thích chọc cô giận, cô khóc. Thế mới kỳ chứ, những giọt nước mắt của Lam trong veo như tâm hồn cô. Kiên vừa sợ thấy nó đầm đìa trên má Lam, lại vừa thích được chính tay mình chùi nó. Chỉ lo rằng một ngày nào đó, trái tim non của Lam chai đi vì cuộc sống, cô sẽ không dễ dàng khóc cho anh nữa thôi.

Kiên lại trêu tới:

- Sao lại có lúc gọi anh, lúc gọi chú thế kia.

- Ủ, thấy ghét!

Lam giậm chân hậm hực bỏ đi, Kiên kè xe theo:

- Long đâu mà để... cháu tội lỗi bộ thế này? Thằng nhóc ấy chả biết ga lăng chút nào.

- Chú đừng bám theo người ta nữa.

Giọng Kiên chột nghiêm nghị:

- Anh muốn nói với em về chuyện của anh Lộc và Phi thật đó. Nếu

em nhất định không nghe, lỡ có đổ máu em sẽ ân hận cả đời.

Lam hoang mang:

- Lúc nào chú cũng thật như đùa, đùa như thật. Ai mà dám tin.
- Lần này thì nên tin đi. Anh luôn nghiêm túc với chuyện của người khác.

Lam nhìn xuống chân mình, giọng yếu đi:

- Vậy... phải tới đâu để nói chuyện đây?

Kiên hờn hờ vì biết con sẽ nhỏ của mình đã xiêu lòng. Anh dụ dỗ:

- Anh biết một quán cà phê rất tuyệt vừa mới khai trương. Mình sẽ đến đó.

Lam ngập ngừng:

- Có xa không?
- Chỉ 5 phút là tới ngay. Nào lên xe đi bé con.

Lam thoáng bồi hồi vì cái từ “con bé” thân quen ấy. Cô biết đồng ý đi với Kiên nghĩa là tự buộc mình vào anh, nhưng ngay lúc này cô không cưỡng được sự thôi thúc của con tim. Theo anh là liều lĩnh là cãi lời mẹ dặn. Nhưng nên để Kiên bỏ đi, lòng cô không đành. Nếu phải lựa chọn, cô phải nghe lời trái tim, nó cho cô cuộc sống và tình yêu thôi.

Tạm an tâm với lời vừa ngụy biện. Lam lên ngồi sau lưng Kiên. Anh cho xe chạy chậm, nhưng Lam vẫn có cảm giác quanh mình bồng bồng.

Giọng Kiên thoảng như gió:

- Anh nhớ em...

Rồi tay anh tìm đến tay cô, ấm áp vững vàng, Lam rung động vì những lời giản dị, nhẹ nhàng nhưng chứa sức mạnh nghìn cân đó. Suốt thời gian qua cô cũng nhớ anh vô cùng. Nhưng Kiên không thềm tới cổng trường đợi Lam thì thôi, chẳng lẽ cô tới công ty du lịch tìm anh à!

Trần tĩnh lại, Lam cầu nhàu:

- Người ta theo chú để nghe chuyện của anh Phi chứ đâu phải để nghe những lời dễ ghét này.

Kiên nghiêng đầu ra sau:

- Nếu không nói được những lời dễ ghét đó, anh đâu có tâm trí để nói chuyện người khác.

Lam bấu môi:

- Lại mồm mép.

Kiên tỉnh bơ:

- Không mồm mép làm sao được em yêu.

Bấu mạnh vào hông Kiên, Lam kêu lên:

- Chú nói bậy!

Kiên chao tay lái, chiếc xe lão đảo làm Lam hốt hoảng ôm chầm lấy anh. Giọng Kiên hồi hã:

- Đừng buông anh ra và đừng dối lòng mình nữa. Yêu nhưng phải chối bỏ, phải trốn tránh nhau là điều đau khổ nhất. Anh đã suy nghĩ và thấy không có lý do gì để mọi người cấm chúng ta đến với nhau hết. Dù mẹ em đã gặp trực tiếp và yêu cầu anh dang xa em ra, anh vẫn không đầu hàng số phận, không ai có thể bắt anh xa em hết. Trừ phi em không yêu anh!

Lam cố gằn giọng cho thật bà la sát:

- Chú nói hay rượu nói vậy?

- Anh đâu có say!

- Vậy buông tay người ta ra đi.

- Không buông!

Kiên tiếp tục lái xe một tay, Lam không dám ngo nguậy vì sợ anh lại lạng như lúc nãy nữa. Dù không say nhưng bia vẫn làm Kiên mạnh dạn hơn trong cử chỉ, lời nói. Nó giúp anh dày mặt hơn với Lam.

- Nói yêu anh đi bé Lam.

Lam mím môi:

- Hừ, người ta ghét chú thì có!

Kiên ngả người ra sau:

- Ghét nhiều không?

- Đã nói bao lần rồi. Chú là người dễ ghét nhất đời.

Kiên buông tay Lam ra:

- Dấu sao cũng đứng ngôi vị nhất trong tim em. Anh mãi nguyện rồi. Dừng xe trước một ngôi nhà biệt lập có vườn xung quanh. Kiên nghiêng người:

- Mời công chúa vào vườn địa đàng.

Lam ngạc nhiên:

- Vườn địa đàng à! Cái tên nghe hấp dẫn thật!

Kiên có vẻ khoái chí:

- Anh đặt đấy. Quán này anh cũng có phần hùn mà.

- Hèn chi trông chú ngày càng giống ông chủ

- Em cũng để ý đến sự thay đổi này sao?

Lam bấu môi:

- Ai thèm để ý.

Kiên tủm tỉm cười. Anh nắm tay Lam, mắt đắm đuối đến mức cô không kèm được lòng khi nghĩ nếu như Kiên cúi xuống hôn mình.

Nhưng anh không làm thế mà dặt Lam vào trong.

Ngoài hành lang dài rộng có nhiều hàng cột tròn to phủ những dây

leo hoa màu xanh biếc, Lam thấy có những cái bàn gỗ nâu đặt cách biệt nhau, không gian mát rượi và im lặng đến mức đáng ngạc nhiên. Đường như những đôi tình nhân, những người đến đây để tìm sự im lặng chứ không phải để chuyện trò hay nghe nhạc.

Quay lại định hỏi Kiên điều mình thắc mắc cô thấy anh để ngón trỏ lên miệng rồi dất cô đi tiếp. Tới cuối hàng lang, nơi trên vách tường có treo cái lưới bện dây thừng to và một bánh lái đặt phía dưới. Kiên kéo ghế mời cô ngồi.

- Đây là cõi riêng của chúng ta. Muốn nói gì tùy ý. Còn đằng kia là sự im lặng tuyệt đối của họ

Lam che miệng thì thảo:

- Vườn địa đàng của chú dành cho người câm à?

Kiên chồm người qua nói vào tai Lam:

- Vườn địa đàng dành cho những người đang yêu. Ngôn ngữ tuyệt vời nhất của tình yêu là sự im lặng. Mắt trong mắt tay trong tay là nhất.

Lam nhún vai:

- Bậy bạ hết chỗ nói.

- Tại em suy diễn ra thôi. Chớ đây là quán caphe lịch sự nhất thành phố. Hoàn toàn không có chuyện bậy bạ như em tưởng tượng đâu.

- Ai kiểm tra được chuyện đó?

- Khách hàng. Mà thôi. Mình chuyển đề tài được rồi.

Lam nôn nóng;

- Tại sao dạo này anh Phi hận đời? Chú nói đi.

- Tuyết Sương đã bỏ rơi cậu ta rồi.

- Chắc chú đạo diễn chị ấy?

Kiên chép miệng:

- Anh yêu cầu cô ta buông cả hai người ra nhưng vốn là kẻ ham tiền, Sương bỏ con săn sắt, bắt con cá rô. Phi bị xử dĩ nhiên phải nổi điên lên.

Lam lo lắng:

- Chú có định nói thật không?

- Anh gặp em cũng vì chuyện này đây.

Môi Lam cong lên:

- Vậy sao?

Kiên lém lỉnh:

- Dĩ nhiên đó chỉ là cái cớ, nhưng là cái cớ chính đáng nhất để em không từ chối.

Lam lờ đi:

- Ý của chú thế nào? Cứ nói trước đi.

Kiên đẩy ly cam vắt về phía Lam, giọng ngập ngừng:

- Thật lòng anh không thích anh Lộc và chị Thư, và càng không muốn xen vào chuyện gia đình của họ. Nhưng vì nghĩ tới Phi, anh lại chẳng dặng dưng. Với Phi, anh Lộc là thần tượng. Anh không đành để ngôi thần tượng ấy sụp đổ trong lòng cậu ta. Bởi vậy anh đã giấu kín việc này và đóng vai một người chú khách quan theo an ủi cháu mình khi nó thất tình.

Lam bắn khoăn:

- Liệu chúng ta giấu được tới chừng nào đây? Cháu nghĩ sớm muộn rồi sự thật vẫn sẽ phơi bày, lúc ấy anh Phi sẽ còn trách chú nữa là khác.

Kiên nhú mày:

- Ý Lam phải nói thật sao?

Lam nhẹ nhẹ gật đầu, Kiên bần chồn:

- Chà! Nghĩ thì dễ nhưng mở mồm thì khó đấy.

- Chẳng phải chú vốn là thuyết khách sao?

Kiên ngẫm nghĩ một hồi rồi bảo:

- Ngày mai anh đi Hà Nội với khách, nửa tháng nữa mới về. Trong thời gian đó anh cố suy nghĩ xem sẽ nói như thế nào với Phi.

Lam dè dặt:

- Sao chú không thử gặp dưỡng Lộc? Cháu nghĩ chú thuyết phục dưỡng Lộc rời xa Sương thì hay hơn. Chỉ có cách ấy tình cảm giữa dưỡng và anh Phi mới còn nguyên vẹn.

Kiên nhếch môi:

- Em cho rằng anh Lộc dễ dàng bỏ Sương à? Người đàn ông khi đã say mê thì bất chấp hậu quả. Anh không đủ tư cách để khuyên anh ấy.

- Anh có thể nhờ ba mà.

Kiên cười chua chát:

- Ba anh đâu phải là tấm gương tốt về vấn đề này.

Lam thở dài:

- Vạy là hết cách. Anh Phi phải chấp nhận sự thật thôi.

Kiên bưng ly caphe lên:

- Thế còn em à. Bao giờ em mới chấp nhận sự thật.

Lam tránh ánh mắt của anh. Không gian nơi này yên ắng quá, cô chẳng biết giấu cảm xúc của mình vào đâu.

Giọng Kiên nhẹ nhàng nhưng cương quyết:

- Nếu em không hề nghĩ tới anh, anh sẽ không làm phiền em nữa.

Lam khổ sở ôm đầu:

- Em đã chấp nhận sự thật rồi. Chúng ta khó có kết thúc tốt đẹp như

ý muốn. Em...

Kiên ngắt lời cô:

- Nhưng em yêu anh. Đó là động lực thúc đẩy anh vượt qua tất cả. Anh sẽ thuyết phục gia đình em bằng tất cả nỗ lực bản thân. Anh sẽ chứng minh để mọi người thấy khả năng của mình. Mẹ em sẽ hết thành kiến với anh. Anh tin như vậy.

Lam xua tay:

- Nhưng em không tin vì trái tim anh nhiều ngăn quá. Em đã an phận bên Long. Anh đừng quấy nhiễu em nữa.

Kiên nhú mày:

- Như vậy khó khăn đâu phải từ gia đình mà từ em? Đúng là anh quen nhiều phụ nữ nhưng với em, họ không là gì hết.

- Vậy cái cô hằng ngày gọi điện cho anh là ai? Sao lại quyền hành đến mức độ là anh đến ngay vậy?

Kiên ngó mặt ra mắt mấy giây rồi kêu lên:

- Em muốn nói Bích Lan hả? Trời ơi! Cô ấy là người trực ở tiệm chụp hình mà bọn anh vui miệng vẫn gọi "cưng". Mỗi khi Lan gọi là có khách. Anh không tới ngay sao được.

Lam cong môi lên:

- Em không tin!

- Vậy thì tới tiệm với anh.

- Không thèm.

Kiên cười sung sướng, anh say sưa ngắm gương mặt ửng đỏ của Lam.

- Chỉ vì thế mà em lạnh lùng với anh à?

Lam do dự:

- Mẹ vẫn không bằng lòng đâu.

Kiên nheo mắt:

- Hôm trước gặp mẹ em, chị ấy đâu hề cấm anh yêu con gái chị

Lam phụng phịu:

- Nhưng... chị ấy lại cấm em...

Kiên nói:

- Lệnh cấm có thể bị hủy bỏ mà. Từ nay trở đi, anh không nhượng bộ bất kỳ ai đâu. Nhất là gã 4 mắt đang đeo theo em.

Lam kêu lên:

- Chưa chi đã quyền hành. Dường như gọi anh là chú thì thích hợp hơn đó.

Kiên tỉnh bơ:

- Bây giờ gọi chú hay anh gì cũng không thành vấn đề. Vì nếu anh là chú thì em sẽ là thím. Nghe oai đấy chứ!

Tay Kiên tìm tay Lam. Anh không thể để mất cô được, nhưng Lam vẫn còn trẻ con quá. Biết cô bé cũng vững lòng trước sự cảm đoán của gia đình không? Mỗi tình này với cả hai đều đang ở mức bắt đầu, một bắt đầu chẳng dễ dàng gì. Ngoài mặt Kiên nói rất cứng nhưng lòng anh vẫn bồn chồn. Bà Tâm, mẹ Lam không phải mẫu người khó tánh, nhưng dưới tác động của bà Thư, thuyết phục bà chấp nhận tình cảm của anh và Lam không phải đơn giản.

Lam nhìn anh:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Kiên lơ lửng:

- Anh nghĩ tới con se sẽ nhỏ

Lam ngạc nhiên:

- Con se sẽ nhỏ nào vậy!

Kiên thì thầm:

- Con se sẽ nhỏ biết cười biết nói và biết cắn. Nó đã từng làm anh ngất ngư, khổ sở và cũng cho anh hạnh phúc. Em có quen con se sẽ ấy không?

Lam cười nhưng hai mắt long lanh. Ủ! Giá mà cô là con se sẽ thật để khỏi phải buồn, khỏi phải lo sợ khi đã yêu như bây giờ nhỉ?

Một chút sương khói bỗng thoáng qua tâm trí Lam, cô ngập ngừng:

- Mình về nha anh?

Kiên lắc đầu:

- Anh nắm em vẫn chưa đủ mà.

Lam nhỏ nhẹ:

- Ở nhà người ta về trễ phiền lắm.

- Phiền ai? Ai phiền? Chắc không phải là Long chứ?

Lam giận dỗi:

- Lại thấy ghét! Nếu đúng là Long thì sao?

Kiên hàm hờ:

- Chưa biết! Nhưng... hãy đợi đấy.

Lam cười khúc khích:

- Trông anh giống sói thật!

Kiên thản nhiên:

- Đối với cuộc đời phải là sói mới được bé con ạ!

- Thế trong mắt anh em là gì? Có giống con cừu non không?

Kiên nhéo mũi cô giọng hóm hỉnh:

- Em là con sói cái vì răng của em bén lắm! Tay anh vẫn còn dấu răng em. Nhưng môi em thì vẫn mọng hồng như chưa từng có dấu răng anh. Sao lại thế bé?

Người Lam nóng bừng khi ngón tay Kiên vờn nhẹ bờ môi mình. Lá

ngoài vườn như đứng yên, gió tản đi đâu cả rồi và không gian tưởng như chững lại, Kiên chồm người qua đặt lên trán cô một nụ hôn thật nhẹ

Giọng Kiên thì thầm:

- Còn ghét anh nhất đời hết?

Lam nũng nịu:

- Em ghét anh đời đời kiếp kiếp.

Kiên đắm đuối:

- Nhưng vậy là vượt ngoài mong ước mong của anh rồi.

Hai người im lặng nhìn vào mắt nhau. Chiều xuống rồi. Dù không muốn cũng phải chia tay.

Lời hát cho anh

Chương 15

Đưa Lam tới cổng nhà Hương, Kiên tiếc nuối:

- Trước khi đi ngủ nhớ điện thoại cho anh. Đi Hà Nội về anh sẽ tới thăm em.

Lam lo lắng:

- Ấy đừng... Ông bà ngoại nhỏ Hương khó lắm. Anh đến không tiện đâu. Em đang ở nhờ người ta mà.

Kiên khó chịu:

- Lúc nào em cũng có lý do để tránh gặp anh, nhưng suy cho cùng không có lý do nào chính đáng hết.

Lam dịu dàng:

- Anh phải hiểu hoàn cảnh của em bây giờ chứ

Kiên thờ dãi:

- Thôi được. Khi nào về anh sẽ tới trường đón em.

Lam chớp mắt:

- Anh bớt hút thuốc đi nha!

Kiên gạt đầu rồi phóng xe đi. Lam nhún nhảy bước vào nhà bằng những bước chân hạnh phúc. Vào tới phòng khách, cô gặp Long ngồi với quyển sách dày cộm trong tay.

Hấp háy mắt sau cặp kính, anh chàng có vẻ dỗi:

- Em đi đâu vậy? Có biết anh ngồi chờ sốt cả ruột không?

Lam tủm tỉm cười rồi dài giọng trêu:

- Kh... ô... ng! Anh có hẹn trước đâu nào!

Long xụ mặt:

- Nhưng mọi ngày giờ này em đã về nhà rồi.

Lam nói:

- Với em bữa nay rất khác mọi ngày, bởi vậy em đã về trễ.

Nhìn gương mặt rạng rỡ của Lam, Long lầm lì hỏi:

- Ai đưa em tới cổng vậy?

Lam lơ lửng:

- Em nói anh cũng đâu biết là ai.

- Nhưng anh cần phải biết, hôm trước dì Thư có nhờ anh trông nom em.

Lam kêu lên:

- Vậy anh càng không nên biết đó là ai. Hừ! Em không ngờ dì Thư lại nhờ anh điều kỳ cục vậy.

Long im lặng. Lâu lắm anh mới nói:

- Có lẽ dì Thư đã lường trước những thay đổi nơi em.

- Em lúc nào cũng thế thôi!

- Dường như em hết thích ngồi nói chuyện với anh. Hể nghe tiếng anh là em rúc vào phòng với trăm ngàn lý do. Tại sao vậy Lam?

Lam cắn môi:

- Em không muốn bị ông bà nội anh và cả Hương đánh giá.

Long lắc đầu:

- Đó đâu phải là lý do trung thực.

- Nếu anh nghĩ vậy thì tìm hộ em lý do khác cho trung thực hơn đi.

- Thật ra anh có gì không tốt với em chứ?

Lam trầm giọng:

- Xin lỗi anh. Chỉ có em không tốt với anh thôi.

Dứt lời Lam bước lên lầu. Nhưng Long đã nắm được tay cô. Anh chặn ngang cầu thang ép Lam vô tường, mắt dọi đi sau tròng kính.

- Anh có gì thua hấn chứ? Hừ! Sẽ không ai chấp nhận việc em yêu người mình gọi là chú đầu.

Lam phản đối:

- Nhưng Kiên không phải là chú em.

- Và anh ta cũng không bao giờ là người yêu của em.

- Điều này chẳng liên quan gì tới anh hết.

Long cười gằn:

- Nói vậy là em làm rồi. Khi đồng ý cho em qua đây ở, dì Thư đã nhờ anh khỏi việc. Anh đã giúp dì ấy bằng cách năn nỉ mẹ mình duyệt hàng xấp đơn xin vay tiền ngân hàng. Đổi lại em sẽ là của anh, thuộc về riêng anh.

Lam sững sờ nhìn Long:

- Dì Thư không phải là mẹ em, dì ấy đâu có quyền.

Long ngao nghễ:

- Dì ấy kể rằng hồi xưa bà ngoại em chết sớm, mẹ em do một tay dì nuôi nấng rồi gả chồng tận Nha Trang. Chưa bao giờ mẹ em dám cãi lời dì Thư. Bởi thế chỉ cần dì nói một tiếng, mẹ em đã vội vã đáp máy bay vào đây xin ông bà nội anh cho em ở chung với Hương để chúng ta được gần gũi nhau.

Lam thần thờ:

- Dì Thư nói thế à?

- Anh làm sao biết chuyện này để dối với em.

Lam mệt mỏi gục đầu xuống. Cô không ngờ dì Thư lại mượn cớ cô bỏ nhà đi để lợi dụng Long, cũng như lật ngược thế cờ cho mình. Sao dì Thư lại thủ đoạn thế nhỉ? Dì ấy thừa biết không đời nào Lam dám nói thật lý do cô phải đến đây, nên mới đặt chuyện với Long. Chắc chắn dì ấy hứa hẹn nhiều lắm, nên anh ta mới có vẻ quyền hành với cô như vậy.

Giọng Long dịu dàng hơn:

- Anh rất yêu em. Yêu từ cái nhìn đầu tiên khi Lam đến gõ cửa tìm Hương.

Lam khó khăn từ chối:

- Rất tiếc em có người rồi. Em xem anh như anh trai mà thôi.

Long đỡ đỡ:

- Không thể nào! Chúng ta từng có những giờ phút bên nhau rất tuyệt vời. Dù chưa dám ôm em, hôn em nhưng đêm nào anh cũng nằm mơ thấy em...

Lam bịt tai lại:

- Đừng nói nữa. Anh thật gớm ghiếc thật bệnh hoạn.

Vừa hét, Lam vừa vụt chạy tuốt lên lầu. Vào phòng cô khóa trái cửa lại rồi nằm lăn ra nệm tim đập thành thịch.

Lời tỏ tình của Long nghe kinh dị làm sao? Anh ta làm cô sợ quá.

Nếu dì Thư đã có ý đồ, chắc Lam không thể ở lại được. Nhớ tới ánh mắt đỡ đỡ của Long sau tròng kính, Lam rúm người lại. Chắc Long bệnh thật nên dù đẹp trai, con nhà giàu, nhưng vẫn chưa có bồ.

Hương luôn nâng anh mình lên mây, tới lúc thường phải ngồi nghe Long nói hàng lô hàng lốc chuyện làm ăn của ba mẹ, Lam nhận thấy anh chàng là một dạng thùng rỗng kêu to và... xạo sự không thua ai về mọi vấn đề.

Sau này Lam mới biết chuyện xe đạp cô bị xì là do Long bày ra nhằm có cơ hội đưa cô về nhà. Anh ta đạo diễn để Hương luôn tạo điều kiện cho Lam gần anh ta. Nhưng càng gần Lam càng muốn xa. Bây giờ thì khó rồi, cô đang trong nhà Long, nếu anh ta cố tình, thì

chuyện gì không thể xảy ra được. Không biết chuyện Hương về Nha Trang một tuần, có nằm trong kế hoạch nào đó của Long không? Lỡ như đêm nay Long ở lại đây và muốn biến giấc mơ của mình thành hiện thực thì sao?

Trong căn nhà rộng thênh thang với hai ông bà già nghễnh ngãng, liệu cô la có ai nghe không?

Đang thờ người lo lắng, Lam chợt nghe gõ cửa. Giọng chị Tư vang lên:

- Cô Lam ơi xuống dùng cơm

Lật đật chạy tới mở cửa, Lam hỏi:

- Chị Tư, anh Long về chưa?

- Dạ vừa mới về. Ông bà chủ giữ lại nhưng cậu ấy không chịu!

Lam thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ cô đã quá lo xa. Nhưng dầu sao Lam cũng nên... mài răng cho bén, lỡ có chuyện gì cô sẽ sử dụng bộ răng sói cái của mình để tự vệ.

Tối nay chắc cô lại khó ngủ. Nhưng nằm thao thức nghĩ tới Kiên vẫn hạnh phúc. Chỉ mong những ngày tháng tới sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa. Cô chỉ mong như thế và chợt nghe lòng mình cồn cào sóng vỗ. Ngày mai Kiên đi rồi. Ôi, em buồn và nhớ anh...

Lời hát cho anh

Chương 16

Hương lay mạnh vai Lam:

- Có thật là mày và ông Kiên kết moden không? Chà! Nếu đúng vậy thì công tao là công cóc rồi.

Thấy Lam nằm ngấm nhánh thông khô, Hương lại hỏi:

- Nè! Mày định chống lại lệnh mẫu hậu sao? Liều thật! Dì Tâm mà kéo mày về Nha Trang thì xem như nghìn trùng xa cách đó!

Lam bình thản nói:

- Nếu mày im lặng, thì mẹ tao không bao giờ biết để kéo tao về quê.

Hương nhăn mặt:

- Nhưng im đến chừng nào đây? Còn ông Long nữa? Mày nghĩ ông sẽ im sao?

- Bởi vì sợ ảnh, nên tao mới nói với mày, hy vọng mày khuyên giùm. Ngoài việc xem Long như anh ra, tao hoàn toàn không nghĩ gì hết.

- Chỉ sợ tao khuyên không được. Nghe anh Long nói dì Thư và cả dì

Tâm đều hứa gả mày cho anh.

Lam nhếch môi:

- Vớ vẩn! Sắp tới 2000 rồi mà còn có chuyện ép duyên à. Mẹ tao không cổ hủ như vậy đâu. Anh Long bị dì Thư gạt rồi và chuyện đó không liên quan gì tới tao hết.

Hương tỏ vẻ bênh anh mình:

- Sao lại không liên quan? Nếu không vì mày anh Long đâu theo năn nỉ mẹ anh duyệt đơn xin vay tiền của dì Thư. Bây giờ xong chuyện rồi, mày định nói ngược à?

Lam sa sầm mặt xuống:

- Mày nặng lời quá rồi Hương.

- Tao xin lỗi. Nhưng mày phải tội nghiệp anh tao chứ. Nếu mà không đồng lòng với dì Thư sao lại tới đây ở

Lam thấy tự ái cùng cực vì những lời vừa rồi của Hương. Nhưng cô giải thích thế nào cho việc thay đổi chỗ ở của mình. Chả lẽ gào lên rằng:

- Taokhông có ăn cắp. Tao bị đổ oan, tao tức quá nên mới đến nhà mày.

Rõ ràng dì Thư đã gài Lam vào thế ngậm đắng nuốt cay rồi. Hương bây giờ không giống hời ở Nha Trang. Có nhiều chuyện nếu nói ra, chưa chắc con bé đã tin.

Lam đang nhức nhối với bao nhiêu rối rắm trong tim thì chị Tư chạy đến.

- Cô Lam có điện thoại.

Hương trắng trợn hỏi:

- Đàn ông hay đàn bà thế?

- Dạ,... cô Trâm Anh gọi có chuyện gấp.

Lam giật mình quên cả giận Hương, cô vội vàng chạy tới điện thoại và nghe giọng Trâm Anh run rẩy phía bên kia.

- Ba chị bị anh Phi xô té rất nặng. Ảnh trốn mất rồi. Mẹ lên cơn tim đã chở vào nhà thương, em vào với chị ngay đi.

Lam bả hoải cả chân tay. Cô không ngờ đã xảy ra chuyện ngay khi Kiên về tới chiều nay.

Tránh ánh mắt tò mò của Hương, cô nói:

- Dì Thư bị lên cơn tim đã vào bệnh viện, tao phải tới đó.

- Vào giờ này à? Mày biết mấy giờ rồi không? Mày biết đường tới bệnh viện ha?

Lam im re trước một loạt câu hỏi tới tấp của Hương. Con bé quyết định:

- Để tao nhờ anh Long chở mày đi. Giờ này ảnh chưa ngủ đâu.

- Nhưng mà...

Hương ngắt:

- Nhưng gì mà nhưng

Rồi không để Lam nói thêm câu nào, Hương chạy tới gõ cửa phòng mà Long vẫn ngủ mỗi khi ở lại.

Không đầy 5 phút, anh chàng đã quần áo chỉnh tề đứng trước mặt Lam. Cô miễn cưỡng leo lên sau lưng Long và ngồi cách xa anh cả gang tay.

Giọng Long buồn bã:

- Có cần xa lánh anh đến thế không? Thái độ lạnh nhạt của em lâu nay làm anh đau lòng quá mức.

Lam thở dài:

- Thật ra cả em và anh đều bị dì Thư lợi dụng.

- Anh hoàn toàn không hiểu ý Lam

- Dì Thư... mà thôi, em không nói đâu.

Long nhỏ nhẹ:

- Anh vẫn mong chúng ta lại thân thiết với nhau như trước đây.

Lam ngập ngừng:

- Thật ra trước đây hay bây giờ em vẫn thân thiết với anh. Nhưng tại anh làm em sợ.

- Sao lại sợ?

- Sao thì anh biết rồi.

Long lắc đầu:

- Đừng đổ lỗi cho anh như thế. Anh yêu em kia mà.

- Đừng bao giờ nói với em điều này nữa, không thôi em sẽ trốn anh luôn đó.

Long im lặng, Lam không đoán được anh đang nghĩ gì, cô chỉ mong sao mau tới bệnh viện để xem dì Thư, dưỡng Lộc và cả anh Phi thế nào rồi.

Đường phố bắt đầu vắng người. Giọng Long tha thiết vang lên:

- Lam... hãy ngồi sát vào và ôm anh, một lần thôi... một lần thôi.

Lam ngần ngại và thoáng xúc động. Cô e dè vòng tay ôm hông Long rồi dè dặt tựa cằm lên vai anh. Vừa lúc ấy Lam nghe tiếng xe sau lưng mình rú ga, một chiếc Spacy vọt nhanh ngang mặt cô. Lam ngỡ ngàng lẫn hốt hoảng khi nhận ra đó là Kiên. Anh đang hùng hổ phóng bạt mạng trước đầu xe của cô và Long.

Như một phản xạ, Lam buông tay ra, cô chưa kịp gọi, Kiên đã mất hút ở đầu ngã tư. Anh đi đâu vậy kìa. Anh có biết những chuyện vừa xảy ra không và có nhìn thấy cô không?

Long tiếc nuối:

- Em... hà tiện với anh từng chút sao Lam?

Lam gắt:

- Em không thích gượng ép. Nếu anh còn lộn xộn, em nhảy xuống đó.

Long ngừng xe trước cổng bệnh viện và nói:

- Anh vào với em.

Cô lắc đầu:

- Cám ơn. Nhưng anh nên về, để nhà ông bà trông.

- Còn em thì sao?

- Em phải... phụ chị Trâm Anh, đâu thể về được.

Long cau mày:

- Nhà dì Thư còn thiếu gì người. Sao em phải ở lại chứ.

Lam cắn môi nói dối:

- Tại anh không biết chở dưỡng Lộc và anh Phi đều đi vắng cả rồi.

- Vậy anh càng phải vào với em xem sao?

- Không cần đâu. Anh về đi mà.

Long ngần ngừ rồi vọt xe đi. Lam chạy vội chạy vàng vào trong.

Ngang phòng cấp cứu cô thấy Kiên và ông Trường đang đi qua đi lại với nét mặt hết sức khẩn trương.

Thấy cô, Kiên nói ngay:

- Anh Lộc và Phi đều trong phòng cấp cứu, còn chị Thư thì nằm bên phòng hồi sức.

Lam ngạc nhiên:

- Anh Phi bị cái gì?

Kiên thở dài:

- Phi tông xe vào cột đèn, hiện đang mê man.

- Còn dưỡng Lộc?

- Ảnh chỉ bị thương vào đầu. Ảnh phải sống để hái trái từ cây mình đã trồng chứ!

Ông Trường cầu nhàu:

- Tới giờ phút này, con đừng độc miệng nữa được không?

Kiên im lặng, anh quay ra cửa và gặp Long bước vào. Hai người đàn ông hầm hừ nhìn nhau trước sự bối rối của Lam.

Làm như không biết Kiên là ai, Long gật đầu chào ông Trường rồi bước đến bên Lam, giọng âu yếm:

- Em gặp dì Thư chưa Lam?

- Chưa

- Vậy mình vào xem sao.

Long choàng qua vai Lam và đưa cô đi trước gương mặt tối sầm của Kiên. Anh bọc vội đốt thuốc hút và lẻo đẻo bước theo sau.

Vừa gỡ tay Long ra, Lam vừa hỏi:

- Sao anh không chịu về?
- Anh không an tâm để em ở đây một mình.
- Em không một mình. Anh về được rồi đó.

Kiên bước tới, giọng đàn anh:

- Rất cảm ơn cậu đã đưa bé Lam tới đây. Cũng đã khuya rồi, cậu nên về nghỉ ngơi mai còn đi học nữa.

Long hơi khựng lại, anh chàng sửa giọng kính rồi hất mặt nói trống:

- Đã có nhiều người, cần gì phải kéo cả Lam vào nhỉ. Tôi nghĩ nên để cô bé về.

Lam nhăn mặt nhìn Long:

- Đây là chuyện gia đình em, anh không nên chen vào.

Long gần từng tiếng cho Kiên nghe:

- Sao lại không chứ! Dì Thư còn thiếu tôi một món nợ, tôi không bỏ qua đâu. Cả em nữa, em phải là của tôi.

Vứt điếu thuốc, Kiên xông tới chộp ngực Long:

- Mày nói gì? Khôn hồn thì rút khỏi đây đi đồ nít ranh.

Lam vội chen vào giữa giằng tay Kiên ra:

- Hai người làm gì vậy? Đây là bệnh viện mà.

Nhìn Long, cô van vãn:

- Về đi! Em năn nỉ anh đó.

Long xốc lại áo làm lì ném vào Kiên cái nhìn tóe lửa rồi mới bước đi.

Kiên khó chịu:

- Em vẫn thường ngọt như vậy với hấn à?

Lam lạnh lùng:

- Nếu anh nghĩ thế thì trở ra ngoài với ông bác đi.

Nói dứt lời, Lam đẩy cửa phòng hồi sức bước vào. Thấy cô, Trâm

Anh mừng hơn bất được vàng.

- Chị sợ em không đến vì còn hận mẹ chị chứ.

Lam nói lảng đi:

- Dì Thư sao rồi?

- Bị đột quỵ không chết là may, tuy vậy vẫn chưa qua nguy hiểm.

Nhếch môi lên, Trâm Anh nói tiếp:

- Chị không đau tim mà còn muốn xỉu, huống hồ chị mẹ. Đúng là bị kịch. May là mẹ chưa biết anh Phi đang mê man, nếu không chắc bà vỡ tim rồi.

Lam ray rứt:

- Nếu không cho anh Phi biết người đàn ông đó là dưỡng Lộc, chắc mọi việc không tồi tệ thế này.

Trâm Anh buồn buồn:

- Lúc này chú Kiên cũng nói thế. Nhưng chưa chắc đâu. Anh Phi rất giống tánh ba chị, ảnh cố chấp và thù dai, đã vậy lại... giữ của. Hồi bé chị mà động vào đồ chơi của ảnh là bị đập ngay. Lớn lên tánh ích kỷ ấy cũng không đổi.

Lam hỏi:

- Nhưng chuyện xảy ra thế nào?

Trâm Anh kể:

- Theo lời người chạy honda ôm tới nhà báo tin thì họ thấy anh Phi ngồi chờ ở bên ngoài ngôi nhà ấy khá lâu. Xe hơi dừng lại, ba vừa bước xuống là ảnh nhào tới xô té mạnh xuống đất làm ba bị đập đầu. Một số người đuổi theo anh Phi, còn số khác đưa ba vào bệnh viện. À, còn cô ta biến mất khi mọi người lo đưa ba đi cấp cứu.

Lam nghiến răng:

- Đúng là vô lương tâm.

- Hạng người như cô ta làm sao có lương tâm chứ. Tiếc là trước đây mẹ tin ba hơn em, con. Bây giờ mọi chuyện lỡ hết rồi, làm sao mẹ chịu nổi búa rìu của dư luận.

Lam buột miệng:

- Chị cũng sợ dư luận sao?

- Trước kia thì không, nhưng bây giờ thì sợ. Con người ta thường bất chấp khi yêu. Chị không còn tình yêu nữa mà đang cần một ông chồng. Muốn lấy chồng ai chả sợ dư luận xấu chứ!

Cầm cái ví đứng dậy, Anh nói:

- Em trông mẹ hộ, chị thêm thuốc quá.

Lam ngao ngán nhìn dì Thư. Với gương mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm híp, trông dì giống tượng nhiều hơn giống người. Nhớ tới những việc dì đã đối xử với mình, Lam thấy tội nghiệp hơn oán hận. Cửa phòng nhẹ mở, Kiên bước vào với cái bánh bao trên tay:

- Em ăn đi.

Lam hờn mát:

- Em no rồi.

Kiên nhỏ nhẹ:

- Anh xin lỗi lúc này hơi nóng. Nhưng nghe cách em nói với hấn anh dần không được.

Lam hỏi trở đi:

- Anh Phi sao rồi?

- Đã tỉnh nhưng chưa ngồi dậy nổi, chỉ sợ nó bị chấn thương cột sống thì khổ.

- Còn dưỡng Lộc?

- Vẫn còn mê vì thuốc.

Ngập ngừng một chút, Lam nói:

- Em muốn trở về nhà dì Thư để phụ chị Trâm Anh lo mọi việc trong ngoài.

Mắt Kiên sáng lên:

- Anh tán thành cả hai tay. Em còn ở đó ngày nào, anh còn mất ngủ ngày ấy.

- Nhưng phải có người lớn đến nói chuyện với ông bà ngoại nhỏ Hương mới được. Chớ tự em bỏ đi thì kỳ lắm.

Kiên xoa cằm:

- Người lớn cỡ... anh thì không xong rồi. Chắc phải nhờ ba thôi.

Lam chớp mắt:

- Nhưng sợ ông bác không chịu.

- Chuyện đó em khỏi phải lo. Nhưng anh có cảm tưởng em trở về không phải vì muốn phụ Trâm Anh.

Lam liếc bà Thư rồi hạ giọng:

- Dì Thư làm em bị buộc vào Long. Anh ta dựa vào lời hứa của dì ấy để bám theo em.

- Chị ấy đã hứa gì với hắn?

Lam nói:

- Dì Thư hứa sẽ gả em cho Long.

- Chỉ có quyền đó sao? Thật phi lý.

Ấn cái bánh bao còn nóng vào tay Lam, Kiên cau nhàu:

- Vợ chồng chị ấy chỉ biết nghĩ tới mình. Rốt cuộc... Hừ! Nói nhiều lại bị mắng là độc miệng.

Ngần ngừng một chút, Kiên lại nói tiếp:

- Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện người ta tính sai. Như chuyện em tới nhà Hương ở là một ví dụ.

- Nhưng lúc đó mẹ sẽ không cho em ở đâu khác, ngoài ở đó hết.

- Anh hiểu. Bởi vậy em hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi quyết định quay về. Vợ chồng anh Lộc vẫn là vợ chồng anh Lộc, không phải vì chết hụt mà họ thay đổi tính tình đâu. Nếu có lợi, chị Thư sẵn sàng quên lời hứa với Long để gả em cho người khác.

Lam nhăn mặt:

- Trời ơi, sao anh nói to thế.

- Dù đang ngủ mê, chị ấy cũng đáng được nghe những lời vừa rồi lắm.

- Em sợ anh quá Kiên à.

Nheo mắt với cô, anh bước ra ngoài. Những lời Kiên vừa nói lại đẩy Lam vào lo lắng mới. Dẫu đúng là dì Thư không có quyền quyết định cuộc đời Lam nhưng Kiên đâu biết lời nói của dì ấy tác động rất lớn

đến mẹ. Bà sợ dì Thư một nước, còn ba lại luôn luôn chiều ý và nể nang mẹ, nên nếu dì Thư vừa xuống nước năn nỉ vừa cao giọng kể lẽ công nuôi nấng dạy dỗ, chắc chắn mẹ sẽ xiêu lòng nghe lời của dì hết thảy mọi cái cho xem.

Trâm Anh đẩy cửa bước vào. Nhìn cái bánh trên tay Lam, cô cười cười:

- Coi bộ chú Kiên rất quan tâm tới em. Chú ấy là người tốt, đừng bao giờ làm mất cơ hội như chị đã mất trước kia nhá Lam.

Lam đáp ứng:

- Sao chị lại nói vậy?

Trâm Anh không trả lời mà nói tiếp:

- Trường hợp của chị và anh Tấn khác xa trường hợp em và chú Kiên, nhưng vẫn có một điểm chung đó là sự ngăn trở của những người xung quanh. Chị nghĩ chú Kiên thừa sức đưa em vượt qua những khó khăn trước mắt, chớ không như Tấn chỉ biết hứa hẹn khi đắm say, nhưng đâu dám bỏ bà vợ, bỏ quyền hành của mình.

Lam dè dặt nhìn Trâm Anh, cô không biết lời chị ấy nói có phải là lời chân tình không. Sao bây giờ cô bỗng trở nên đa nghi thế này.

Cô phân bua:

- Em còn nhỏ phải lo học trước. Chuyện chú Kiên hay anh Long, em đều chưa nghĩ tới.

Trâm Anh lắc đầu:

- Đừng có chối nữa. Cả nhà chị ai không biết chú Kiên thương em. Và chuyện ấy đâu có gì trái đạo. Khổ nỗi nó làm mẹ chị gai mắt nên chú Kiên phải tới chỗ khác ở để bà có cơ hội mai mối cho Long nhằm lợi dụng anh ta.

Lam hỏi:

- Vậy là chuyện dì Thư hứa... hứa với Long là có thật?

Trâm Anh nhếch môi:

- Đó không phải là lời hứa mà sự thỏa thuận để đôi bên cùng có lợi. Chị không hiểu tình yêu của anh chàng cận ấy mãnh liệt cỡ nào mà lại đem lên bàn tính toán với mẹ chị như thế để được có em, người không phải là con gái của bà.

Lam mệt mỏi gục đầu:

- Em phải làm sao đây?

- Chị thật tình không biết. Từ nhỏ đến giờ chị chưa khi nào tự giải quyết chuyện của mình. Anh Phi cũng thế, bởi vậy khi tự ý hành động anh đã phạm tội. Ngôi nhà lẽ ra là nơi gia đình quây quần hạnh phúc thì lại là nơi tồi tệ nhất. Từ giờ trở đi nó trở thành địa ngục mất rồi. Ba, anh Phi và mẹ sẽ nhìn nhau bằng đôi mắt nào nhỉ? Sao chị

muốn bỏ đi tới nơi thật xa nào đó quá.

Lam xót xa nhìn Trâm Anh. Chị là người biết phân tích sâu sắc nhiều vấn đề nhưng lại không đủ nghị lực để làm chủ cuộc đời mình. Cô chẳng hiểu tại bản chất chị Anh là thế hay dì Thư đã dạy dỗ con mình như thế. Cô chợt nghĩ tới mẹ và lo sợ khi nhận ra ở bên dì Thư, mẹ cô cũng dễ bảo như chị Anh.

Lam bỗng nhớ tới mẹ từng kể hay đúng hơn là thở than với cô rằng: “bà không hề yêu ba cô, năm 20 tuổi bà vâng lời dì Thư làm vợ ba vì ông là ân nhân của dưỡng Lộc”, nhưng ân nhân về chuyện gì thì Lam không biết.

Bây giờ nếu dì Thư buộc mẹ gả cô cho Long, biết đâu chừng bà sẽ bằng lòng. Lam bần thần trước điều vừa nghĩ ra.

Kiên nói đúng, cô cần phải suy nghĩ thật kỹ việc nên về với dì Thư hay ở lại nhà Hương. Nhưng ở đâu trong hai ngôi nhà đó, Lam cũng không thoát khỏi sự kềm kẹp của dì. Tốt nhất phải để mẹ hiểu ra vấn đề để bên vực cô, chứ không răm rắp nghe lời dì như bao lâu nay. Nhưng muốn thế đâu phải là dễ.

Trâm Anh trầm giọng:

- Ông nội chị về rồi. Em ra ngoài với chú Kiên đi.

Lam bước ra ngoài hành lang vắng ngắt. Gió đêm thoảng mùi ête làm cô rùng mình.

Bước đi tới chỗ Kiên ngồi, Lam nhẹ nhàng nói:

- Đừng hút thuốc nữa anh.

Kiên búng điếu thuốc ra sân:

- Sao không ở trong ấy cho ấm. Ngoài này lạnh lắm đó.

Lam phụng phịu:

- Vậy... em vào à nha.

Kiên kéo cô vào người, giọng mệt mỏi:

- Về tới, chưa được gặp em đã xảy ra chuyện. Tối nay phải thức canh cho hai người. Anh chả biết mình chịu nổi không đây.

Lam hăng hái:

- Em sẽ thức với anh.

Mắt Kiên hấp háy:

- Để anh phải lo thêm cho một người nữa à?

Lam xụ mặt:

- Không lẽ em tệt dũ vậy sao?

Kiên cười cười:

- Em không tệt nhưng luôn làm tim anh đau.

Lam cong môi:

- Vậy thì thôi đừng yêu nữa.

Kiên nâng cằm cô lên:

- Chỉ sợ có người cạn hết nước mắt ấy chứ.

Lam ngả đầu vào vai anh vững vàng yên ổn, Kiên thì thăm sau một thoáng dài im lặng.

- Mong sao qua trận phong ba này gia đình anh Lộc sẽ không xảy ra những chuyện gì nữa.

Lam thăm thì:

- Em cũng mong thế

Lời hát cho anh

Chương 17

Bà Thư ngồi thần thờ trong salon, tay cầm lá thư của Trâm Anh. Lá thư này bà đã đọc mấy lần rồi nhưng vẫn lơ mơ không hiểu nổi tại sao con bé dám bỏ nhà ra đi vào lúc trong gia đình đang tan nát như vậy. Nó bảo nó chán. Hừ! Ai lại không chán cái địa ngục này chứ.

Bà Thư mệt mỏi dựa lưng vào ghế. Kể từ ngày xảy ra chuyện động trời ấy, không đêm nào bà yên giấc. Trái tim bệnh hoạn cứ hành bà xui lên xui xuống, nhưng lại không cho bà chết luôn để bà đỡ khổ hơn là sống trong cảnh đau buồn này.

Ông Lộc đã ra viện, nhưng Phi vẫn phải nằm lại vì chấn thương cột sống. Bà chỉ sợ nó sẽ liệt cả đời thì không gì bất hạnh bằng.

Căn nhà vắng vẻ giờ càng quạnh quẽ hơn vì thiếu tiếng dương cầm của Trâm Anh. Cũng may là còn Lam. Con bé lẳng lặng trở về khi biết Anh bỏ đi. Nhìn nó, bà vừa tủi thân vừa xấu hổ. Khi nhớ tới những chuyện đã qua, rồi lo lắng vì những vấn đề trước mắt bà chưa giải quyết được.

Mai bước vào, giọng dè dặt:

- Có cậu Long tới ạ!

Bà cau mày:

- Bảo với nó Lam đi học chưa về.

- Dạ, cậu ấy tới thăm cô.

- Nói tôi mệt đã ngủ rồi.

Mai gãi đầu:

- Cháu có nói thế nhưng cậu Long nhất định ngồi chờ để gặp cô vì chuyện gì đó rất quan trọng.

Bà Thư cười nhạt:

- Chuyện quan trọng nào chứ. Cái thằng ranh ấy khéo vẽ vờ lắm. Cứ cho nó vào đi.

Bực bội vô cùng, nhưng cái đầu đang bị căng thẳng bởi bao nhiêu việc của bà cũng phải vận động để đối phó với Long. Hừ! Nó đến vì lời hứa trước đây và vì cái thế đang xuống của gia đình bà. Đồ con nít láu cá nhưng lại ngu, nó tưởng mình quan trọng lắm thì phải.

Bà Thư niềm nở khi thấy Long bước vào với một giỏ trái cây:

- Cháu tới thăm là dì vui rồi. Sao còn quà cáp chi cho tốn kém.

- Dạ quà này là của mẹ cháu ạ. Mẹ cháu bận họp hành liên miên nên không đến thăm dì, dưỡng Lộc và cả anh Phi được.

- Dì gởi lời cảm ơn mẹ cháu. Chà, tiếc là giờ này Lam không có ở nhà.

Long xụ mặt:

- Nếu có, Lam cũng không ra gặp cháu đâu.

Giọng bà như vờ vĩnh:

- Sao vậy? hai đứa giận nhau à?

Long cộc lốc:

- Lam không thích cháu.

- Ôi! Tiếc thật! Nếu vậy dì cũng chả có cách nào giúp cháu hết

- Nhưng trước đây dì đã hứa sẽ... sẽ...

Bà Thư ngọt như đường:

- Đúng vậy. Tại dì tưởng hai đứa yêu nhau, cháu đã làm chủ trái tim Lam nên mới nhận sẽ thay mẹ nó đứng ra nhận trầu cau xin cưới hỏi của gia đình cháu. Bây giờ không phải vậy, làm sao dì ép nó được.

Long mím môi hằn học:

- Dì đúng là lật lọng. Trước đây dì đâu hề nói thế. Nếu không tôi đâu có năn nỉ mẹ duyệt đơn xin vay tiền của dì.

Mặt bà Thư vẫn không đổi sắc dầu trong bụng đang... hầm vô cùng.

- Cháu lại làm nữa rồi. Cứ mỗi cái đơn xin vay tiền được ký duyệt của mẹ cháu lại có một khoản bồi thường hậu hĩnh chớ đâu phải làm không công, làm giúp dì vì tình nghĩa đâu. Bởi vậy cháu kẻ lể nghe mất nhục khí nam nhi hết. Cháu nên về soi gương xem lại coi tại sao Lam không thích cháu thì hơn là tới đây trách dì.

Long tức tối:

- Dì đúng là trơn tuột như lươn. Gia đình này tệ hại quá.

Bà Thư cười như mếu. Bà đứng dậy chống tay vào tường thất thểu bước đi trông thật thảm. Lam thờ dãi ngậm ngùi. Đúng là tất cả đã hết với những người nhiều tham vọng như dưỡng Lộc và dì Thư. Tuy công việc làm ăn không bị đình trệ, nhưng uy tín của hai người bị

giảm sút nghiêm trọng. Ông Lộc suốt ngày gục đầu trong phòng như để sám hối tội lỗi của mình trong khi anh Phi vẫn nằm một chỗ. Rồi sẽ còn chuyện gì nữa nhỉ.

Lam bước ra vườn rồi đi lang thang giữa những lối cỏ um tùm. Không có cô chăm sóc, nơi này lại trở nên hoang phế điêu hiu. Vạch những bụi cỏ may, Lam tìm những nụ đồng thảo, những đóa cúc tứ quý rồi nâng niu chúng trong tay. Cô hồi tưởng lại ngày mới từ Nha Trang vào đây chưa đầy một năm mà nhiều thay đổi quá. Cuộc sống cuốn người ta đi không chút tiếc thương. Dạo này Kiên rất bận, anh như quay cuồng trong công việc. Công ty của anh đang ăn nên làm ra mà. Kiên bận đến mức không có thời gian đến với Lam. Tự nhiên cô thấy sợ khi nghĩ anh sẽ thay đổi, sẽ ham mê địa vị, danh vọng như ông Lộc và dì Thư, để cuối cùng chỉ gặt hái được đắng cay.

Ngồi phịch xuống thêm, Lam xé nát những cái lá cúc rồi úp mặt vào tay và nghe mùi hương nồng nồng của nó xông lên mũi. Mãi đến lúc có cảm giác được ôm vào lòng Lam mới ngẩng lên và hỏi:

- Sao anh biết em ở đây?

Kiên âu yếm:

- Chim sẻ thích ngoài vườn hơn trong nhà. Lần đầu anh cũng gặp em ở ngoài vườn mà.

Lam ngả đầu vào vai anh, giọng trầm xuống:

- Sao bây giờ anh mới về, hồng đi luôn đi.

Kiên véo mũi cô:

- Lại hờn mát, không nhớ em thì anh đâu còn là anh nữa. Thời gian này việc nhà, việc công ty dồn dập, nhiều hôm anh bỏ cả ăn trưa để làm cho xong. Những lúc ấy chính em là động lực giúp anh đủ sức nhin đối. Ngoài ba ra, anh chỉ có em thôi. Hiểu không nhỏ

Lam băng khuôn:

- Ham làm việc cũng tốt nhưng em sợ công việc, danh vọng, địa vị sẽ cướp mất anh của em. Nhìn dì dưỡng, em nghĩ tới mình và lo lắng.

Giọng Kiên giấu cợt:

- Em thành bà cụ từ hồi nào vậy?

- Em lo thật chứ không đùa đâu.

- Anh hiểu. Với anh, tiền tài, danh vọng chẳng là gì hết. Con người quý nhất. Anh từng sống nghèo khó, bần cùng nên đâu sợ sự đổi dời của cuộc đời. Em đừng lo, anh không dại dột đem hạnh phúc đánh đổi với những thứ mà người ta gọi là người thân đâu. Nhưng ít ra anh cũng phải có sự nghiệp của mình, đúng không?

Dứt lời Kiên dịu dàng cúi xuống, Lam khép hờ làn mi. Những giây

phút riêng tư như vậy đối với hai người thật hiếm hoi và cũng thật thiêng liêng.

Anh thì thầm:

- Ước gì cứ được ở bên nhau mãi thế này. Em như truyền cho anh sức mạnh lúc mệt mỏi, nản lòng. Phó giám đốc công ty du lịch mà chưa có được một buổi đi chơi ra hồn với người yêu. Thật đáng trách và cũng đáng chán.

Nắm tay Lam siết nhẹ, Kiên nói:

- Chừng vài tháng nữa thôi. Anh hứa như thế, khi mọi cơ cấu tổ chức đã ổn định. Anh sẽ dành hết thời giờ cho em. Anh sẽ đưa em về Nha Trang.

Lam kêu lên:

- Ý, chưa được đâu.

- Sao lại chưa khi chị Thư đã hứa sẽ để em tự do lựa chọn.

- Dì Thư hứa hồi nào?

Kiên nói:

- Mới vừa rồi khi anh đưa Trâm Anh về.

Lam hoang mang:

- Tại sao dì Thư lại hứa như vậy?

Kiên hạ giọng:

- Lẽ ra là không nên hẳn học với chị Thư vào lúc này. Nhưng lúc nãy anh quá giận nên đã kết án “Trâm Anh và Phi ra nông nổi này là hoàn toàn do chị trối buộc chúng theo ý mình”. Khác với những lần trước khi nói chuyện chị Thư lại khóc. Sau đó chị ấy bảo: “Chuyện của chú và Lam, tôi không chen vào, nhưng nếu chú làm khổ con bé, thì tôi không tha đâu”.

Lam trầm ngâm:

- Sao dì Thư nói thế kia?

Kiên nhún vai:

- Anh không biết. Nhưng đó là ý tốt, thắc mắc đôi lúc lại bất lợi. Việc anh đang lo là làm thế nào để tranh thủ tình cảm của ba mẹ em kia.

Lam nói:

- Em nghĩ điều này là quá sớm.

Kiên có vẻ bất bình:

- Sớm à. Anh không hiểu ý em.

Cô khó khăn giải thích:

- Tất cả chỉ mới ở mức khởi đầu. Công ty của anh, việc học của em và chuyện của mình... Chúng ta cần có thời gian tìm hiểu nhau nhiều hơn nữa.

Kiên bực bội đứng phắt dậy:

- Em không tin vào tình yêu của chính em hay em không tin anh?

Lam nhỏ nhẹ:

- Em không đề cập tới chuyện tin hay không tin nhau.

Kiên hỏi:

- Vậy ý em là gì?

Lam nói:

- Em muốn mình có thêm thời gian để nhìn lại tình cảm của mình.

Kiên mỉm cười:

- Em định đưa anh và Long lên bàn cân để xem ai xứng đáng với em hơn à?

Lam giận đùng đùng. Tại sao anh không hiểu cô nhỉ? Anh lại còn nhắc đến Long nữa chứ, trong khi trong lòng cô Long chẳng là cái gì hết.

Kiên tiếp tục nói:

- Lẽ ra ngay cái tối hôm vào bệnh viện đó anh đã phải nhận ra rồi.

Tình cảm em không chỉ dành cho anh, mà em cũng đã bị Long làm rung động. Đúng không? Vì thế em mới cần có thêm thời gian... Cái thằng cận thị ấy có điểm nào hơn tôi?

Lam hét lên:

- Anh im đi. Anh không được vu khống và nhục mạ tình cảm của tôi như thế. Tôi không làm gì xấu. Anh Long cũng không đáng gì đến tình cảm của tôi hết.

Kiên hàm hàm:

- Tôi đã nhầm cô. Tôi cứ tưởng cô là một người con gái ngây thơ trong trắng. Và tôi yêu cô gái giản dị đó. Tôi yêu cô bé Lam hồn nhiên ngày nào chứ không yêu một phụ nữ già dặn trong cách nghĩ, tính toán trong cuộc sống và khôn ngoan trong tình yêu.

Bỏ mặc Lam ngồi chết trân trên thềm, Kiên dần gót bỏ đi. Tim đập mạnh vì bị kích động, Lam mím môi không thém gọi anh.

Những lời cô nói có gì sai đâu? Sao Kiên lại nổi quạo nhỉ. Đã thế thì cô... cho quạu luôn. Chưa chi đã thể hiện quyền hành, thật dễ ghét.

Lam dần dỗi vò nát vài lá cúc nữa rồi lại gục đầu vào tay. Cô ngồi như thế lâu lắm, nhưng Kiên không trở lại. Anh đã về thật rồi và nắng trong vườn đã tắt từ lúc nào.

Lời hát cho anh

Chương kết

Vừa bước tới thềm, Lam đã nghe giọng Kiên từ phòng khách vọng ra khá to và gay gắt. Tự nhiên cô khựng lại đi vòng lối sau vào nhà. Hôm kia là ngày anh Phi ra toà và bị tuyên án ba tháng tù. Lam không biết đang nói gì với dưỡng Lộc và dì Thư mà ồn ào thế. Từ hôm đó tới nay hầu như cô và anh chưa hề gặp lại nhau. Nghe đâu Kiên bận lắm. Anh đi Singapore, Hong Kong để học hỏi kinh nghiệm làm du lịch của họ và có lẽ anh đã quên con se sẽ chỉ quanh quẩn trong khu vườn điều hiu này rồi.

Bước vô bếp, Lam thấy Mai đang loay hoay xới nồi cơm điện.

Nheo neho mắt, Mai nói:

- Cậu Kiên vừa hỏi thăm em.

Lam bấu môi:

- Em có bệnh hoạn gì đâu mà hỏi thăm.
- Nếu bệnh mới hỏi thăm thì thường quá rồi.
- Thế chị có nói ở em ở đâu không?

Mai gật đầu:

- Chị nói em sang nhà Hương từ hôm qua. Thế là cậu ấy xụ mặt bỏ lên nhà trên và gây gổ nãy giờ với cô Thư.

Lam hỏi hớp:

- Chú ấy gây về chuyện gì?

Mai nhún vai:

- Chị không để ý. Nhưng dạo này cậu ấy khó chịu lắm. Chắc có lẽ tới lúc phải cưới vợ rồi.

Lam làm thinh trước cái nhìn đầy ngụ ý của Mai. Cô lặng lẽ rút về phòng mình. Trong cũi riêng tư buồn bã này cô có thể tha hồ coi đá banh, vì ông bác Trường vừa cho đặt ở phòng Lam một cái tivi 14 inch. Thế nhưng từ đó tới nay cô không coi được mấy trận. Có lẽ vì chưa gặp đội tuyển yêu thích, cũng có lẽ vì cô không can đảm coi một mình giữa sự yên tĩnh gần như tuyệt đối của ngôi nhà này.

Nâng niu nhánh thông khô trên tay, Lam nhớ đến những lời Hương lúc nãy.

Con bé rí vào tay cô rằng:

- Đàn ông làm du lịch bay bướm lắm. Họ giao tiếp rộng, đi nhiều và xung quanh toàn người vừa đẹp vừa ngọt ngào, giỏi chiều chuộng. Mà không kham nổi ông Kiên đâu. Tốt nhất là nên chọn anh Long. Anh vẫn còn si mê mà lắm đó.

Hừ! Lại chọn với lựa. Không thể nào có tình yêu thật sự khi đã chọn lựa. Kiên rời xa Lam cũng vì tự ái về việc chọn lựa này. Mà Lam có chọn lựa hồi nào đâu chứ. Tự Kiên ghen tuông suy ra rồi lớn tiếng

với cô thôi.

Tất cả cũng tại cô. Nếu đêm đó Lam đừng mềm lòng trước những lời tha thiết của Long thì đâu có chuyện gì.

- Con gái là chúa nhẹ dạ.

Có lần Kiên đã véo vào mũi cô rồi nói thế. Lúc ấy trong thâm tâm mình, Lam đã thì thầm:

- Em chỉ nhẹ dạ với anh thôi.

Nhưng thật sự cô đã yếu đuối trước lời tỏ tình của người khác. Nếu tối đó không thấy Kiên rồ xe chạy bạt mạng thì cô có vội vàng buông Long ra không, hay vẫn tình tứ gục đầu vào vai anh ta?

Hành động của Lam chỉ là cách bày tỏ sự thương hại. Đáng lý Kiên cho cô cơ hội giải thích thì anh lại hăm hăm bỏ đi. Cho tới lúc này Lam như vẫn còn nghe tiếng bước chân giận dữ của anh ném xuống thêm.

Đúng là khi nổi giận người đàn ông còn đáng sợ hơn cơn bão lớn. Vậy mà những cơn bão ghê gớm nhất đều mang tên đàn bà. Thật không đúng chút nào.

Giá mà bây giờ Kiên đến với cô nhỉ? Hai người đã vượt qua được những khó khăn từ gia đình, nhưng lại không vượt qua được chính bản thân. Nếu thật lòng yêu cô, Kiên phải hiểu cô hơn nữa chứ. Nghiêng đầu nằm lên bàn, Lam để mặc nước mắt ứa ra. Lâu lắm rồi cô không khóc, sao hôm nay lại mít ướt rồi? Nếu nước mắt có thể làm Kiên quay về với cô, Lam sẵn sàng khóc cho ngập lụt cả khu vườn đầy cỏ dại này.

Lam mỉm cười đau đớn. Làm sao nước mắt có thể nhiều đến thế chứ. Thực tế nhất là tự cô hãy tìm đến anh trước để nói hết mọi lần những suy nghĩ của mình, rồi sau đó chia tay hay quay lại với nhau, lòng cũng thanh thản.

Mở mắt ra, Lam chưa đứng dậy đã sững sờ khi thấy Kiên ở trước mặt mình. Hai tay khoanh trước ngực đầy ngạo mạn, anh đang chăm chú nhìn Lam.

Dù nước mắt vì Kiên còn ràn rụa trên má, nhưng đôi môi bừng bình của Lam vẫn cong lên:

- Sao... chú vào mà không gõ cửa?

Kiên lơ lửng:

- Gõ cửa làm sao thấy em đang nè chứ.

Lam chớp mi, giọng ghen lại:

- Nếu vui khi thấy người ta khóc thì chú đã toại nguyện rồi đó.

Không nói lời nào, Kiên vụt kéo mạnh cô vào người rồi hối hả lau nước mắt cho cô bằng những nụ hôn bất tận. Lam giăng ra khỏi tay

anh, chạy vội về giường úp mặt vào gối như lần trốn.

- Em ghét anh lắm. Anh đi đi.

Giọng Kiên mềm mỏng:

- Dù ghét cỡ nào cũng phải nghe anh nói đã.

- Em không nghe. Em không nghe. Những lời của anh sẽ làm em đau lòng, em muốn yên thân như lâu nay sống lặng lẽ trong căn phòng này và không có anh.

Kiên nói:

- Anh biết những lời giận dữ hôm đó là làm em buồn, nhưng Lam có tin là em buồn một thì anh buồn đến hai, ba không?

- Em không biết, không tin người ác như anh.

Kiên thở dài:

- Anh quen biết rất nhiều phụ nữ, nhưng yêu và tỏ tình chỉ duy nhất mình em. Anh căm thù sự phản bội, và thề với lòng suốt đời thủy chung với người mình yêu. Khi yêu, ai lại không ghen. Anh đã dần lòng khi thấy em thân mật với Long, nhưng không chịu nổi khi thấy sự chần chừ của em. Yêu mà phải chờ đợi tới lúc chín chắn. Như thế nào mới là chín chắn. Cái từ trừu tượng ấy phải chăng là một cái có để em dần dần chối bỏ tình yêu của anh?

Lam tức giận:

- Em không có. Sao anh lại nghĩ thế?

Kiên cười buồn:

- Ghen tuông khiến anh thành kẻ ngu ngốc để suốt thời gian qua anh khổ sở bị dằn vặt giữa ân hận và nhung nhớ. Anh tưởng mình là một gã đàn ông lỗi đời, từng trải, nhưng thật ra trong tình yêu anh vẫn là đứa trẻ con. Người chưa được chín chắn là anh đây mới đúng.

Lam ngược lên, Kiên bước tới. Cô lao vào vòng tay anh rồi áp úng:

- Em xin lỗi đã không hiểu được anh.

- Giờ hiểu rồi có yêu anh không?

Lam gật đầu, giọng phụng phịu:

- Có, nhưng lúc anh giận trông dữ lắm, em sợ

Kiên âu yếm:

- Sợ sao không khóc? Nước mắt của em bé xíu xiu nhưng rất mạnh mẽ, như dư sức cuốn trôi và nhận chìm anh mà.

Lam ngập ngừng:

- Anh biết tại sao hôm Long chở, em lại... lại...

Kiên để tay lên môi cô:

- Anh không muốn biết vì bây giờ anh đã hiểu. Ai cũng có một trái tim để nhớ để ghen để hờn. Cái khó trong đời người là cách ứng xử. Em đã nói không hề nghĩ tới Long, thì sự thân mật kia chắc chắn là một

hành động tế nhị.

Lam tròn mắt:

- Anh nghĩ như vậy thật à?

Kiên gật đầu:

- Anh nhớ tới thái độ dè dặt của chúng mình trước đây đối với chuyện của Phi. Đó cũng là một cách ứng xử mà chúng ta đã nghĩ tới mình nhiều quá nên ngày nay Phi mới phải ngồi tù, anh Lộc mất hết một đoạn ruột. Nhưng chúng ta đã làm đúng hay sai? Liệu kết quả có khác hơn không khi chúng ta nói thật với cả hai cha con họ? Nếu hôm đó anh nghe em, tới khuyên anh Lộc bỏ Sương thì mọi việc có tốt đẹp không? Hay anh ấy mắng anh một trận rồi tiếp tục lao đầu vào hổ? Suốt thời gian qua, anh cứ quanh quẩn với những việc đã rồi và quạu quọ với chính mình.

Lam tủm tỉm:

- Rồi gây với những người khác nữa chứ.

Kiên nhú mày:

- Anh có gây với ai đâu?

- Vừa rồi em nghe anh rất lớn tiếng.

Kiên giải thích:

- À, anh bàn với chị Thư về chuyện cho Trâm Anh đi làm.

- Làm ở đâu hả anh?

- Anh biết một số nhà hàng cần người quản lý bếp núc. Trâm Anh học nấu ăn, lại có trình độ văn hóa nhất định. Anh tính giới thiệu con bé tới đó, nhưng chị Thư không chịu.

Lam ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Kiên nhún vai:

- Chị Thư bảo không phù hợp với gia đình vì đâu sao Trâm Anh cũng là con gái một giám đốc. Hừ! Tới lúc này mà chị Thư vẫn chưa tỉnh táo để nghĩ rằng cái hư danh sẽ làm hỏng con người. Trâm Anh đang cần làm việc để quên những chuyện buồn cũ, để hòa nhập vào cuộc sống chứ con bé đâu muốn ru rú trong nhà làm một tiểu thư đài các.

Lam nói:

- Nhưng quan trọng là chị Anh có muốn đi làm không. Nếu muốn, tự bản thân chị phải quyết định chứ không phải là anh hay dì Thư.

Kiên búi ngùi:

- Em nói đúng. Anh tin rồi Trâm Anh sẽ giải quyết được những bế tắc của mình. Con bé cần tự tin, mạnh dạn như em mới được.

Lam vui mặt vào ngực Kiên:

- Sao lại như em chứ? Em là con bé ngốc nghếch mà.

Kiên vuốt tóc cô:

- Anh yêu cái ngốc nghếch đó. Và đừng bắt anh chờ. Vì đợi tới lúc em chín chắn, chắc anh đã bạc đầu rồi.
- Em không chịu bị xem là trẻ con đâu.
- Nhưng với anh em mãi là con nít.
- Em không là con nít.

Kiên bật cười:

- Không cãi nhau nữa.

Lam bướng bỉnh:

- Nhưng mà em...

Kiên vụt cúi xuống hôn Lam khiến cô không nói được hết câu. Thời gian chậm chạp trôi, không gian ngọt ngào hương vị tình yêu.

Kiên tủm tỉm cười:

- Chỉ có trẻ con mới để người lớn hôn mà không biết hôn lại.

Mắt ngời lên hạnh phúc, Lam ranh mãnh:

- Ông bác Trường gọi anh kìa.

Kiên say sưa ngắm Lam:

- Ba là người phong nhã, ông không đời nào bất lịch sự như thế đâu. Hừ! Phải phạt em thêm tội dám nói dối anh mới được.

Lam chớp mắt:

- Ông bác có... biết không?

Kiên vờ ngờ ngác:

- Biết chuyện gì?

Lam cầu mạnh tay anh:

- Biết là anh chuyên môn ăn hiếp em.

Kiên nheo mắt:

- Anh phải đi hỏi ba mới trả lời em được.

Lam phụng phịu:

- Em hỏi thật còn anh lại đùa. Thấy ghét!

Kiên trầm ngâm:

- Ba chỉ nói anh hạnh phúc hơn ba ở chỗ có được tình yêu theo ý muốn. Ba dặn anh phải biết giữ gìn tình cảm thiêng liêng đó. Vì trong đời người ta chỉ thật sự yêu một lần, còn những lần sau đó chỉ là thói quen.

Lam áp mặt vào vai anh, giọng xúc động:

- Có, ba nói em trẻ con và trong sáng y như những giọt nước mắt của em vậy. Nhưng nếu anh cứ chọc cho em khóc, ba sẽ không tha cho anh đâu.

Lam hình mũi:

- A, như vậy anh mà ăn hiếp, em sẽ mách ngay.

Cắn vào bờ môi vừa cong cớn của Lam mạnh đến mức cô kêu lên, Kiên mới buông ra rồi thích thú:

- Nào nhóc! Mau đi mách ba anh đi.

Vít đầu Kiên xuống, Lam cắn trả lại làn môi anh rướm máu và nói:

- Trường hợp này em phải ăn miếng trả miếng, chớ không thềm kêu cứu tới ba.

Kiên khoan khoái vòng tay sau đầu, dựa lưng vào tường, giọng xa xôi:

- Ước gì cứ được ở mãi bên nhau như vậy, nghĩ tới công việc anh mệt quá. Chỉ mong có ngày rảnh để đưa em đi chơi, bắt em làm người mẫu của riêng anh, để chụp... ực tỹ tấ hình cho thỏa, nhưng vẫn chưa được.

Lam nói:

- Em hiểu và không trách anh đâu.

- Nhưng anh lại tự trách mình đã để công việc cuốn đi.

- Tất cả cũng vì tương lai chúng ta mà.

Kiên nheo đôi mắt sáng:

- Ít ra em cũng lớn một chút khi nói như vậy. Nhưng hết tháng này anh có thể rảnh để trở lại tiệm chụp hình của mình rồi.

- Anh không phụ ông bác nữa à?

- Có chứ, nhưng công việc đã ổn định, công ty có thêm người và anh có khoảng thời gian riêng của mình. Lúc đó anh sẽ đưa đón em đến lớp mỗi ngày, ngồi uống caphe mà không phải coi đồng hồ. Thậm chí khi chọc em khóc, anh sẽ dỗ lâu hơn mà không sợ ai quấy rầy.

Lam mỉm cười. Cô cũng tựa lưng vào tường và im lặng tưởng tượng ra khoảng thời gian sắp tới.

Rồi cô sẽ được bên Kiên nhiều hơn. Với cô anh mãi là một cơn bão dữ và là một giấc mộng êm đềm. Chắc chắn Lam sẽ còn rơi nhiều nước mắt vì yêu Kiên, nhưng đó sẽ là những giọt nước mắt hồng hạnh phúc.

HẾT

Nguồn: Phong Anh - VNthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 04/05/2007 1:38:32 CH